

စတူဒီယိုကော့စ်

ကြယ်စင်ပျိုဇေ

အချစ်က • • တိမ်လို့ • • မြူလို့

[အချစ်လုံးလုံးကော့စ်]

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုလက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၂၈၈ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ × ၁၈ စင်တီ။

(၁) အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့

ငါးမျှားချိတ်ဆိုတာ
ငါးတစ်ကောင်အတွက်
မရှိမဖြစ် အာဟာရလား။
သူ့အရိုးတွေက လွှတ်စင်းလို
ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ထက်ရှက်ချိုးကြေ။

ညှို့လက်ရုံး

ယောက်ျားတွေကမှ မိန်းကလေးတွေကို
မာယာတစ်ကုဇူ လျှာအသင်္ချေနှင့်
ဖြားယောင်းကြ၊ ဖျက်ဆီးကြ၊ အသုံးချကြတာ၊
ယုတ်မာတတ်ကြတာ။

မြအသင်္ခယာ

အခန်း (၁)

ညိုလက်ရုံးရယ်

ဘုန်းလက်ျာနှင့်

ဇော်ရေးနွဲ့

ယောက်ျားသုံးယောက်။

ကြယ်သုံးပွင့်ပေါ့။

Three Star

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းသုံးယောက်။

ယခုကျတော့လည်း နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ သူ့အဆင့်

အလိုက် တွင်ကျယ်လို့။

ညှို့လက်ရုံးက ဘက်ဆဲလားစာရေးဆရာ။

ဇော်ရေးနေကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကနည်းပြ။

ဘုန်းလကျာက ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ။

ရုပ်တွေကလည်း ခေတ်လူငယ်တွေပီပီ အချောစား။

အလန်းစားတွေ။

ဂျင်းတဲလ်မန်းပုံစံတွေမို့ ညှို့အားက ပြင်းမူပြင်း။

အဆိပ်ပြင်းသည့်မြွေ။

သူများတွေကို သွားပြီးရန်မစပေမယ့် သူတို့ကို ထိလာ
လျှင်တော့ မလွယ်။

ညှို့လက်ရုံးက လူငယ်ဆန်ပြီး ဂျင်လေဗီနည်းနည်းဆန်
ချင်သည်။ ဆိုပါစို့ လူငယ်စာရေးဆရာ။

ဘုန်းလကျာကလည်း အင်ဂျင်နီယာမို့ တစ်ခါတစ်ခါ
free style။

မ free မ style နိုင်တာကတော့ ဇော်ရေးနေပါပဲ။
ဆေးက နည်းပြဆရာကြီးမို့ ယခုလည်း လက်ထောက်ကထိက
ဖြစ်တော့မည်လေ။

ရာထူးတိုးပြီး နေရာပြောင်းရတာမို့ သူကတော့

အီလည်လည်။ သည်အရပ်မှာ အမြစ်တွယ်ချင်သည်လေ။
သံယောဇဉ်လေးကဲ့ ရှိပေသကဲ့။ သည်လိုပါပဲ အိစိကလီ။

အဲ ... ကြိုးစားဆဲလို့လည်း ပြောလို့ရတာပေါ့။ ယခု
တော့ ကြိုးစားဆဲ ဘဝတူလက်ထောက်ကထိကမလေးကို ထားခဲ့
ပြီး သူ့ မကွေးဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့
မည်။

“ငါ့အဖြစ်က ထိပေါက်ပြီး လက်မှတ်ပျောက်တာကွ။
ဝင်မယ့်ဝင် စုတ်ရော၊ လာဘ်ရော ဝင်ပါလား။ ခုတော့ ...”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆုံပြီး ရက်စတောရင့်တစ်ခုမှာ
ဆုံနေကြတာ။ ဒကာကတော့ ဇော်ရေးနေ။

ကား (၃) စီးကို ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ထားခဲ့ပြီး မင်းပျိုမင်းလွင်
(၃) ယောက် စားပွဲတစ်ခုယူကာ စားသောက်နေကြတာ။

သီချင်းလည်း နားထောင်ရတာပေါ့။ သီချင်းတွေ ဘာ
တွေတော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလှတယ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုပဲ
စားရင်း သောက်ရင်း နားထဲ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်ပေါ့။

ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးတွေ။

အဆိုကောင်းဖို့ထက် အပြိုင်အဆိုင် ဖော်နေကျ ကနေ

ကျ။

ဘူဒါကြီးတွေ၊ ဘူဖွား၊ ခရီးနီသူဌေးကြီးတွေကလည်း
ငွေကို ရေလိုဖြုန်းနိုင်သူတွေပီပီ ပန်းကုံးစွပ်လိုက်၊ ဆုချလိုက်။

သူတို့ (၃) ယောက်ကတော့ လူငယ်တွေပီပီ ရှာထားခဲ့
သည့်ငွေတွေကို အလကားဖြုန်းမပစ်နိုင်ပါ။

သမ္မာအာဇီဝနှင့် ရှာထားရတာမို့ သမ္မာအာဇီဝရှိသလိုပဲ
သုံးချင်ပါသည်။

သည့်တော့ စားရင်း သောက်ရင်း သီချင်းဆိုနေသည့်
ကောင်မလေးတွေကို မမြင်သောမျက်လုံးများနှင့် ငေးရှုံ့။

ဇော်ရေးနေကတော့ ရှောမွေးဗာရာဏသီချဲ့ပြီး နတ်သံ
နောလို့။

သူတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသည့် မေဘာရဏီက ယခုပဲ
ပြန်ကြိုက်တော့မှာလိုလို။ လွတ်မည့်ငါးကို ကြီးပြနေလေ၏။

ဇော်ရေးနေရဲ့ရှုပ်က စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်တို့လို ဖြူဖြူရှည်
ရှည်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်။ အဲ မျက်မှန်ကတော့ အပိုဆုပေါ့။

အားလုံးထဲမှာ ညှို့လက်ရုံးက အဖြောင့်ဆုံး။ သူက
ငယ်ငယ်ကတည်းက အာနီးတို့၊ ဘက်ခမ်းတို့ကိုအားကျသူပီပီ
အလေးပြားနှင့်ကစားသည်၊ လက်ဝှေ့ထိုးသည်။

ငယ်ငယ်က ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းနှင့်လည်း

ကြုံခဲ့ရသည်မို့ လူက ဗလဖြောင့်ဖြောင့် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။

အသားအရည်က ဟိုနှစ်ယောက်လောက် မဖြူပေမယ့်
စိုပြည်သောအသားက ခပ်ဝါဝါ။ မွန်ဂိုလို့ကြီးပေါ့။

အဲ ဘုန်းလက်ျာကလည်း အင်ဂျင်နီယာပီပီ ဆိုက်ကျ
ဂိုက်ကျ။ အသားဖြူပေမယ့် နေပူစပ်ခါး လျှောက်ရလို့ ကြေးနီ
ရောင် သန်းချင်ချင်။ သူလည်း လူချောတစ်ဦးပါပဲ။ ဘောလုံး
သမားရုပ်မျိုး၊ ဗလမျိုးနှင့်။

သူ့ကိုဆို ကြိုက်မည့်၊ ကြေမည့် ကောင်မလေးတွေ
ဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့ပင် ကုန်မှာမဟုတ်။

ဘာလုပ်မလဲ။ ရည်းစားရှိတာ အလုပ်ရှုပ်တယ်။ အီစီ
ကလီပဲကောင်းတယ်။

ဘယ်ကောင်မလေးကိုမှ ချစ်တယ်မပြောဘဲ ညီမလေး
လိုလို၊ ချစ်သူလိုလို။

တွံတေးစိုးအောင်သီချင်းလောက်တောင် မငြိ။ ဘာတဲ့
“ညီမလေးလိုလည်း ချစ်ပါတယ်၊ ချစ်သူလိုလည်း ချစ်ပါတယ်”
ဆိုတာ။

သူကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ။

နဖားကြိုး အထိုးမခံဘူး။

၁၄

— ကြယ်စင်မျှော့ဝေ

ချစ်သူထားလျှင် တစ်ယောက်ပဲချစ်လို့ရမည်။ ဟော
ယခုလို လေတံခွန်တိုက်နေလိုက်တော့ နောင်ကြိုးမဲ့စွန့်ပေါ့။
ဘယ်ချက် မှန်စာနှင့်တွေ့ပြီး ပြုတ်ကျမည်တော့မသိ။
ယခု လူချော (၃) ယောက်။ ကောင်မလေးတွေ သီချင်း
ဆိုနေသည့် စတိတ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း စားပွဲမှာ ဇော်ရေးနေ
အသားယူပြီး ခိုညည်းညည်းနေတာကို အားနာပါးနာ နား
ထောင်နေရသည်။

ဘုန်းလက်ျာက စိတ်တိုသူမို့ ပြန်ပြောချင်လိုက်တာ
ပါးစပ်ကိုယားလို့။

အကြောင်းမသိတာကျလို့။

ဟိုကဖြင့် ပြန်ကြိုက်မည့်ပုံလည်းမမြင်။

သူတို့ယောက်ျားတွေက နဖားကြိုးအထိုးမခံချင်ကြသလို
မိန်းမတွေကလည်း တကယ့်နွားရိုင်း။ ကျွဲရိုင်းတွေကို
အပင်ပန်းခံ စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး နဖားကြိုးရှာထိုးမည်မထင်။

“ခွဲရမှာ ရင်ထဲမချီဘူးကွာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့ကို
ချောင်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေရတဲ့ဘဝကနေ ခုတော့ မဲဇာအဖို့ခံရတော့
မှာပါလား။”

ဘီယာလေးထွေထွေနှင့် မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၁၅

ညစ်ထုတ်နေသည့် ဇော်ရေးနေ့ကို သည်တစ်ခါတော့ ဘုန်း
လက်ျာ ပြန်ဆော်ပြီ။

သူကျွေးခါမှ ကျွေး၊ မွေးခါမှ မွေးရော နားကြားပြင်းကပ်
လှပြီလေ။

“ဇော်ရေးရာ အိုင်တီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးက ရွာ
ကြီးတစ်ရွာဆိုကွ။ ဖုန်းတွေ ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ။ ဆက်ပေါ့ကွ”

“သူက အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းလေးကွ။ သူ့မှာ
အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ (၅) ယောက်တောင်ရှိတယ်”

“နွယ်နီနတ်ပန်းကြီးပါကွာ။ မင်းထက် အသက်ကြီးပါ
တယ်”

“ဒါပေမဲ့ နုနုလေးကွ။ ငါ့ထက် (၅) နှစ်ထဲကြီးတာပါ
ကွာ”

ဘီယာလေးထွေထွေနှင့် ရစ်နေသည့်ဇော်ရေးကို ဘုန်း
လက်ျာညှော်ထောက်ခံနေပေမယ့် ညှို့လက်ရုံးကတော့ နည်းနည်း
မှ အရေးမလုပ်။

သူ့မျက်လုံးများက စင်ပေါ်မှာ။

စာရေးဆရာဆိုတာ ရေးစရာမရှိတဲ့အဆုံး ကိုယ့်
အကြောင်းတောင် ကုန်ကြမ်းလုပ်ပစ်တဲ့ လူစားတွေမို့။

၁၆ ကြယ်စင်ပျားဝေ

ယခုလည်း သွားရင်း လာရင်း ခလုတ်တိုက်မိပြီး ကုန်ကြမ်းလေးများရမလားလို့ စင်ပေါ်လှမ်းကြည့်နေမိတာ။

မချောလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း အဖွဲ့လိုက်။ Sexy တွေရော ရိုးရိုးဒန့်(စ်)တွေပါ။

နားကတော့ ဇော်ရေး၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ခပ်ခွဲခွဲအသံကို မကြားချင်ပေမယ့် ကြားနေလျက်သား။

ဟင်း ... ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့။

ဘုန်းလက်ျာကတော့ အတို့အထောင်သမား။ သူမို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်။ ကြက်တောင်ရိုက်သလို ပင့်ပေးလိုက်၊ ခုတ်ချလိုက်။

“မင်းတောင် သင်္ချိုင်းကုန်း ခြေတစ်ဖက်လှမ်းနေတာမောင်။ မင်းထက် (၅) နှစ်ကြီးတယ်ဆိုမှတော့ ဘာများသုံးလို့၊ စားလို့ ရှဦးတော့မှာတုံး။ မှတ်ထားကိုယ့်လူ။ ယောက်ျားပဉ္စင်းမိန်းမပုခက်တွင်းတဲ့ကွ”

“ဘာတုံး ... အဲဒါ”

“ဟ ... ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အသက် (၂၀) ကွာမှ အတော်ပဲလို့ပြောတာ”

“ခရိုနီဘူဇာကြီးတွေနဲ့ စပွန်ဆာရှာနေတဲ့ မမတွေကိုပဲ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၁၇

သွားမြင်ယောင်လိုက်ပါပြီကွာ။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်၊ ပျက်ချင်တိုင်း ပျက်”

“ငွေမရှိရင်ဖြစ်လို့၊ ပျက်လို့မရဘူး။ ဖြစ်ပျက်ရှုလို့ မရဘူးမောင်။ တန်ကြေးရှိတယ်”

“ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကွာရင်တောင် မျိုးဆက်တစ်ဆက် ခြားသွားတာပါကွာ။ နှစ်ဆယ်ကွာတော့ နှစ်ဆက်ခြား။ ရေရှည်မှာ ဘယ်အဆင်ပြေမတုံး”

“ရေရှည်တွေ ရေတိုတွေ လာပြောမနေနဲ့။ ရှေးစာဆိုပြောတာ။ ကဲ ... အခု မင်းအသက်က (၃၀) ကွာ”

“(၂၉) ပါကွ”

“မထူးပါဘူးကွာ။ (၁) နှစ်ကျမှတော့ လိုက်ပြီး အဖတ်ဆယ်မနေပါနဲ့။ သူက မင်းထက် (၅) နှစ်ကြီးတော့ (၃၅)”

“(၃၄) ပါကွ”

“(၁) နှစ်နဲ့ မထူးဘူးဟေ့”

“ထူးတယ် (၁) နှစ်ဆိုတာ ရက်ပေါင်း (၃၆၅) ရက်ကွ။ ခုနစ်ရက်တွေ အများကြီးလူးလို့ရတယ်”

“ဘူးလား၊ ခွက်လား”

“ငါ့မမက မထင်ရက်စရာပါကွာ။ အရမ်းနု အရမ်းလှ။

နတ်ရှင်နောင်နဲ့ ဓာတုကလျာတောင် အသက်နှစ်ဆယ်မက ကွာတာ။ ငါတို့က (၅) နှစ်ထဲပါ”

“ရာဇဝင်ထဲမှာ သူ့ကိုထားခဲ့လိုက်တော့ဟေ့။ စားရသောက်ရတာ ပြန်တောင်အန်ထွက်ချင်ပြီ။ ဒီတစ်ယောက်က အဆိုရော စတိုင်လ်ပါ လန်းတယ်။ ကြည့်ကြစမ်း”

အနားမှ ညှို့လက်ရုံး ပြောလိုက်သဖြင့် ဇော်ရေးနှင့် လက်ျာတို့ စကားစစ်ထိုးခြင်းကို ခေတ္တရပ်နားပြီး စင်ပေါ်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

ခါးထိရှည်သော ဆံနွယ်တွေကို ဖြန့်ချထားပြီး အသားကပ်အနက်တွေ ဝတ်ထားသည့် မိန်းမပျို။

ဖြူဝင်းသောအသားက ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်။

ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းက ခပ်မြင့်မြင့် ခပ်လှလှ။ အလှဆုံးကတော့ ကိုယ်နေဟန်ပါပဲ။

သူ့ကိုယ်သူ တော်ဝင်သဇင်လေးလို မားမားစွင့်စွင့် ကျော့ကျော့မော့မော့၊ ဒေါင်းမလေးနယ်။ သူများတွေလို အကဲ့တွေ၊ အဟိုက်တွေ ဝတ်တာမဟုတ်။ သို့သော် တာဝန်အရ Sexy ကျအောင် ကိုယ်ကျပ်တွေ ဝတ်ထားရတာမို့ အနက်ရောင်က ဖုထစ် လုံးကြွလို့။

ဆိုသည့်သီချင်းကလည်း အလန်းစား။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ၊ ရော့ခ်တွေ။

သူမအလှည့်မှာ ဘူဒါကြီးတွေ သည်းသည်းရုတ်ရုတ်။ ဘူဒါကြီးတွေ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်။

“အင်း ... ကောင်မလေးတော့ တောင်စွယ်နေကွယ်တော့မှာပဲ”

ညှို့လက်ရုံး တိုးတိုးညည်းတော့ စောစောက ဂျီကျနေသည့် မင်းသားက မျက်မှန်ကို ပင့် မကြည့်၏။

“ဘီလူးတွေပေါ်တဲ့တောမှာ လာပြီး ဟန်ရေးပြနေတဲ့ သမင်မလေးပဲ”

ညှို့လက်ရုံး၏ထပ်ဆင့်မှတ်ချက်ကို ဘုန်းလက်ျာက ရှုံ့ချ၏။

“ကဗျာတွေဆန်မနေနဲ့ လက်ရုံး။ ဒါ သေချာတယ်၊ နွဲ့ထဲနစ်ပြီးသား ပန်းတစ်ပွင့်ပဲ”

“မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ သူ့အမူအရာက လောကကို အနိုင်ရနေသေးတယ်။ ကြည့်ပါလား ... ခွပ်ဒေါင်းမလေးလို ဦးခေါင်းမော့လို့”

“မတန်မရာ မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့ကွာ။ လူတချို့ဟာ နွဲ့ထဲမှာမှ

၂၀ ကြယ်စင်များဝေ

ပျော်တတ်ကြတယ်”

“ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူ့ကို အင်တာဗျူးလိုက်ရင်
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ရမှာပဲ။ သူ့အလှည့်ပြီးရင် သွားတွေဦးမယ်”

“ဇယားတွေ သွားမရှုပ်စမ်းပါနဲ့ လက်ရုံးရာ။ ဒါမျိုးက
ငြိမိရင် မလွယ်ဘူး။ မျှော့လို လူကို တွယ်ကပ်နေမှာ”

“No problem ပါကွာ။ လက်ရုံးပါတဲ့။ ငါ ကုန်ကြမ်း
သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

“သူတို့ပါးစပ်ထွက်တဲ့စကားကို မင်းက ရာနှုန်းပြည့်
ယုံလိုက်မှာပဲလား”

“ဒါတော့ ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ချင့်ချိန်ရမှာပေါ့။ သူတို့ပြော
မယ့် ဇာတ်လမ်းလေးတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်”

“တော်ကြာမှ မှော်ဆရာကြီး ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်
ဖြစ်နေဦးမယ်။ ကြည့်လုပ်”

“ငါ့ဇာတ် ငါနိုင်ပါတယ်ကွာ။ ပါးပါးလေးပါ”

ဇော်ရေးခွေကလည်း စောစောက ဇာတ်မင်းသားကြီး
ဦးစိန်အောင်မင်းလို ဆိုး ငိုနေရာမှ ယခုကျ စတိတ်စင်ပေါ်သို့
မျက်တောင်မခတ် ငေးမောလို့။

နှုတ်မှလည်း တီးတိုးမှတ်ချက်ချရဲ့။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၂၁

“ငါ နာဖျားပြီ အချစ်ကလေးရေ။ နတ်သမီးလေး
အလားပါပဲလားကွာ။ ဒွေးမယ်နော်တို့ရဲ့ ငွေတောင်ပြည်ပြန်မယ့်
အတွေးဆုံး ကိန္နရာမလေး”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ငါတော့ ရူးချင်ပြီ။ ဒီခေါ်လာ
မိတာမှားပါတယ်။ ဒီလောက်ကလေးမှ အသည်းမခိုင်ရင်လည်း
လောကကြီးထဲမှာ မနေကြပါနဲ့တော့ဗျာ”

ဘုန်းလက်ျာ ကိုယ့်တပ် ကိုယ်မနိုင်တော့ပြီတည်း။ လက်
ခုံးကိုရော ဇော်ရေးကိုပါ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ကြည့်၊ ခေါင်းခါ
လက်ခါရင်း -

သူတို့ သွားရာနောက်သို့ လိုက်ရရုံမှတစ်ပါး။

* * *

အခန်း (၂)

မြအသင်္ခယာ။

ဒေါင်းမလေးလို ခေါင်းမော့ ရင်ကော့နေရပေမယ့် ရင်
ထဲမှာတော့ မိုးရာသီ။

မျက်ဝန်းမှာ မိုးတွေ အမြိရွာနေရလို့ပါ။

အငိုလွယ် အနှိုက်ခက်သတဲ့။

မှော်ရုံတော၊ မာယာတော၊ ဝက်ပါတောကို ဖြတ်နေတာ
သူမ ပျော်လို့လား။

သူတို့လောကမှ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ထူးမခြားနား ဇာတ်

လမ်းတစ်ခုလိုပါပဲ။

အချို့သော မိန်းကလေးတွေကတော့ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့
စား ပေါ့ပေါ့သုံး။

“လူ့ဘဝမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာပြီး လူတန်းစေ့အောင်မှ
နေရမှ မဝတ်ရမှ မစားရရင် လူမလုပ်တော့ဘူး”

ခံယူချက်တွေကတော့ သူတို့ရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေပေါ့။
သူယောင်မယ်လေးတွေလို လှပနေကြတော့လည်း
အသွေးအသားကို ဈေးခင်းကစားနေကြသူတွေလည်းရှိ။

အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်ရိုးသားရင်း။

အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်အောင်ကြိုးစားနေတဲ့ -

စုန်းပြုံးလေးတချို့တလေ။

မိုးခါးရေ မသောက်မချိုးတဲ့။ သူမတို့လို တစ်ယောက်
တလေလည်းရှိရဲ့။

“ငါတို့ကတော့ ဝက်ဖြစ်နေလို့ မစင်မကြောက်တော့ဘူး
ဗော့။ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်နေလည်း ငါတို့ကို ဘယ်သူ
မှ ဩဘာမပေးဘူး”

“ဘဝဆိုတာ သူများဩဘာပေးမှ ရမှာလား မိကောက်
ရယ်”

မြအသင်္ခယာ ညည်းတွားတော့ သိပ်လှအောင်ပြင်ထားသည့် ကြွေရုပ်မလေးနှင့်တူသော မိကောက်က သူ့ဆံနွယ်အလိပ် အလိပ်လေးတွေကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ရင်း။

“မောပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနေတာ ကိုင်းကြီးကြီး မတွေ့သေးလို့။ စပွန်ဆာလည်း မလိုချင်ဘူး။ အတည်တကျ ပေါင်းသင်းမယ့်မည်သူမဆို ငါတော့ လက်ခံလိုက်မှာ။ မုဆိုးတွေပေါ်တဲ့ တောမှာ ရှောင်ရ တိမ်းရ၊ ငြင်းရ ခုန်ရတာလည်း မောပါပြီဟာ”

မိကောက်ရဲ့နာမည်လှလှက ပန်းဒေဝီ။ သူမတို့မှာ တံဆိပ်လှလှ၊ နာမည်လှလှလေးတွေ ရှိပါရဲ့။

မြအသင်္ခယာရဲ့နာမည်က မြမာလာ။

တကယ်ဆို ဒီနာမည်ဟာ ဆရာဝန်၊ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးတွေ၊ ပါမောက္ခကြီးတွေ ဖြစ်သင့်တာ။

ယခုတော့ -

ဝေးလွင့် ဆွေးမြည့်သွားသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် အတိတ်ကြမ်းကို မျှော်မှန်းကြည့်နေမိသူ မြအသင်္ခယာဆိုတာ အသက် (၁၉) နှစ်အရွယ်၊ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်။

မိန်းမချောလေးဆိုပေမယ့် သူမရဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေ

အရ နု ရွှ နု အ၊ နေလို့ မရတာမို့ အကြမ်းခံသည့် သံမဏိသစ်ခွ ပွင့်လေးပါ။

ဘဝကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မျက်နှာနှင့် ကူ၍ ဆည်ပြီး ရှင်သန်နေရသည့်အဖြစ်။

သည်ဘဝကြမ်းမှာ ကျင်လည်နေရတာ (၃) လလောက်ရှိလည်း မြအသင်္ခယာ အသားမကျနိုင်သေးပါ။

အချို့သော အချို့သော မိန်းကလေးများရဲ့ အဖြစ်သနစ်ကိုကြည့်ပြီး လုံဖျားပုစဉ်းနားတာနှင့် ကျိုးကန်းက ချေးပါနေရတာ။

ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မရွေ့ဆိုပေမယ့် ကျားရဲ့ ပေါသောတောမှာ သမင်မလေးတွေခမျာ ကျီးလန့်စာ။

ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရှိသော ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသေးတာ။

သူမ ကံကောင်းတာက သူမရဲ့ဘဝကို အရင်းအတိုင်း သိရှိနားလည်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိသည့် မမ မိုးနတ်ရတနာက စောင့်ရှောက်နေလို့ပါ။

မိုးနတ်ရတနာ။

အသက် (၂၅) လောက်ရှိပြီ။ သူမတို့ရဲ့ ဂျေဒီမာသား။

ခေါင်းကိုင်အမေ။

စိတ်ကောင်းရှိသည်၊ ရုပ်ချောသည်။ သူ့ဘဝလေးက
လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ။ ဪ... ခုတော့လည်း ရောက်ရာဘဝ
ဖြစ်ရာဘဝမှာ စိတ်ကောင်းလေး မွေးမြူရင်း သူမတို့လို ဘဝတူ
လေးတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖေးမ စောင့်ရှောက်နေခဲ့သူ။

သီချင်းဆိုခဲ့ပြီးပြီမို့ သူမ အဝတ်လဲဖို့ပြင်ဆင်နေခိုက်
အခန်းထဲဝင်လာသည့် လူရွယ် (၃)ယောက်ကြောင့် မြအသင်္ခယာ
တုံခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဓာတ်လိုက်သလို။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

သူမတို့ဘဝလေးတွေဟာ ဗေဒါပျံလို အံ့ကိုခဲနေရသည့်
ဘဝတွေမို့ ယောက်ျားတွေဆိုတာ မဆန်းပါ။

ဒီလိုပဲ ရေနင့်ကြာ။

ရွှေနှင့်ကျောက်။

အဲ ငါးပိနှင့်လောက်ပေါ့။

အသက်ကြီးကြီး ဘူဒါကြီးတွေ၊ ဘူဒွာကြီးတွေ။

သက်လတ်အရွယ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ။

အများဆုံးကတော့ သူတို့ပါပဲ။

သို့သော် ငွေပေါသည့်ပိုက်ဆံဝါလား၊ သူဌေးသား
သူဌေးမြေးတွေလည်း လာကြ၊ လက်ဆောင်တွေပေးကြ၊ ခေါ်
ထုတ်လို့ရရင် ထုတ်သွားလိုက်ကြ။

ဒီတိကြာ။ ရိုးရိုးရော၊ ဆန်းဆန်းရော မရိုးမဆန်းတွေရော
အစုံ။

သို့သော် ယခုဝင်လာသည့် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး
တစ်ခါမှ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် မခံစားရဖူးခဲ့။

သူမ ကျွမ်းကျင်သည့်ခံစားမှုက လူတွေကို ရွံတာ၊
ကြောက်တာ၊ သံသယအပြည့်နှင့် ကြည့်တတ်တာ။

သူမရဲ့ ဖြူစင်သောနှလုံးသားလေးခမျာ ဒဏ်ရာများနှင့်
အက်ရှု ကျိုးကြေလို့။

သူတို့တွေချည်းလည်းမဟုတ်။ လာနေကျ ဖောက်သည်
စားနေကျကြောင်ပါးကြီးတွေလည်း အဝတ်လဲခန်းထဲမှာရောက်ရှိ
နေလေရဲ့။

စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ခါးမိုက်ထဲထည့်ထားနိုင်ကြသူ
တွေ။

ရှေ့ဆုံးမှ ခပ်ဆိုးဆိုး မင်းပျို၊ မင်းလွင်တစ်ယောက်လို့
စတိုင်နှင့် ... ခပ်မိုက်မိုက်တစ်ယောက်၏မျက်လုံးက သူမ၏

၂၈ ကြယ်စင်ဖျူဝေ

တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖောက်ထွင်းသိမ်းပိုက်သွားတော့မလို့။

မမ မိုးနတ်ရတနာကတော့ ပြေပြေလည်လည် ဧည့်ဝတ်
တွေကျေလို့။

စားသုံးသူက အမြဲမှန်သည်ဆိုသည့် စကားအရပေါ့။

“ဘယ်ကိုလာကြတာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးတို့”

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် မမမိုးနတ်ရတနာဟာလည်း လူသိ
များသူတစ်ဦးပါ။

သူမကြောင့် (၇) ပြည်ထောင်မင်းတို့လည်း စစ်ခင်းရတာ
ပါပဲ။

“စောစောက သီချင်းဆိုသွားတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့
ချင်လို့ပါ”

ခပ်ထွေထွေမို့ ဝင်းပရိဝေနေသည့် ရုပ်ကိုက လင်းတချို့၊
ညိုတလီ၊ စွဲမက်စရာပုံရိပ်။

မမမိုးနတ်ရတနာက တသိမ့်သိမ့်ရယ်လို့။

“ဒီအထဲမှာရှိသမျှ ကောင်မလေးတွေအားလုံး စောစော
က သီချင်းဆိုသွားကြတာပဲလေ။ အစ်ကိုကြီးတို့ကြည့်ရတာ လာ
နောက်နေသလိုပဲ”

“အဲ ... ဟို ... ဆံပင်ရှည်လေးနဲ့၊ အနက်ရောင်

အချစ်က တိမ်လို့ မြဲလို ၂၉

ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနဲ့ ကောင်မလေး”

“ဪ ... မြအသင်္ခယာ၊ အဲလေ ... မြမာလာ”

မိုးနတ်ရတနာ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်တော့ သူက သူမ
ထံ စတိုင်လ်လှလှနှင့် လျှောက်လာ၏။

“မြအသင်္ခယာ ဟုတ်လား၊ နာမည်ကတော့ မိုက်မှမိုက်
ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက အခြားမိန်းကလေးတွေလို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစကား
တွေမဆိုတတ်၊ မဆိုချင်ပါ။

“လူကသာ မမိုက်တာ။ ကိုယ့်နာမည် ညှို့လက်ရုံး
ကြားဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါကြောင့် ဒီလိုဘဝရောက်တာ။ မင်း စာမဖတ်ဘူး
မလား”

သူမကားက တင်တင်စီးစီး၊ ဒီကလည်း မြအသင်္ခယာပဲ။
ဆယ်တန်းကို မြန်မာစာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့တာ။

“ကျွန်မသိတာ မြသန်းတင့်တို့၊ ဒဂုန်တာရာ၊ ရွှေ
ဥဒေါင်း၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား၊ ဟံသာဝတီဦးဝင်းတင်”

“မင်းပြောတာ ဂန္ထဝင်တွေပဲ၊ ဒီဘက်ခေတ်”

“အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတွေ ကျွန်မ မဖတ်အားဘူး၊ ဆောရီးပါ”

တကယ်က ညှို့လက်ရုံးဆိုတာ ကြားဖူးသားပဲ။ သူ စကားပြောတာ မချေမငံမို့ သူမကလည်း ပြန်ရှဲ့တာ။

ကိုယ်က လောကဝံနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲဝင်နေရပြီမို့ မြီးကောင်ပေါက်လေးတစ်ယောက်လိုလည်း ဘယ်အရာကိုမှ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်အောင် မပျော်တတ်တော့ပါ။

အရာအားလုံးကို အသင့်အတင့်ပဲ နှလုံးသွင်းတတ်အောင် အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ရပြီ။

သူမက သူ့ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဖိတွယ်နေပေမယ့် သူက ပခုံးတွန့်လျက်။

“တကယ့်ပညာရှင်နဲ့ တွေ့နေရပါလား။ ကဲ ထားပါ။ ငါက စာရေးဆရာတစ်ယောက်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်ပေါ့ကွာ။ ငါ မင်းကို အင်တာဗျူးချင်တယ်။ မင်းအကြောင်း ဝတ္ထုရေးချင်တယ်”

“ကျွန်မအကြောင်းက ဝတ္ထုရေးရလောက်အောင် မခမ်းနားပါဘူး။ စာဖွဲ့ချင်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဆောရီးပါ”

“စာဖွဲ့တာ၊ မဖွဲ့တာ ငါ့အလုပ်ပါ။ မင်းတာဝန်က ငါ့ကို မင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပြောပြဖို့ပါ။ အဲ အမှန်အတိုင်းတော့ ဖြစ်ပါစေ”
ကောင်မလေးက သူမ၏နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို လှလှပပမဲ့၏။

“ကျွန်မကလည်း ပြောချင်မှပြောမှာပေါ့။ ကိုယ့်ကို မယုံမကြည်ရှိနေသူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး”

“ဆောရီး၊ ဒါဆို မင်းက ရင်းနှီးမှပြောပြမယ်ပေါ့။ ငါ မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် အရင်ကြိုးစားရဦးမှာပေါ့”

သူက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို စတိုင်လ်ခပ်များများနှင့် ဆန့်ထုတ်ပေးသော်လည်း သူမ မကိုင်ပါ။

“ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်မ လူတွေကို မခင်တတ်ဘူး”

ပြောပြီး မြအသစ်ယာ သူ့ကိုကျောခိုင်းလိုက်တော့ သူက လက်ရဲ ဇက်ရဲနှင့် သူမ၏ပခုံးကို လှမ်းဆွဲခဲ့သည်။

“မရဘူး၊ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်ခွင့်မပြုဘူး။ ငါ့လို ဂရိတ်ကြီးကို ဒီလိုမထေမဲ့မြင် လုပ်ခွင့်မပြုဘူး။ ငါ့မာနက ခွင့်မပြုဘူး”

သူ့မျက်လုံးတွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတော့ မြအသစ်ယာ ဖြူရသည်။ မြေဟောက်တစ်ကောင်လို ပါးပျဉ်းထောင်နေမိသမျှ အလမ္မာယ်ဆရာရဲ့လက်မှာ ဝပ်ကျသွားရ၏။

သူမ သူဘက်သို့ပြန်လှည့်ရပါသည်။ နောက် အကြမ်း
မကြိုက်မည့်သူမို့ အနုနည်းနှင့် ရှောင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ပါ။ See you”

သူမ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို မြင်ရတော့လည်း ညှို့
လက်ရုံး အကြမ်းမဖက်ချင်တော့ပါ။

“မင်းက ဘယ်မှာနေတာလဲ။ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေ၊ ကျွန်မတို့ဘဝက ခြေလှမ်းမှားလို့ မရဘူး”

“ဘာ”

“ဒီလိုပဲ ခါတိုင်းလို စုပြန်မယ်”

“တချို့က ကားတွေနဲ့ပါသွားကြမှာ မဟုတ်လား”

“ကျန်တဲ့သူလည်း ရှိဦးမှာပါ”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်လှေလုံးပုပ်သွားတော့မှာပေါ့”

သူစကားတွေက နည်းနည်းမြင့်ပေမယ့် မြအသန်ယာ
နားလည်ပါသည်။

“ဒီလိုပဲ ဖောက်ထွက်ရမှာပေါ့”

“ကျားရဲပေါ်တဲ့တောမှာ ဖောက်ထွက်ချင်လို့ရော ရမှာ
လား”

“ရှင်ကရော ဘာအကြံအစည်နဲ့ ကပ်လာတာလဲ”

“မင်းမေးခွန်းက ရင့်တယ်။ ငါက မင်းကြုံဖူးတဲ့ ဘော့စ်
တွေလို ညှစ်လိုက်ရင် ငွေပဲထွက်လာမယ့် ခပ်ညံ့ညံ့တစ်ကောင်
မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ ခေါင်းနောက်လာပြီ။ ပြီးတော့ ရှင် စွပ်စွဲသလို
ဘယ်ဘော့စ်နဲ့မှလည်း မကြုံဖူးဘူး”

“သန့်စင်သေးတယ်ပေါ့ အဟက်”

သူပုံစံက ပြောင်ချော်ချော်၊ ပြောင်စပ်စပ်။ အင်းလေ၊
ငါတို့လို လူစားတွေကို သူတို့လို လူစားတွေက ဒီလိုပဲ ရှုမြင်ကြ
တော့မပေါ့။

အစွယ်လိုလို ပစ်ကြတဲ့ မြားချက်တွေထဲ

မြစ်ကျဉ်းတစ်ခုရဲ့အော်သံဟာ

တစစ်စစ် နာကျင်ဆွေးမြည့်ခဲ့ပေါ့။

သူစကားတွေက ရင်ကို နင်းကျင်စေပေမယ့် မြအသန်
ယာ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။

သည်နေ့ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်
အိမ်ပြန်ရမလဲဟုသာ မြအသန်ယာ လုံးပန်းရဦးမည်။

အခန်း (၃)

လမ်းတွေက ခက်ခဲကွေ့ကောက်လွန်းတယ်။ ငါတို့ဘဝ
တွေဟာ ကြိုးတန်းလမ်းလျှောက်နေရတဲ့ ခြင်္သေ့လား။ သမင်
လား။ ယုန်လား။

ကမ္ဘာကျော် ဆက်ကပ်သမားတစ်ယောက်လိုတော့
သည်ကြိုးတန်းကို အခေါက်တိုင်း အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်
မည်မထင်။

သူမတို့အဖွဲ့တွေက (၆) ယောက်။ နေရာစုံကလာတာ။
နေရာစုံသို့ပြန်ကြမှာ။

ဒီလိုပဲ ကိုင်းကြီးကြီးမှာနားဖို့ရှာရင်း ဖွေရင်း လမ်းပျောက်
ခဲ့ရသူရော။

ငါးမျှားချိတ်မှာ တပ်ထားသည့် ငါးစာလှလှလေးတွေ
ကို လှည့်ပတ်စားရင်း သောက်ရင်း ငါးမျှားချိတ်မှာ မိသွားတဲ့
သူ။

မှော်ရုံတောမှာ ပျော်ရင်း မော်ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျ
သွားရသူတွေ။

ယခုအထိတော့ သူမ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး
ဆောက်တည်ရာရနေတုန်း။

ဒါဟာလည်း သူမတို့တိုက်ခန်းနီးချင်း စောဂျီနသန်
ဆိုသည့် ဂစ်တာတီးသည့်ကောင်လေးကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်
မည်။

အဲ ... ကောင်လေးဆိုပေမယ့် အသက် (၂၃) နှစ်တဲ့။
ကဗျာဆရာ မာယာကျော့(ဗ)စကီးရဲ့ ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်ထဲက
အရွယ်။

ကောင်လေးလို့ဆိုရတာက -

သူဟာ အနုပညာသမားပီပီ စတိုင်လ်က လန်းမှလန်း။
နုလုံးသားကလည်း လန်းမှလန်း။

၃၆ ကြယ်စင်များဝေ

ဆံပင်ရှည်ရှည်လှလှတွေရယ်၊ ဘီတဲလ်တွေ၊ ရော့ခ်တွေ
လို နားကပ် အဲ စိန်နားကပ်လေးနှင့်။

“ကိုယ့်အမေနားကပ်များ နှင်မို့ ဖြုတ်ရက်တယ်ဟာ”
သူမတို့က ထိုသို့စလျှင် သူက စိတ်မဆိုး။ သူပင်ကိုယ်
ဟန်အတိုင်း ပြုံးမြဲမြဲ။

“အမိုးနားကပ် မဟုတ်ဘူးဟာ။ အဖီးနားကပ်။ အဖီးက
သူ့မြေး မိန်းမရရင် ဝတ်ဖို့ဆိုပြီး စိန်နားကပ်တစ်ရန် အမွေပေး
ထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း ငါ့သား ပေးလိုက်ပါတော့ဟယ်။ ငါ
နှင့်ကို ယူပါမယ်”

ဟန်နီငြိမ်းက ရွတ်နောက်နောက်ဆိုတော့ သူက အပြုံး
ပင်မပျက်ခဲ့။

“ငါက နှင့်လို ဆတ်စလူးကို လိုက်မမိဘူးဟာ။ မြအသင်္ခ
ယာလို ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးမှ ဟတ်ထိတာ”

“အံ့မယ် ... ဘယ် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိမှ ကလပ်
လာပြီး သီချင်းမဆိုဘူး။ သိပ်အမွှန်းတွေတင်မနေနဲ့”

“နှင် သူ့ကို မျှော်လင့်နေလို့ကတော့ အရိုးဆွေးသွား
မယ်။ သူ့မှာ နှလုံးသားပါမလာဘူး”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၃၇

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်တွေ ဝိုင်းပြောကြလည်း ဂျီ
နသန်တို့က ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်ဟန်လှလှနှင့် ဂျီနသန်ဟာလည်း
ကောင်မလေးတွေရဲ့ အသည်းစွဲပါ။

သူ စောင့်ရှောက်နေလို့လည်း မြအသင်္ခယာ ယခုထိ
ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိ ဖြစ်နေတာ။

ယခုညလည်း ည (၁) နာရီကျမှ သူမတို့ပြန်ဖြစ်ကြ
သည်။ အဆိုတော်တွေအားလုံး (၆) ယောက်ရှိပေမယ့် ဒီလိုပဲ
ပါသွားတတ်ကြတာမို့ ပါသွားသူက (၃) ယောက်။

ကျန်ခဲ့သူက (၃) ယောက်။ မြအသင်္ခယာရယ်၊ မမ
မိုးနတ်ရတနာနှင့် ဟန်နီငြိမ်း။

မမမိုးနတ်ရတနာကတော့ တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးနား
လည်နေသူ။ ယောက်ျားတွေကို မယုံကြည်တော့သည့်သူ။

ဟန်နီငြိမ်းကလည်း နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နေ
တတ်ပေမယ့် မိမိကိုယ်ကို အထိနာသွားမှာ သေမလောက်
ကြောက်သူ။ နောက်ပြီး သူမက ဂျီနသန်ကို မျှော်လင့်နေတာ။

သူမတို့ (၄) ယောက် တက္ကစီတစ်စီးရဖို့ စောင့်နေကြစဉ်
အနားသို့ရောက်လာသူမှာ ညဦးဝိုင်းကလူ။ ညိုလက်ရဲ့။

၃၈ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လူငယ်ဆန်ဆန် ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာပုံက ခပ်မိုက်မိုက်။

“ကားစောင့်နေတာလား။” ဒီအချိန်က ကားရှားတယ်။ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေ၊ ဒီလိုပဲ ရတတ်ပါတယ်”

“ခြေလျင်လျှောက်ပြန်မလို့လား။ (၄) ယောက်လုံး လိုက်ပို့မှာပါ။ မင်းကိုငါ ကိုက်စားလို့မရပါဘူး”

ဂျီနသန်ကတော့ ဘာတွေနှင့် ဝင်းပနေမှန်းမသိသည့် လူလင်ကြီးကို အကဲခတ်လို့။

ငါ့အတွက် ရန်သူတော်တစ်ယောက်များ တိုးပြန်ပြီလား။

သို့သော် သူတို့အားလုံး ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်မိကြသည်။

ဒါဟာ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုပ်တာလား။

အသားလိုလို့ အရိုးတောင်းသူကို အသားပေးလိုက်တာ မျိုးလား။

ညှို့လက်ရုံးကလည်း အရှုံးတော့မခံပါ။ မြအသင်္ခယာ၏ လက်မောင်းကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူပြီး -

“မင်းက ရှေ့ခန်းမှာစီး၊ လမ်းပြဖို့”

သူမကရော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။ ကျင်လည်

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၃၉

ရသည့်အသိုင်းအဝိုင်းကိုက တရားစခန်းမှ မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲ ရေလိုက်သင့်၊ ငါးလိုက်သင့်။ ကားလေးထွက်လာတော့ သူထံမှ ဘီယာနဲ့နှင့် ကိုယ်နဲ့က ခပ်ရှုရှု။

“ရှင် မူးတော့မနေပါဘူးနော်”

ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအချိန်ထိ ဒီမှာရှိနေတာ သူသောက်နေလို့ပေါ့။ အသည်းကွဲသမားကြီးလား၊ လူရစ်ကြီးလား။

“အဟက် ... ဘာလဲ သေမှာကြောက်တယ်ပေါ့”

“သေမှာမကြောက်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိမလဲ”

“ဒီဘဝမှာ တော်တော်စုံမက်နှစ်သက်နေတယ်ပေါ့”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ လူထား ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးတွေ တောင် သူ့အသက်တော့ နှမြောတတ်ကြတာပဲ”

သူနှင့် စကားပြောရတာ အဆင်မပြေ၊ မျက်လုံးတွေ ကလည်း ခိုဝေဝေ။

သူမနာခေါင်းထဲမှာ စပါးကြီးမြွေကြီးရဲ့ ညှိစိုစိုအနံ့ပင် ရတော့သလို။ မြအသင်္ခယာ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

လူက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာလို့ ငိုက်မျဉ်းချင်ချင်။ ဒီလိုပဲ မေ့တစ်ချက်၊ လျော့တစ်ချက်။ ကားနံရံဘက်ကိုမှီပြီး အိပ်ပျော် လှလှ။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ... မင်း ငါပြောတာ ကြားလား”

“ရှင် ရောက်ပြီလား”

သူက ကားမောင်းရင်းမှ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်နှိုးတာကြောင့် သူမ လန့်နိုးသွားရသည်။

“မရောက်သေးပါဘူး။ မင်းတို့အလုပ်က ညမှ မဟုတ်လား။ မနက်ဖြန် ငါ မင်းကို နေ့လယ်စာကျွေးမယ်။ နံနက် (၉) နာရီလောက်လာခေါ်မယ်။ အသင့်ပြင်ထား”

အောင်မယ်၊ ဒါ ဒိတ်တာပေါ့။ ဘယ်ရမလဲ၊ မြအသင်ယာပဲ။

“ဆောရီးပါ။ ကျွန်မ အဲလို လိုက်လေ့မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်တိုက်ခန်းမှာပဲ နေ့လယ်စာစားမှာပါ”

“ငါ ဖိတ်နေတာလေ။ သူများနဲ့မှမတူဘဲ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ကုန်ကြမ်းရဖို့အတွက် အင်တာဗျူးချင်လို့ မင်းကို ဖိတ်ခေါ်တာ”

“ကျွန်မကြောက်တယ်။ ညဦးပိုင်း ကျွန်မအလှည့်မရောက်ခင် လာမေးချင်မေးပါ”

“ငါက အေးအေးဆေးဆေးရှိချင်တာ။ ဘီယာဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်ကို နေ့တိုင်း ထိုင်တတ်တဲ့ ယမကာလုလင်လည်း

မဟုတ်ဘူး”

သူက အတန်တန်တောင်းဆိုနေလည်း မြအသင်ယာ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ငြင်းမိသည်။

မမမိုးနတ်ရတနာပြောခဲ့ဖူးတာ -

သူတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်ကိုယုံကြည်ပြီး လိုက်သွားခဲ့ဖူးသတဲ့။

နောက်တော့ သူညွတ်ကွင်းမှာ သက်ဆင်း၊ လူးလွန့်၊ ကူးခတ်ခဲ့ရတာ ကာလရှည်ကြာ။

“ကျားမှန်ရင် အသားစားတာများတယ် ညီမတို့ရေ။ သတိတစ်ချက်လွတ်တာနဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ခုန်အုပ်ပြီးသားပဲ”

“ဟီဟီ ... မမက အအုပ်ခံရဖူးပြီကိုး”

“ကောင်မတွေ ငါက စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာ။ ငါတို့ဘဝက အညှီရှိပြီးသာ။ ယင်အုံဖို့က အလွယ်လေ။ ဘယ်သူမှလည်း မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားနေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြောပြတာဟေ့၊ ပြောပြတာ။ လိုက်နာတာ မနာတာက နင်တို့အလုပ်”

ယခုလည်း ညှို့လက်ရုံး၊ ဖိတ်ခေါ်နေတာ။ အဆိုးလား အကောင်းလား။ သူမကတော့ သံသယအပြည့်နှင့် ခေါင်းကို

တွင်တွင်ခါ။

“မင်းအကြောက်လွန်နေပြီ၊ ငါ မင်းကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မထိပါဘူးလို့ ကတိပေးတယ်ကွာ”

“ကျွန်မ သူစိမ်းတွေပေးတဲ့ကတိကို မယုံကြည်တတ်ပါဘူး”

“ဒါတော့ မင်း ငါ့ကို စော်ကားတာပဲ”

“မရည်ရွယ်ပါဘူးရှင်၊ ဆောရီးပါ”

သူမတို့ရဲ့တိုက်ခန်းသို့ရောက်တော့ သူက တိုက်ခန်းထဲထိ လိုက်ပို့ဖို့ပြင်သည်။

“ရတယ်၊ ကျွန်မတို့ (၃) ယောက်တောင်”

“(၃) ယောက်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေ၊ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့ရမှာပဲ”

အတင်းပင် သူက သူမတို့၏ (၄) လွှာထိအောင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“လှေကားတွေက မှောင်မည်းနေတာ။ အရေမကိုးသင့်ဘူး။ လူမသမာတွေဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာရှိတယ်”

“ကျွန်မတို့က (၃) ယောက်တောင်ပဲဟာ”

“သိုးတွေလည်း အုပ်စုလိုက်နေရင်းကနေ ဖမ်းဆီး

အသတ်ခံရတာပဲ”

သူပြောတာ ဟုတ်သလိုရှိနေတာမို့ သူမတို့ (၃)ယောက် စောဒကမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ရှေ့မှသာ ခပ်သုတ်သုတ်တက်နေမိကြသည်။

လှေကားထောင့်ချိုးမှာ လူ (၂) ယောက်စောင့်နေတာတွေ့ရတော့ မြဲအသံခံယာတို့ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ သူလိုက်ပို့တာပင် ခပ်ကောင်းကောင်း။

“ခါတိုင်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“မင်းတို့နေတာက အဆင့်မြင့်အိမ်ရာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အစောင့်မရှိဘူး။ တံခါးတွေ သော့ပိတ်ထားတယ် ဆိုပေမယ့် သော့တုန့်ဖွင့်ပြီး လူမသမာတွေ ခိုအောင်းနေနိုင်တယ်”

“ရှင်ပြောကာမှ ကြောက်ရမှန်းသိတော့တယ်”

“ကြောက်ရမှာပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေလေ”

နောက်ဆုံး သူမတို့၏ တိုက်ခန်းသို့ရောက်သည်အထိ သူ လိုက်ပို့ခဲ့ရင်း အထဲသို့ပါ ဝင်ခွင့်တောင်းနေပြန်လေ၏။

“ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက်တော့ တိုက်ပါဦး။ ကိုယ် အရမ်းချမ်းနေလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေခွေးအိုးကို ချက်ချင်းပလပ်ထိုးကျပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးလိုက်တော့ သူက ဘာပရိဘောဂမှမရှိသည့် တိုက်ခန်း ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း ကော်ဖီကို အရသာခံပြီး သောက်နေလေ၏။

ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တော်တော်စပ်စပ်တုလူ။ စပ်စပ်ချင်လို့ သည်အထိ လိုက်ပို့တာ။

ကော်ဖီကို ဖိပ်ဆွဲသောက်ပြီးသည်နှင့် သူမ၏နားအနီးသို့ ကပ်ခါ။

“မနက်ဖြန် (၁၀) နာရီလာခေါ်မယ်။ စိတ်ချ။ ဘယ်မှ ခေါ်မသွားဘူး။ ဘုရားမှာ ဘုရားဖူးရင်း စကားတွေပြောကြမယ်။ နေ့လယ်စာ မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ဝယ်ကျွေးမယ်။ လေး လေးစားစား ဖိတ်ပါတယ်။ ဒီတံတားမဟုတ်ဘူးနော်။ အတွေးတွေ ခေါင်မနေနဲ့၊ အိုကေ”

သူက ခေါင်းကိုယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင်ညွတ်ပြီး တောင်း ဆိုရင်း လှည့်ထွက်သွားသည့်အခါ မြအသံယာ အကြောင်သား ကျန်ခဲ့သည်။ မမမိုးနတ်ရတနာကတော့ -

“အင်း ... ဇာတ်ကွက်တစ်ခုတော့ အစပျိုးလာပြီ။ သူဟာ မင်းသားလား ဘီလူးလား။ ငါတို့တွေရဲ့ဘဝက သိုးတွေ၊

သမင်တွေလို ဘဝမို့ ဘီလူးတွေပဲ မင်းသားခေါင်းဆောင်းပြီး လာတတ်ကြတယ်။ သတိလေးတော့ထားပေါ့ မြရယ်။ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံရင် အသည်းကွဲရင်ကွဲ အသည်းမကွဲရင် လူကွဲတတ်ကြ တာပဲ”

ဟန်နီငြိမ်းကတော့ ပြီနေသည့်ပါးစပ်ကြီးကိုပင် ပြန်မစေ နိုင်ခဲ့။

“ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် လျော့သွားပြီဟေ့။ ဂျီနသန်ကို ပြိုင်လုနေစရာမလိုတော့ဘူး”

“အစကတည်းက သူ့ကို ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူးနော်။ နင့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်လုနေတာပါ”

“အဟဲ ... ခုကျ ပိုကောင်းသွားတာပေါ့ဟာ။ အဆင် ပြေပါစေ သူငယ်ချင်း”

“ငါကြောက်တယ်၊ သူပုံစံကြည့်ရတာ ငါ့ကို ရာနှုန်း ပြည့် လွှမ်းမိုးမယ့်ပုံကြီး”

“ဟီဟီ ... မမ မိုးနတ်ပြောသလို နင့်ကို ခုန်အုပ်မယ့် သူတော့ လာပြီ။ ကြည့်သာရှောင်ပေတော့”

“နင်ကလည်း ဂျီနသန် ဘယ်တော့အုပ်မလဲလို့ မျှော်လင့်စောင့်စား၊ ရေလာမြောင်းပေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ကဲ ကဲ ... ကောင်မလေးတွေ တော်ကြတော့။ အိပ်ကြတော့။ အိပ်ရေးပျက်လို့ မနက်ကျ မျက်ကွင်းကြီးညိုနေရင် သူများတွေ ယုန်ထင်ကြောင့်ထင် ..ထင်နေဦးမယ်”

သည်တော့မှ (၃) ယောက်သား ကိုယ့်အိပ်ရာလေးအပေါ် ကိုယ်လဲလျောင်းရင်း ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားမိကြတာ။

အခန်း (၄)

အငြိမ့်သမများလိုပဲ။

ညဘက်မှာအလုပ်လုပ်ပြီး နေ့ဘက်မှာအိပ်ကြသည်။ သူမတို့ တိုက်ခန်းမှာ စုစုပေါင်း ငှားနေသူ ဘဝတူ (၆) ယောက်။

မပျက်စီးကြသေးပေမယ့် သူမတို့အလုပ်က သမ္မာအာဇီဝလို့လည်း ပြောလို့ မရတော့။

သည်လိုပဲ sexy အဝတ်တွေဝတ်ပြီး သီချင်းဆိုရတာ မဟာပုရိသတို့ကို ဖျော်ဖြေရတာပဲ။

သည်ကြားထဲ သမီးရဲဦး၊ ကိုကြီးနဲ့သီမလေး၊ မောင်လေး

နဲ့မမ ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း မရှိနိုင်။

ဗွန်ဆာရှာသည်အထိမပျက်စီးကြသေးပေမယ့် ချစ်သူ ကိုယ်စီရှိကြတာများသည်။ ဘဝကိုက ပန်ဆင်း ဆွတ်ချူ၊ ချနင်း လိုကြသူတွေ များပြားလွန်းသည့် မှော်ရုံတောထဲက သမင်မတွေ။

သည်တော့ ကွက်လပ်ရယ်လို့ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်နှင့်တော့ ချိတ်မိပြီးသား။

မြအသင်္ခယာတစ်ယောက်သာ အကြောက်လွန်၊ သံသ ယတွေလွန်နေသည်မို့ ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေခဲ့တာ။

သည်နေတော့ မြအသင်္ခယာတစ်ယောက် အပျံသင်မည့် နေ့ပေပဲလား။

ဘုရားသွားမယ်ပြောတာပဲ။ သူမ ညှို့လက်ရုံးကို မြင် ယောင်ကြည့်မိတော့ တုန်လှုပ်ချင်ချင်။

သူဟာ မှော်ဆရာကြီးပါပဲ။

ဘာတွေနှင့် ဝင်းပနေမှန်းမသိသည့် သူရုပ်သွင်က သူမ ကို တစ်ဘဝလုံးများ နိုင်စားတော့မည့်ပုံ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရင်လေးလေးနှင့်ပင် မြအသင်္ခယာ မနက် (၈) နာရီလောက်ကတည်းက အိပ်ရာထပြီး ရေမိုးချိုး၊ အလှတွေပြင်နေမိတာအမှန်။

အလှပြင်တယ်ဆိုတာကလည်း သနပ်ခါးလေးလှအောင် လိမ်းလိုက်ရုံပါ။

မိတ်ကပ်မျက်နှာကို သူမ မကြိုက်ပါ။ လုပ်ငန်းသဘော အရသာ လိမ်းရတာ။

ယခုကျ သနပ်ခါးလေးလှအောင်လူး၊ ပါးမှာ သစ်ရွက် ပါးကွက်လေးလုပ်ပြီး ခါးထိရှည်သည့် ဆံနွယ်တွေကို သည် အတိုင်းပဲ ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

နောက် သူမမှာရှိသည့် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဆွဲယူဝတ်မိ တော့ သူမ ဆွဲယူမိတာ ချည်သား အသည်းကွဲရောင်။

ဘုရားရေ ... နိမိတ်မကောင်းပါလား။

အေးလေ ... သူကလည်း အင်တာဗျူးရအောင် ခေါ်တာပါ။

သူလို ဂရိတ်ကြီးကလည်း ငါ့လို စားသောက်ဆိုင်က ဗီးနပ်စ် ကို အရေးမလုပ်လောက်ပါဘူး။

သို့သော် သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့တော့မရှိ။ မည်သည့် ကျားမဆို သမင်ရွေးနေမှာ မဟုတ်။

နှုတ်ခမ်းနီတောင် မဆိုးတော့ဘဲ ပင်ကိုယ်နှုတ်ခမ်း စိစိ အိအိလေးနှင့်ပင် မြအသင်္ခယာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ပါသည်။

၅၀ ◀ ကြယ်စင်များဝေ

“အဟင်း”

သူက (၁၀) နာရီမှလာမယ်ဆိုတာ ကိုယ်က (၈) နာရီ ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမိတာမို့ (၈) နာရီခွဲလောက်မှာ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

ဆိုင်မှာသီချင်းဆိုလျှင် sexy ဝတ်စုံကိုယ်ကျပ်တွေ ဝတ် ခဲ့ရပေမယ့် မြအသင်္ခယာရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဝတ်စုံများဟာ ချည်ထည် ဝမ်းဆက်လေးများသာ ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မည်သူမျှ ယုံကြည် ကြမည်မထင်။

တကယ်ပါ။ ယခုလည်း သူမဝတ်ထားတာ အသည်းကွဲ ရောင် ချည်သားဝမ်းဆက်လေးပါ။

ရင်ဖုံးလည်စေ့ပုံဆန်းလေးမှာ လက်ကတော့ လက် မောင်းတစ်ဝက်။ ခါးတင်။

မော်ဒယ်မလေးတစ်ယောက်လို သူမ ချစ်စရာကောင်း နေလေသမျှ။

၈-နာရီခွဲတိတိမှာ တိုက်ခန်းတံခါး လာခေါက်တော့ မြအသင်္ခယာ ဆတ်ခနဲ ထိတ်လန့်ရသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ကျိန်သန် လား။ သူကလည်း တစ်ခါတလေ ရှေးဝယ်ရအောင်ခေါ်တတ် သည်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြုလို့ ▶ ၅၁

စားကောင်းသောက်ဖွယ်လေးများ အတူချက်ပြုတ်စား ချင်တတ်သည်။

မြအသင်္ခယာ အားနာတာ ဟန်နီငြိမ်းကိုပါ။ သူက အသေကြိုက်နေတာ။ အတူနေကြသူချင်းမို့ အချင်းချင်းဓာတ်သိ။

သူမရဲ့အဖော်တွေကတော့ သနားစရာ။ ညမင်းသမီး တွေမို့ နေ့ဘက်မှာ အိပ်ကြတုန်း။

မြအသင်္ခယာ စိုးရွံ့စွာနှင့်ပင် တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ -

“ဟင်”

တံခါးဝမှာပေါ်လာသူဟာ ရွှေမင်းသားတစ်ပါးလို ဝင်းပ နေသည့် ညှို့လက်ရုံးပါ။ သူကလည်း အားပါးတရအပြုံးနှင့်။

“ပေါ်ပြီ”

ဟုတ်တာပေါ့။ ၈-နာရီခွဲရုံရှိသေး သူမက အသင့်ဖြစ်နေ ပြီလေ။

“ရှင်ကရော”

“သူခိုးလာဖမ်းတာလေ”

“မငြင်းနဲ့တော့ ... မင်းရင်ထဲကို ဖောက်ထွင်းမြင်လိုက်

ပြီ”

၅၂ ကြယ်စင်ပျူစေ

သူက ရုပ်ရှင်ထဲကလို ပါလာသည့်နှင်းဆီပန်းအဝါလေးကို ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး လှမ်းလင့်တော့ မြဲအသစ်ယာ အူကြောင်ကြောင်။

အိုဗာအက်ရှင်။

ဒါ ... သမီးရည်းစားတွေ၊ ချစ်ခွင့်ပန်သူတွေမှ လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား။

သူက ဒူးအကြာကြီးထောက်ထားသလို မြဲအသစ်ယာကလည်း အကြာကြီးစဉ်းစားမိပါသည်။

ဒါထက် အင်တာဗျူးမလို့ဆို။ ထမင်းကျွေးမလို့ဆို။

ဒီပန်းကို ယူလိုက်မိရင် ငါ-ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ။ အော်တိုသူချစ်သူ ဖြစ်သွားရမှာလား။

စာရေးဆရာကြီးရယ်။

ကျွမ်းကျင်လွန်းလှပါဘိ။

သူမ ပန်းကိုလှမ်းမယူဘဲ သူ့ကိုသာ လက်ကမ်းလို့ ဆွဲထူမိပါသည်။

“ကျွန်မ ပန်းမကြိုက်ဘူး”

“မယုံဘူး ... ချစ်သက်လက်ဆောင်ဆိုတာ ယူရတယ်”

အချစ်က တိမ်လို့ ပြုလို ၅၃

“ကျွန်မ အင်တာဗျူးဖြေဖို့ လိုက်တာ။ ထမင်းစားမလို့ လိုက်တာ”

“ကျွေးမယ် ... တစ်သက်လုံး ကျွေးမယ်။ ဒီပန်းလေး ယူလိုက်။ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းအိုးထဲက ခူးလာတာ”

“အဲလို ဂျီဂျော့ကတွေပြောနေရင် ကျွန်မ ရှင့်နောက်မလိုက်တော့ဘူး”

“ဆောရီး၊ ကိုယ့်စကားတွေ ကိုယ်ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းပါဦး”

သူက သူမရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး အပြင်သို့ထွက်ကြမည်ပြင်စဉ် မိုးနတ်ရတနာ နီးလာသည်မို့ အဆင်ပြေသွား၏။

“မမ ... မြဲ သူ့နောက်လိုက်သွားဦးမယ်နော်”

“စောစောပြန်လာခဲ့နော် ညီမ”

“စိတ်ချ၊ သီချင်းဆိုအမီ ပြန်ပို့မယ်”

“ဟင် ... သီချင်းက ညမှဆိုရမှာ”

“နောက်တာပါဗျာ။ စိတ်ချ ခင်ဗျားညီမကို လက်ချားနဲ့ တောင်မထိဘူး”

လက်ဖျားနှင့်မထိပါဘူးဆိုသူကြီး၏တယုတယ ဆွဲခေါ်
မှုမှာ ပါလာရတော့ မြအသင်္ခယာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ကြေကွဲ
နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။

အခန်း (၅)

သူကားလေးနှင့်ပါလာရတော့ သူက အသင့်ဝယ်လာခဲ့
သည့် စံပယ်ကုံးလေးတွေကို ပေးပြန်သည်။

“စံပယ်အစစ်တွေဗျ၊ တန်ဖိုးကြီးတယ်”

“စံပယ်ပဲ အတုရယ်လို့ ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့၊ စံပယ်ဖြစ်တွေကနေ အဖူးဘဝကတည်းက
ခူးပြီး အရိုးတွေမှာ စိမ်းအောင် ပြာအောင် ဆေးဖြန်းထားတဲ့
စံပယ်တွေလည်း ရှိတယ်။ အချိန်မတန်မီ အခူးခံရတဲ့အတွက်
အဲဒီစံပယ်ကုံးတွေက မမွှေးတော့ဘူး”

“ဪ...ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ဟယ်၊ ဒီစံပယ်တွေက ရှင်ကိုယ်တိုင် ပွင့်မှူးပြီး သိခဲ့တာလား”

သူမက ထွေတာဖြစ်ပေမယ့် သူက လေးနက်စွာ ခေါင်း ညိတ်ခဲ့တော့ မြအသင်္ခယာ အံ့သြရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ခြံထဲက စံပယ်ရုံမှာ ကိုယ်တိုင်ရူး ပြီး သိခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံတာလဲဟင်”

“မသိပါဘူးဗျာ။ မြအသင်္ခယာကို စံပယ်ကုံးတွေနဲ့ ဝေနေတာမြင်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင်က နှင်းဆီရော စံပယ်ပါပေးတော့ ကျွန်မက ပန်း နှစ်မျိုးလုံး ပန်ရမှာလား”

“မင်းကြိုက်တာ ရွေးပန်လေ”

“ဒါဆို စံပယ်ကုံးတွေပဲ ပန်မယ်”

မြအသင်္ခယာ သူပေးသည့်စံပယ်ကုံးတွေကို ခေါင်းမှာ သရဖူလိုစွပ်ပြီး ပန်လိုက်တော့ ဥစ္စာစောင့်မလေးလို လှပဝင်း လက်သွားသည်။

“ခုမှ လူရိုင်းမလေးလိုလို၊ ဟာဝိုင်အီကျွန်းသူလိုလို”
နှင်းဆီပန်းအဝါလေးကတော့ မျက်နှာငယ်စွာနှင့်

ကားထဲမှာ ညင်သာစွာ ပါလာ၏။

သူက ကားကို ညင်သာစွာပဲ မောင်းနေသည်။ အခြား ကားတွေကသာ သူ့ကားကိုကျော်တက်နေ၏။ မြအသင်္ခယာက တော့ နှေးသည်၊ မြန်သည် ဘာမျှမပြော။

သူမ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကသာ တသိမ့်သိမ့်၊ ပထမဆုံး လေထီးခုန်မည့် စစ်သမီးလို။

“ဘယ်ဘုရားကိုသွားမှာလဲဟင်”

“တောဘက်သွားမယ်”

“ဘယ်ကို”

“ပဲခူးရွှေမော်စောလေ။ အောင်မြေသွားနှင်းမလို့”

“ရန်ကုန်မှာလည်း ရွှေတိဂုံမှာ အောင်မြေရှိသားပဲ”

“နီးတယ်၊ ကိုယ်က ချစ်သူလေးနဲ့ အဝေးကြီး လျှောက် သွားချင်”

“ဪ...ဘယ်မှာဝင်ခေါ်ရမှာလဲ”

သူ့ချစ်သူပါ ပါမည်ဆိုတော့ မြအသင်္ခယာ နည်းနည်း စိတ်အေးရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဆွေးနင်နင်။

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းလို့။ ကားမြို့ပြင်ရောက်လာပြီး အဝေးပြေးလမ်းမဆီ

၅၈ ကြယ်စင်ပျူ ၈၀

ရောက်တော့ ကားကို မြန်နှုန်းမြင့်လေ၏။

“ရှင့်ချစ်သူကို ဘယ်မှာ ဝင်ခေါ်ရမှာလဲဟင်”

“ရှေ့မှာ”

သူ့ရှေ့မှာက ဘယ်အနားလည်းမသိ။ မြအသင်္ခယာ
စိတ်ထဲ ထင့်မိပေမယ့် သူ့ကိုယုံကြည်နေမိတာလည်း ဘာတွေ၊
ဘယ်လိုယုံကြည်နေမိမှန်းမသိ။

လူယုံသတ်လို့သေသည်ဆိုသည့် စကားပုံကိုတော့ သတိ
ရချင်သား။

ကားမောင်းရင်းမှ သူက စကားစမြည်တွေပြောလို့။

“ကိုယ်က စာရေးဆရာဆိုတော့ ခံစားချက်က အရေး
ကြီးတယ်။ ခံစားချက်ဆိုတာရော နားလည်ရဲ့လား”

မြအသင်္ခယာ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးချင်ချင်။ လူကိုများ
နှလုံးသားမရှိတဲ့၊ ခံစားချက်မဲ့ စက်ရုပ်မှတ်နေသလား။

“ကိုယ်ဝတ္ထုရေးတဲ့အခါ အပြင်လောကရဲ့ ဇာတ်ကောင်
တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုယ်စိတ်ကူးနဲ့ အချိုးကျလှပစွာ
ရောစပ်ပြီးပုံဖော်တယ်”

“အင်း”

သူမက အင်းလိုက်ရင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၅၉

တော့ သူက ကျေနပ်နေ၏။

“အဲလို စာရေးတဲ့အခါ feel ရှိရင် လျော့ခနဲ လျော့ခနဲ
ပဲ ဒါကြောင့် စာရေးဆရာတိုင်းမှာ အချစ်ရှိနေဖို့လိုတယ်။ အချစ်
နဲ့ရှင်သန်နေဖို့လိုတယ်”

သူစကားကြီးက အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်။

“ဒီအရွယ်ကြီး”

“ဟ ... ငါ့အသက်ကို ဘယ်လောက်မှတ်လို့လဲ။
ခြောက်ဆယ်လောက်အဘိုးကြီးမှတ်နေလား”

“ကျွန်မပြောချင်တာက ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှပဲ ချစ်သူ
ရှိမှာပေါ့လို့ပြောတာ”

“၅၀% ချစ်သူတွေကတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ။ ပီပီပြင်ပြင်
သာ မရှိတာ”

“ဘာလဲ ... ၅၀% ချစ်သူ”

“ရှေ့တိုးလို့လည်း ရ၊ နောက်ဆုတ်လို့လည်း ရတဲ့သူ
တွေ”

“ခုမှကြားဖူးတော့တယ် အံ့ပျို”

“ငါတို့အနုပညာသမားတွေက သူများထက် ထူးတယ်”

“သိပျို”

“မင်းလေသံက ငေါ့တော့တော့နဲ့။ ငါပြောတာပဲ သေ
ချာနားထောင်”

တော်တော်နိုင်စားမည့်လူကြီးအား ဆင်ကြံ ကြံ၊ ဆင်
ကြည့်ကြည့်ရင်း မြအသင်္ခယာ ငြိမ်သွားတော့ သူက ကားမောင်း
ရင်း ရှေ့တူရှုသို့ကြည့်ရင်း သြဝါဒကထာတွေ ဆက်ရွတ်၏။

“ချစ်သူထားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အလုပ်ရှုပ်လည်း
မခံချင်ဘူး”

“ဟန်”

သူ့စကားက တစ်မျိုးကြီး။ ချစ်သူထားတာပဲ မိန်းမယူ
တာမှမဟုတ်တာ။ ဘာတဲ့။ Fb မှ တက်လာတဲ့ စာသားလေး
တစ်ခု။

ချစ်သူထားတာ နွားလှည်းစီးရတာနဲ့ တူတယ်။

မစီးချင်တဲ့အချိန် ခုန်ချလို့ရတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုတာက
တော့ လေယာဉ်ပျံစီးတာနဲ့ တူသတဲ့။

မစီးချင်တဲ့အချိန် ခုန်ချချင်လို့မရဘူး။ ခရီးဆုံးတဲ့အထိ
ကြိတ်မှိတ်ပြီးစီးသွားရမှာတဲ့။

မှန်သားပဲ။

သူကတော့ မဟာပညာရှိကြီးစတိုင်လ်နှင့် မိန့်ခွန်းတွေ

ဆက်လက်ခြွေတော်မူဆဲ။

“ချစ်သူထားရတာ၊ သိပ် ကရိုက်ထဲများတာ။ သူတို့
လိုချင်တာ ဝယ်ပေးရတာနဲ့။ သူတို့သွားချင်တာ လိုက်ပို့ရတာနဲ့။
သူတို့စိတ်ကောက်ရင် ပြေအောင် ချောရတာနဲ့။ ဝဋ်တရားကို
ကြီးပါတယ်”

“ဪ”

သူကတော့ သိမှာပေါ့။ ရည်းစားတွေ အယောက်တစ်ရာ
လောက် ရှိနေမယ့် လူကြီး။

ရပ်ကချောချော၊ အပြောက အဲ ဘုဆတ်ဆတ်ပေမယ့်
သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့တော့ ချောနေမှာပေါ့။

နောက် ဘတ်ဆဲလားကြီးလေ။ နာမည်ကျော်၊ ငွေပေါ့၊
မိန်းကလေးကြိုက် အရည်အချင်းတွေ။

“ငါ စိတ်မရှည်ဘူး၊ အဲလိုလျှောက်လုပ်ပေးရအောင်
ငါ့မှာ အချိန်မရဘူး။ ငါက သူတို့ကျွန်လား။ စေသည့်ကျွန်၊
ထွန်သည့်နွားဖြစ်ရလောက်အောင်လည်း ငါ တစ်ခါမှ မမွန်ခဲ့သေး
ဘူး”

ကိုယ့်အကြောင်း အင်တာမဗျူးဘဲ သူ့အကြောင်း တစ်
စွန်းတစ်စ ပြောနေတော့ မြအသင်္ခယာ အံ့သြမိသည်။

၆၂ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ ရင်ဖွင့်စရာလူ တော်တော်ရှားနေသလား။

စားသောက်ဆိုင်ကအဆိုတော်တစ်ယောက်ကိုမှ ရင်ဖွင့်ချင်သတဲ့လား။

“မင်းကရော ဘယ်လောက်ပဲ ဖြူယောင်စင်ယောင် ဆောင်ဆောင်၊ ယောက်ျားတွေ အထူးသဖြင့် အမူးသမားတွေ လက်ထဲမှာ ဖွတ်ဖွတ်ကြေခဲ့ဖူးမှာပဲ”

“ဟင် ရှင် ရှင်”

စကားအကောင်းပြောနေရင်းမှ ကိုယ့်ဘက်သို့ မြားဦး လှည့်လာပုံက နှံ့ပြီစုတ်အမြောက်နှင့်ထူသလို။

ဖွတ်ဖွတ်ကြေတယ်ဆိုတာ ဘယ်အထိ စွပ်စွဲတိုက်ခိုက်လိုက်တာလဲ။ အဆုံးစွန်ထိ စွပ်စွဲလိုက်တာလား။

မြအသံယာ မျက်လုံးထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားအောင်ပင်။ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သူမ သူ့ကိုအထင်ကြီးလေးစားမိခဲ့တာ မှားတာပဲ။

“ဒီမှာ ဒီမှာ... ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီလောက်ထိ အထင်သေးနေရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဖယားလာရှုပ်ရတာလဲ။ ရပ်ပေး ကားအခုရပ်ပေး”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၆၃

ကားမှန်ကိုထုရင်း သူမ ပေါက်ကွဲနေပုံက မီးလျှံတစ်ခုလို ဝင်းဝင်းပပ။ ညှို့လက်ရုံးကတော့ မဲ့ပြုံးနဲ့။

သူ့စရိုက်ကိုက လူတစ်ယောက်ကို အကြေးလှန်လိုက်ရမှလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်ရည်းစားနဲ့မှ မမြဲတာ။

“ဆောရီး၊ အနာပေါ်တုတ်ကျသွားပြီလား။ ဒါပေါ့လေ ကျားရော ကြိမ္မာ ဘယ်ရိုးသားမလဲ။ ငါ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်”

“အောင်မာ ရှင် ရှင် တော်တော် တရားလွန်လာပြီနော်။ ခွင့်လွှတ်ရအောင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ရပ် ကားအခုရပ်ပေး”

သူမ ပေါက်ကွဲနေသည့်နေရာက ပဲခူးမရောက်ခင် တောလမ်းတစ်နေရာ။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ သစ်ပင်တွေပဲ။

“ဒီနေရာမှာ ချထားပေးခဲ့ရင် မင်း တစ်စစီ ဖြစ်သွားလိမ့်မှာပေါ့။ ကဲပါကွာ။ တန်ဖိုးရှိအောင် ကဲကဲဆတ်ပြမနေစမ်းပါနဲ့”

ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ လူက ပူလောင်နေရလျှင် မြအသံယာ ကိုယ့်စိတ်ကို သတိပြန်ကပ်ရ ချုပ်ရသည်။

ကြား ကြားတယ်လို့မှတ်။ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ပူလောင်နေရတော့ ငါပဲ နာကျင်ရတယ်။

မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး သူမ ပါးစပ်ဟကာ အသက်ရှူရ၊
စိတ်လျော့နေရုံက ရေထဲမှငါးကို ကုန်းပေါ်ပစ်တင်ထားခံရသည့်
နယ်။

“ရွတ်”

“ဟင်”

မျက်စိမှိတ်ထားသည့် သူမရဲ့ပါးပြင်တစ်ဖက် နွေးခဲနဲ့
ဖြစ်သွားမှုကြောင့် မြအသင်္ခယာ ဒေါသတွေ ငယ်ထိပ်အထိ
ဆောင့်တက်လာခဲ့ရတာ။

ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ သူ့ကို ထုရိုက်ပြီး
မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာ စီးကျလာရသည်။

“ရှင် ရှင်”

ပက်ပက်စက်စက် ပြောပစ်ချင်သည့်စကားတို့က လည်ဝ
မှာတင် တစ်ဆို့ ကြွေကွဲမှုက အဆမတန်။

“ဆောရီး၊ ကိုယ် အစလွန်သွားတယ်”

ကားကို လမ်းဘေးမှာထိုးရပ်ပြီး သူမကို တယုတယနှင့်
မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေပြန်တော့ -

မြအသင်္ခယာ သူ့လက်နှင့်ကိုယ့်မျက်နှာကို အထိမခံ။
ခေါင်းကို မူးနေအောင် ယမ်းခါပစ်နေတော့ ကားလေးထဲမှာ

ခုန်တိုင်းထန်နေသည့်နယ်။

သူက မှော်ဆရာကြီးမို့ သရဲမလေးကို နိုင်အောင်ကိုင်နိုင်
ပါသည်။ သူမကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဆတ်ခနဲဆွဲပြီးဖိကပ်ရင်း
သူမ၏မျက်ရည်များကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် သုတ်ပစ်ခဲ့သည်။

သူမ အလန့်တကြားနှင့် အင်္ဂုတိတ်သွားတော့မှ ကားကို
ဆက်မောင်းလေ၏။

မြို့ထဲမဝင်မီ မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူ ရပ်
လိုက်တော့ သူမ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေမိသည်။

“ဆင်းလေကွာ”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူမကို လက်ကမ်းပုံက လေးလေး
စားစား။ မင်္ဂလာသတို့သမီးကို သတို့သားက ကြိုသည့်နယ်။
တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူ။

မြအသင်္ခယာ ဆင်းခဲ့ရတာပါပဲ။ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့မိပြီ
မို့ သူပြုသမျှ နုရတော့မည်လား။

ဒါကြောင့်လည်း အင်္ဂုလွယ် အရှိုက်ခက်လို့ လူကြီးသူမ
တွေ ဆိုကြပေတာပဲ။

သူ ကမ်းလက်ကို မယူဘဲ မြအသင်္ခယာ တည်ငြိမ်စွာ
ပင် ကားထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

တကယ်လည်း သူမရဲ့ကိုယ်ပိုင်စရိုက်က ဗိုင်းကောင်း
ကျောက်ဖိ ကျွဲခြေရှင်လေးပါ။

ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းအရ ဇာတ်ဆရာခိုင်းသည့်
အတိုင်း စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေရပေမယ့် သူမ၏
နုလုံးသားတွေ နာကျင်ဆွေးမြည့်ရပါဘိ။

ဆိုကြပါစို့။ သူမဟာ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းနေရသည့်
မင်းသမီးလေးပါ။

ဒါကို သူက အပြီးတကြီးနှင့် စွပ်စွဲရက်သည်။ အထင်
သေးရက်သည်။ ကြောင်ကြီးက ကြွက်ကို ကစားသလို ကစား
ရက်သည်။

သူမက သူ့လက်ကို မတွဲဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပေမယ့်
သူက မြအသစ်ယာ၏ လက်ကိုလာပြီး ဆုပ်ယူခဲ့သည်။ ပြီး
ထမင်းဆိုင်ထဲသို့ အတူဝင်ခဲ့သည်။

မြအသစ်ယာ မပျော်နိုင်တော့ပါ။ 'ရင်ထဲမှာ နာကျင်
ကြေကွဲမှုက အဆမတန်။ ကိုယ့်ဘဝကို ကြေကွဲခြင်းနှင့်အတူ
သူနှင့်ပတ်သက်မိတာကိုလည်း နာကျင်မိသည်။

သူဟာ ငါ့ကို သောကတွေ၊ နာကျင်မှုတွေပဲပေးမည့်
သူ။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် အပြင်
အဆင်ကို တွေ့ရသည်။ စားသုံးသူတွေကတော့ အများကြီး
မဟုတ်လှ။ စားပွဲ ၄-၅ ဝိုင်းလောက်မှာပဲ လူရှိနေသည်။

“ဘာစားမလဲ မြယာ”

“ဟင်”

မြအသစ်ယာ၏နာမည်ကို ထိပ်နှင့်ဘိတ်ပေါင်းပြီးခေါ်ပုံ
က လန့်ချင်စရာ။ သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးကြည့်နေတော့
သူပင် ကောင်းနိုးရာရာဟင်းများကို မှာကြားသည်။

နောက် တယုတယတွေလုပ်နေပြန်တော့ မြအသစ်ယာ
စိတ်ပျက်ရသည်။

သူနှင့်သူမ၏ အဖြစ်သနစ်က နားလည်မှုတည်ဆောက်
လို့မရ။ သူက မြအသစ်ယာကို ယုံကြည်မှုမရှိသလို သူမက
လည်း ညှို့လက်ရုံးကို ယုံကြည်မှု မရှိပါ။

သူ့ဘာသာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ။

သူမက တာဝန်တစ်ရပ် ထမ်းဆောင်နေသည့်နှယ်
ထမင်းကို မြန်မြန်ပြီးအောင်စားနေမိသမျှ သူက မြအသစ်ယာကို
အကဲခတ်လျက်။

မယ်ရွေးပွဲမှ အမှတ်ပေးခိုင်လူကြီးနှယ်။ မြအသစ်ယာက

တော့ သူ့ကို ဥပေက္ခာ။ လိုက်လာမိပြီမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို အောင့်အီးသည်းခံရင်း နောက် သူနှင့် ဘယ်တော့မှ အဆက် အဆံ့မလုပ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကတိပေးနေမိသည်။

“ကိုယ့်စကား ပြန်ဆက်ရအောင်”

သူဘာကိုဆိုလိုတာမှန်း မြအသင်္ခယာ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ သူပြောနေသည့် ခေါင်းစဉ်တွေက ခပ်များများ။

“စာရေးတာ၊ feel.ဝင်နေဖို့အတွက် ချစ်သူအတု တစ်ယောက်လောက် ထားချင်တယ်”

မြအသင်္ခယာ မျက်မှောင်ကျုံ့မိ၏။ ကြိုကြိုဖန်ဖန် ချစ်သူအတုအယောင်တဲ့။

သူမဘက်သို့ မြားဦးလှည့်လာတော့မည်လား။ တော်တော်စော်ကားတဲ့ စာရေးဆရာပဲ။

ချစ်သူအစစ်တော်ချင်လျှင်တောင် (၃) နှစ်၊ (၃) မိုးစဉ်းစားရမည့်သူကြီးက ယခု ချစ်သူအတုအယောင် ထားချင်ပါသတဲ့။

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာ မဲ့မိလေသလား။ ရင်ထဲနင့်လို့ မဲ့မိတာလားပင် မသိတော့ပါ။

သူကတော့ ခပ်တည်တည်။ စားရင်း သောက်ရင်း

ဦးတည်ချက်မပျောက်အောင် ဆွေးနွေးလို့။

“မင်း အခု အဲဒီမှာသီချင်းဆိုတာ တစ်လဘယ်လောက် ရသလဲ”

“(၅) သိန်းလောက်ရတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ပိုးကြေး ပန်းကြေးတွေ အော်ဒါကြေးတွေပါဆို ရမှာပေါ့”

အော်ဒါကြေးတဲ့။ ဘာလဲ လူကိုပြည့်တန်ဆာလို့ စွပ်စွဲလိုက်တာလား။ ကဲကဲဆတ်လျှင်လည်း အနာပေါ်တုတ်ကျလို့ ပြောဦးမည်။ ငြိမ်နေလျှင်လည်း ဟုတ်လို့လို့ စွပ်စွဲဦးမည်။

လက်ထဲမှ ငှက်အရှင်ကို အသေလား အရှင်လား မေးနည်းမျိုး။

အသေလို့ဖြေလျှင် ငှက်ကိုလွှတ်ပေးပြီး အရှင်လို့ဖြေလျှင် ငှက်ကိုသတ်မည့်ပုံ။

မြအသင်္ခယာ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့် ကြည့်မိသည်။

“ထားပါ။ ငါပေးမယ်။ အဲဒီ (၅) သိန်း။ မင်းတာဝန်က ငါ့ရဲ့ချစ်သူ ယောင်ဆောင်ပေး”

“ကျွန်မ သဘောမတူဘူး”

“ဘာလဲ ... မင်းက ချစ်သူအစစ်ဖြစ်ချင်တာလား။
ဒါတော့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့မှာ အမေပေးစားမယ့် ဇနီးလောင်းရှိတယ်”

“ရှင် သူ့ကိုပဲ ဇွေးပြီး ရင်ခုန်လိုက်ပေါ့”

“နီး နီး နီး မရဘူး။ သူက မလှဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ
လည်း အလှကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ လုပ်ပါကွာ (၅) သိန်း
ဆိုလည်း (၅) သိန်းပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အိမ်မှာလိုက်နေရမယ်”

“ဘာ”

မြအသင်္ခယာ ဆောင့်အော်မိတာ မလွန်ပါ။ သူက
ချစ်သူအတူအယောင်ဆိုပြီး လစ်စီးတူကဲသားထိ သွားမှာပဲ။ အော်
သင့်တာပေါ့။

“ဟေး အတွေးမခေါင်နဲ့လေ။ ငါ့အိမ်က အကျယ်ကြီးပါ။
ငါတစ်ယောက်တည်းနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အမေလည်း
သွားချည်လာလှည့်ပါ။ သူ့သမီးဆီသွားလိုက်၊ ငါ့ဆီနေလိုက်။
ငါ့ဆီမှာအနေများပါတယ်”

“မင်း အခုနေရတဲ့တိုက်ခန်းကရော ဘယ်လောက်များ
လုံခြုံမှုရှိလို့လဲ။ မင်းနဲ့ စုနေတဲ့မိန်းကလေးတွေကရော ခြောက်
ပြစ်ကင်း သဲလဲစင်တွေမှ မဟုတ်တာ။ အညှီတလောင်းလောင်း
နဲ့ မင်းတို့အုပ်စုကို စားနေကျကြောင်ပါးတွေက မျက်လုံး ဒေါက်

ထောက်ကြည့်နေကြမှာပဲ”

“အဲဒါ ရှင့်ကိုစွဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင် အနေသာကြီးပါ”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ခုကျ မင်းက ငါ့ရဲ့
ချစ်သူအတူ ဖြစ်လာရတော့မယ်လေ။ အဲဒီတော့ ငါ့စကားအတိုင်း
လိုက်နာရမှာပေါ့”

“ရှင့်အလုပ်ကို လက်မခံဘူး။ ကျွန်မဘာသာ”

“ဘာလဲ ... သေမင်းရဲ့ခံတွင်းဝမှာ ကြိုးတန်းလန်း
ဆက်လျှောက်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒီအလုပ်ကို တော်တော်
ခုံမင်နေသလား ပြော။ ပျက်စီးတဲ့ဘဝရောက်မှ မင်းရဲ့အလုပ်ကို
ရပ်တန့်စေမှာလား”

“ဒါပေမဲ့ ... ရှင်ကမ်းလှမ်းပုံက စပွန်ဆာပုံစံမျိုးကြီး။
ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ရဲ့အပျော်မယား ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ
ဘူး”

သူမ စိတ်ကိုတင်းပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောချပစ်လိုက်
သည်။ သူ ယဉ်ကျေးစွာ သွယ်ဝိုက်ပြောနေပေမယ့် ဒဲ့က သူမ
ပြောသလိုပါပဲ။

“မင်း သဘာပေါက်လွှဲနေပြီ။ ငါက ရိုးရိုးသားသားကမ်း
လှမ်းတာ။ ကဲ ... စာချုပ်ချုပ်မယ်ကွာ။ မင်းကိုငါ လက်ပျားနဲ့

၇၂ ၊ ကြယ်စင်များဝေ

တောင် မထိပါဘူးလို့ စာချုပ်ချုပ်မယ်။ တစ်ခါထိမိရင် ဒဏ်ငွေ ငါးထောင်ကွာ”

“ရှင်ခေါ်လာတုန်းက ကျွန်မအကြောင်း အင်တာဗျူး ချင်လို့ဆို။ အခုကျ လမ်းကြောင်းလွဲနေပါလား။ ရှင် တော်တော် ကလီကမာဉာဏ်များတယ်”

“ဒါက အရေးပေါ်ဆုံးဖြတ်ချက်လေ။ ငါမှမကယ်ရင် မင်း ရေတိမ်မှာ နစ်တော့မယ်”

“ဒါဆို ... ရှင် အားလုံးကို ကယ်လိုက်ပါလား”

“အားလုံးတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။ ငါ အာရုံကျတဲ့ မင်းကိုတော့ ကယ်တင်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ဆောရီးပဲ။ ကျွန်မက ဘယ်သူမျှန်နာမကြည့်မနေချင် ဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး လောကကြီးကို ဖောက်ထွက်မှာ”

“ခါချဉ်ကောင် မာန်ကြီးမနေနဲ့တော့။ အခြေအနေ ကောင်းတုန်း အနိုင်နဲ့ပိုင်းပါ။ ငါ မင်းကို ပျက်စီးမှာစိုးလို့ ကမ်း လှမ်းနေတာ”

“သဘာဝတရားနဲ့ သွေဖည်နေတယ်။ ဆောရီးပဲ။ ဒါ မြန်မာပြည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရုပ်ထဲဝင်ရလောက် အောင် ကျွန်မ မနံ့မအသေးဘူး”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၊ ၇၃

ဆွေးနွေးပွဲက ရပ်တန့်နေပြီ။ ရှေ့မတိုးနိုင်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ရမှာလား။ မရနိုင်ဘူးလား။

မြဲအသစ်ယာကတော့ ထမင်းစားလို့ ပြီးသွားပြီမို့ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားရန် နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

သူကလည်း မတားတော့ပါ။ မပြီးဆုံးသေးသည့် ထမင်း စားခြင်းအမှုကိုသာ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သည်။

သူမကလည်း ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ လမ်းကျော်သည့် ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ထိုင်နေသည်။ သူ့အနားမှာနေပြီး သူ့စော်ကား သည့်စကားတွေ မကြားရလျှင် ပြီးရော။

သည်မှာတင် မထင်မှတ်သည့် ပြဿနာက တုန်းခနဲ။ သူ့အရွယ် လူငယ် (၂) ယောက် သူမ၏ကားဆီသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ခြင်းပါပဲ။

ပြီးချိုသောမျက်နှာတွေနှင့်။ သို့သော် ကျားပြီး ပြီးပြီး ဘီလူးရယ် ရယ်နေတာ။

“ညီမလေး ... ပန်းနှင်းဆီမှာ သီချင်းဆိုတာ အဆင် ပြေရဲ့လား။ အစ်ကိုက တောင်ငူကပါ။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပါ”

အရေးထဲ အူကြောင်ကြားတွေနှင့် တွေ့နေရသေး။

ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ဘာတွေ မြဲအသင်္ခယာ နားမလည်။

ရှင်တို့က ကျွန်မပျော်လို့ ဒီကစားပွဲကို ကစားနေတယ် မှတ်သလား။ ဆီပူအိုးတွေ၊ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး လောင်ကျွမ်း ခံရအောင် လျှောက်လိမ့်နေမယ့် ပိုးဖလံတစ်ကောင် အချဉ်တစ် ကောင် မှတ်နေသလား။

“ညီမ လိုက်မယ်ဆိုရင် အစ်ကိုတို့ ပန်းနှင်းဆီထက် (၂) ဆ ကြေးပေးပါမယ်။ အခုရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ ညှိလို့ရရဲ့ လား။”

တော်တော်တရားလွန်တဲ့မေးခွန်းပဲ။

သူမတို့ဘဝက ခြေဆေးအိုးထဲဝင်နေရသလို ဘဝမျိုးမို့ နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်းခံလို့မရ။

သူမကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့တာရယ်၊ ဆိုင် ထဲမှာ စကားအချေအတင် မပြေမလည် ဖြစ်နေတာရယ်။

သူမရဲ့ပုံရိပ်ကို ကျဆင်းစေတာပေါ့။ မြဲအသင်္ခယာ ကား တံခါးကို မှန်ချ၊ လော့ခ်ချပြီး မျက်စိမှိတ် အိပ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၆)

ဘုရားတောင်မဖူးရဘဲ ပြန်လှည့်လာရချိန်ဟာ ညနေ (၄) နာရီ။

မြဲအသင်္ခယာ မျက်ရည်လည်၍ဖြစ်နေရမှ သူက ပြန်ပို့ တာ။

“ကျွန်မတို့ ပန်းနှင်းဆီကို (၆) နာရီသွားရမယ်။ ရှင် ကျွန်မဘဝကို ဘာအငြိုးနဲ့ ဖျက်ဆီးမှာလဲ”

“မင်းကရော ဒီဘဝကို တော်တော်ခုံမင်နေသလား။ ဖြူစင်တဲ့ဘဝကို ငါ ကမ်းလှမ်းနေတယ်လေ။ စောင့်ရှောက်ဖို့

၇၆ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဖိတ်ခေါ်နေတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ စဉ်းစားနေရတာလဲ။ အဝီစိလိုဘဝမျိုးကို တော်တော်စုံမက် ခုံမင်နေတယ် ဟုတ်လား။ ဘာလဲ ... ဟို ... တီးဝိုင်းကောင်နဲ့ မတွေ့ရမှားစိုးလို့လား။”

သူ့စကားတွေက နယ်လွန် ပယ်လွန်။

“ရှင်စကားပြောတာကြည့်ပြော”

“မဟုတ်ဘူးလား။ အဲဒီဘဝထဲက ရွေးထုတ်ကယ်တင် ချင်ပါတယ်ဆိုတာကိုတောင် ခါးခါးသီးသီးနဲ့”

“ရှင်လုပ်ပုံကိုင်ပုံလည်း ကြည့်ဦး။ အလကား သဘာဝ မကျတဲ့ကိစ္စတွေ။ ကျွန်မဘာသာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အစွန်းအထင်း မရှိအောင် စောင့်ရှောက်နေထိုင်သွားမယ်”

“ရမလားကွ။ ဒီလောက် သေနတ်ပစ်ကွင်းထဲ ဖြတ်ပြေးနေပြီးတော့မှ သေနတ်မမှန်ရဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်အချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ကြတယ်”

“ဘာလဲ ... ဟိုတီးဝိုင်းဆရာအားကိုးနဲ့ ပြောတာလား။ သူကရော မင်းတို့ကို အလစ်ချောင်းနေတဲ့ ကျားဝစဉ်းလဲ တစ်ကောင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၇၇

“ရှင် လူတစ်ဖက်သားကို မစော်ကားနဲ့။ လူတိုင်းကို တိုယ့်စိတ်လို မအောက်မေ့နဲ့”

“အောင်မယ် ... ငါက မင်းကို ချစ်သူယောင်ဆောင်ပေးဖို့လောက် ငှားမှာ”

“ဘယ်နှစ်လ ငှားမှာမို့လဲ”

“ကြိုက်ရင် တစ်သက်လုံး ငှားမှာလေ”

“တော်ပြီ။ အရည်မရ အဖတ်မရကိစ္စတွေ ထားလိုက်တော့။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးတော့”

“မပို့ဘူးကွာ”

“မပို့ရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ တရားစွဲမယ်။ ထောင်ချမယ်”

“ဘာမှုနဲ့လဲ။ မင်းလည်း အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ ငါကြိုက်လို့ ခိုးပြေးလာတာလို့ ပြောမှာပေါ့။ ကဲ ... ငါ့မှာ စိတ်ရှိတယ်နော်။ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

မမူးဘဲရစ်နေသည့် ညှို့လက်ရုံးအား အဖန်ဖန် ငိုပြတောင်းပန်ပြမှ သူက ပြအသံယာကို ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

ဒါ သင်ခန်းစာပဲ။

နောက် ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့နောက်မှ မလိုက်တော့ဘူး။

၇၈

— ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

အဆိုးထဲမှအကောင်း။

သူကမှ သူမကို စိတ်ဒုက္ခတင်ပေးပြီး လူဒုက္ခမပေးခဲ့။

* * *

အခန်း (၇)

ဇော်ရေးနေ့။

မကွေးဆေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ လက်ထောက်ကထိကဆရာ
အဖြစ် သူ တိုက်ခန်းရပါသည်။

သူနေရသည့်အခန်းက ဆရာမအပျိုကြီးတွေနှင့်ကပ်
လျက်။ အခန်း (၂) ခန်း။ တစ်ဖက်ခန်းက ဆရာမအပျိုကြီး
(၂) ယောက်။

Forty over ဝတုတ်ကြီးတွေမို့ သိပ်တော့ကိစ္စမရှိ။ အနွှေ
ရာယ်မရှိ။ သို့သော် စကားအပြောအဆိုတော့ ဆင်ခြင်မှု။

တော်ကြာ မမထားနှင့်အပါ ဖြစ်ရလျှင် တော်တော် မလွယ်။ ပုံတွေကြည့်ရတာ အစားပဲလုံးပမ်းနေမည့်သူတွေ။

သို့သော် အပျိုကြီးတွေပီပီ အန်တီခေါ်လျှင်တော့ ပါး ရိုက်လွှတ်မည့်ပုံ။ သည်တော့လည်း အလိုက်နှင့်အထိုက်ပေါ့။

သူရောက်သွားချိန်မှာ အပျိုကြီးမမတွေ သူတို့မြို့သို့ ပြန်နေကြခိုက်မို့ သက်သာတာ။ (၃) ရက်လောက် ကိုယ်တစ် ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေရသည်။

ဇော်ရေးနေ့ဟာ ထမင်း၊ ဟင်း မတောက်တစ်ခေါက် ချက်တတ်တာမို့ ဒီလိုပဲ ထမင်းပေါင်းအိုး၊ ဟင်းတစ်အိုးနှင့် ချက်စားသည်။ ကော်ဖီလေးဘာလေး ဖျော်သောက်လိုက်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လိုက်။

အဲသည်နေ့တော့ ငါးလင်းသည်နှင့် တစ်ဖက်ခန်းမှ ကျွတ် စိ ကျွတ်စိသံတွေကြားရပြီး လက်ဆောင်တွေနှင့် သူ့ဆီရောက် လာကြသည်။

“မောင်ဇော်ရေးနေ့ နီးပြီလား၊ ဒီမှာ မတို့ မုန့်တွေ ဝယ်လာတယ်။ စားလိုက်ဦး၊ ထ ထ”

“နီးပါပြီခင်ဗျ”

မျက်မှန်ကို ပင့်ရင်း မရင်း သူ ညှော်ခန်းဝရန်တာသို့

ထွက်လာခဲ့ရသည်။ အပျိုကြီးမမ (၂) ယောက် လက်ထဲမှာ မုန့်ထုပ်တွေဆွဲလို့၊ သူတို့နောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကျောင်းသူမလေးထင်ရဲ့။

“ဟင်”

မြအသစ်ယာ။

သူနှုတ်မှ အသံထွက်တော့မတတ် ဖြစ်သွားရပေမယ့် အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရပါသည်။ စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော် ကတော့ ဒီလို ဆေးကျောင်းထဲ ရောက်နေမည်မထင်။

ဇော်ရေးနေ့ မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ပြီးပြီကြည့်မိပြန်သည်။ ဆံပင်ခါးထိရောက်တာရော ကိုယ်ဟန် ကိုယ်လုံးအနေအထား၊ မျက်နှာလေးကအစ တူလိုက်တာ။

ကူခြေကျတော့ရော။

စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော်ကလည်း စင်ပေါ်မှာ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဖျော်ဖြေနေပေမယ့် စင်အောက်ရောက် တော့ ကူခြေအပြည့်ပါ။

ဇော်ရေးနေ့ မအောင့်အီးနိုင်တော့ပါ။

“သူက ဘယ်သူလဲ၊ ကျောင်းသူလား”

“ဟုတ်တယ်၊ Third MB ကလေး”

၈၂ ၎် ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဪ... တော်တော်တူတာပဲ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုထားပစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူနဲ့”

ဒါကတော့ ဇော်ရေးနွေ ကြိုလိုက် ဖန်လိုက်ခြင်းပါ။

ဆရာ လူပျိုသိုးပေမယ့် မြအသင်္ခယာကို စွဲလန်းမိခဲ့သည့်စိတ်က သူနှင့်တူသည့် ဆေးကျောင်းသူလေးအပေါ်မှာ ညွတ်နူးပျော်ဝင် ချင်ပြီ။

မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည်ဟုမဆိုသာပေမယ့် ရင်ခုန်သံ တွေ မြန်နေတာတော့အမှန်။

ဆရာမအပျိုကြီးနှစ်ယောက်က မဲ့ခါ ရွဲ့ခါနှင့် အပျိုကြီး တွေပီပီ အားမနာ ပါးမနာ။

“ယေားတွေတော့ ရှုပ်မလာနဲ့နော်။ မမတို့က ကိုယ့် တပည့်ကို အပျိုကြီးဇာတ်ပဲသွင်းပေးမှာ။ အဖိုဆို ဘယ်ယင်ဖိုမှ မသန်းစေရ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ရုပ်တူလို့ ကြည့်မိ တာပါ။ ဆောရီးပါ”

ကိုယ်ကလည်း လက်ထောက်ကထိကကြီးမို့ ဇော်ရေးနွေ ကိုယ့်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် ဘရိတ်ကို အချိန်မီ ချွန်းအုပ်လိုက်ပါသည်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၈၃

“ကဲ ကဲပါ... ပျော်ရွှင်စရာအချိန်လေးတွေ ပုပ်ကုန်ပါ ပြီ။ စားကြစို့၊ သမီးရေ... ပြင်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်... တီချယ်”

သူတို့ယူလာသည့် မုန့်ထုပ်များကို ပန်းကန်များနှင့် ထည့်သို့ပြီး ကောင်မလေးကပြင်ပေးသည်။ ချည်ထည် ပန်းနု ရောင်ဝမ်းဆက်လေးနှင့်ပင် ဝင်းပထင်လင်းနေသည့် ကောင်မ လေးအား သူ မြအသင်္ခယာနှင့်တူလို့များ စိတ်ဝင်စားမိလေ သလား။

အမည်၊ နေရပ်၊ ဘယ်မှာနေသလဲ။ ဖုန်းနံပါတ်။ သူ့ရင် ထဲမှာ သိချင်စိတ်တို့နှင့် ဆူဝေနေသော်လည်း သိက္ခာထိန်းနေ ရပါတ်။

Third MB တဲ့။ ဒီလောက်သိနေလည်း မဆိုး။ မကြာ မီ ပြန်တွေ့ကြမှာပေါ့။

“စား ဇော်ရေးနွေ၊ အားမနာနဲ့”

“စားတဲ့နောက်တော့ ဆွဲပြီပေါ့ဗျာ။ ခုလို breakfast လက်ဆုံစားကြတာလည်း မမေ့နိုင်စရာ အမှတ်တရပါပဲ”

“အံ့မယ် အံ့မယ်... ကိုဇော်ရေး။ ငါတို့လိုအဘွားကြီး တွေနဲ့ လက်ဆုံစားရလို့တော့ ရင်ခုန် ရင်တုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။

၈၄

— ကြယ်စင်များဝေ

နှင်း အသင်္ခယာကြောင့်ပဲ အမှတ်တရဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါ ငါတို့ ဆေးက သူနှစ်မှာကွင်းလေ”

“ဪ... ဒါဆို ဒီမကွေးမှာ သူထက်လှတဲ့သူ မရှိ တော့ဘူးပေါ့။ ဒါ အလှဆုံးပေါ့ ဟုတ်လား”

နှင်းအသင်္ခယာတဲ့။ ရင်ထဲ နွေးခနဲခံစားရအောင် လှတဲ့ ကဗျာ။

ကောင်မလေးက မျက်နှာလေးခပ်ညှိုးညှိုးနှင့် သူ့ခွဲတမ်း လေးကို ကုန်အောင်စားနေသည်။ သူ့ကို မော့လည်းမကြည့်။ မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။

ဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားတာထက်ပိုသည်။

အကြောက်လွန်နေတာလား။ လောကကြီးကို ရင်မဆိုင် ရဲတာလား။ သိမ်ငယ်နေတာလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု။

သူတို့အားလုံး စားပြီးသွားတော့ ပန်းကန်တွေ စုသိမ်း ကာ နှင်းအသင်္ခယာ တစ်ဖက်ဆရာမများ၏ တိုက်ခန်းသို့ ဝင် ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ မအောင့်နိုင်တော့။ မမေးလျှင် မသိရရုံပဲ ရှိမှာ။

“သူက မမတို့နဲ့နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ဆင်းရဲတယ်။ အဆောင်ကြီး။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၈၅

စားစရိတ်လေးသက်သာလည်း နည်းလားဆိုပြီး မမတို့ခေါ်ထားတာ။ ဒီကနေ ကျောင်းတက်တယ်။ စာမေးလို့လည်းရတာပေါ့လေ”

“ဪ... မမတို့က သူ့ကို ခိုင်းစားနေကြတာလား”

သူ တမင်ပင်ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနှင့် မေးလိုက်တာ။

“အလိုတော် မခိုင်းစားရပါဘူး။ သူ့ကိုက မနေတတ်တာပါ။ ကြည့်နေ မင်းမှာအလုပ်တွေရှိရင်လည်း သူ့အားတဲ့အခါ လာလုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ... သူက အချိန်တွေ သိပ်အားနေတယ်ပေါ့။ ကျူရှင်တွေ၊ ဘာတွေ မတက်ဘူးလား။ ခုခေတ်က KG ကစပြီး တက္ကသိုလ်ထိ ကျူရှင်မပါရင် မပြီးတဲ့ခေတ်ကြီး”

“သူကတော့ မတက်ပါဘူး။ မသိတဲ့စာတွေကို ဆရာတွေဆီ မေးတယ်။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း တပည့်ခံတယ်။ တော်ကြာ မောင်ဖော်ရေးဆီတောင် မေးချင်မေးမှာ”

“ဪ”

ရင်ထဲမှာ ဆွေးဆွေးနင်နင်။ ပညာရှာပမာသူဖုန်းစားဆိုသည့်စကားလေးကို သွားပြီးသတ်ရလိုက်မိ၏။

အေးလေ ... ဆေးကျောင်းတက်တဲ့ကလေးတိုင်း

၈၆ ◀ ကြယ်စင်မျှောဝေ

ချမ်းသာနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။

တချို့က ကိုယ်မချမ်းသာပေမယ့် စပွန်ဆာတွေ၊
ထောက်ပံ့ကြေးပေးသူတွေ ရှိသည်။ သူမကတော့ အိမ်ကပဲ
ထောက်ပံ့ရပုံ။

နောက်ထပ် စကားတွေပြောနေကြပေမယ့် သူ့နားထဲသို့
မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နှင်းအသစ်ယာကပဲ
ပြည့်ဝစေ။

အခန်း (၈)

နှင်းအသစ်ယာ။

ဘဝဟာ ရင်နှင့်စရာတွေနှင့်ပဲ တွေ့ကြုံနေခဲ့ရသည်မို့
သူမဟာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အေးစက်တည်ငြိမ်လှပါသည်။

သူမဟာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဆိုပါတော့။ မုန်တိုင်း
အောက်မှာ မကြွေပေမယ့် ဒဏ်သင့်၊ စုတ်ပြတ်ခဲ့ရသည့် ပန်း
ကလေး။

သူမ ကိုယ့်ဘဝကို ပြန်ပြီးတော့ မတွေးချင်ပါ။ ရှေ့သို့ပဲ
သူမ ကိုယ့်ပန်းတိုင်သို့ မတိမ်းမစောင်းဘဲရောက်အောင် ဘွဲ့ရ

၈၈ ကြယ်စင်ပျူဝေ

မည်။ ကျန် မည်သည့်အာရုံကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

ပန်းတိုင်မြန်မြန်ရောက်ပါမှ ဘဝအမောတွေ ပြေမည်။
မိသားစုကို တပြန် ပြန်ပြီးကူညီပံ့ပိုးနိုင်မည်။ သည်လိုအားခဲရင်း
နှင့်ပင် နှင်းအသစ်ယာ ဘဝကို မညည်းမငြူ ဖြတ်ကျော်နေရ
တာ။

တီချယ် ဒေါ်သင်းသင်းသူနှင့် ဒေါ်ဝင်းချယ်မိဦးဟာ သူမ
ရဲ့ဘဝကို ကူညီကြသူတွေပါ။ သူမရဲ့ကောက်ရိုးမျှင်တွေပါပဲ။

“သမီး တီချယ်တို့အခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ။ လာနေ။
ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့။ ကလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ တီချယ်
တို့အိုးထဲက နှိုက်စားလို့ရပါတယ်။ တီချယ်တို့လည်း ပညာပါရမီ
ဖြည့်ပေးရာရောက်တာပေါ့”

“ပြေတီဦးတို့၊ ရှင်ဆန္ဒာမိကတို့လို ဖောင်ဒေးရှင်း
မထောင်နိုင်ပေမယ့် တီချယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကလေးတစ်
ယောက်လောက်တော့ အေးဆေးကျွေးထားနိုင်ပါတယ်”

သူမ အတန်တန်ငြင်းပေမယ့် တီချယ်နှစ်ယောက်လုံး
ခေါ်သဖြင့် လာနေဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဒီနှစ်စမှပါ။ မိသားစုလို
သဘောထားသဖြင့် နေရတာ သက်သောင့်သက်သာ။

မနက် (၅) နာရီလောက်မှာ သူမ စာကျက်ရင်း ရေခဲ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၈၉

သေတ္တာထဲမှာရှိနှင့်သည့် အသီးအရွက်၊ သား၊ ငါးတစ်ခုခုနှင့်
ထမင်း ဟင်းချက်သည်။

တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်။ စာလည်းကျက်ရင်း မှတ်
ရင်း ထမင်း ဟင်းလည်းချက်ပြတ်သည်။ နောက် တီချယ်တို့
တိုက်တန်းရှေ့ရှိ စံပယ်ရုံလေးမှ စံပယ်ပန်းလေးများကို ခူးမလို့
အနားသို့သွားမိသည်။

ဘယ်သူစိုက်ခဲ့မှန်းမသိသည့် စံပယ်ရုံလေး။ မိုးဦးကာလ
မှာ အပွင့်လေးများနှင့် ဖူးပွင့်ဝေစည်။

သူမက ဆန်ခါကုံးလေးနှင့် ပန်းတွေခူးမလို့ဟန်ပြင်စဉ်
“ဟိတ် ... မခူးနဲ့”

တားဆီးသံကြောင့် နှင်းအသစ်ယာ လန့်ပြီး တုန်ယင်
သွားမိ၏ အသစ်ရောက်လာသော ဆရာ။ သူပုံစံက ထရပ်ဆုနှင့်
သမ်းလျှောက်ပြန်လာပုံ။ စတိုင်လ်ကျကျ၊ စမတ်ကျကျနှင့်။
လူငယ်ဆရာပီပီ အသွင်က လန်းမှလန်း။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒါ ... ကျွန်မ နေ့တိုင်းခူးနေကျ”

“ဒီနေ့ကစပြီး မခူးနဲ့တော့။ သူ့အတိုင်း လှနေတဲ့ စံပယ်
ခွံကလေးကို မင်းရဲ့အလှအပတစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ မဖျက်ဆီး
ချင်ပါနဲ့”

၉၀ — ကြယ်စင်ရှုမဝ

“ရှင်”

သူ့စကားလုံးတွေက တစ်မျိုးကြီးမို့ နှင်းအသစ်ယာ သူ့ကို ပြုံးကြည့်မိသည်။

သည်ဆရာ ဂေါက်များနေသလားဟူသောအကြည့်နှင့်၊ စံပယ်ရုံကတော့ ပြောရမယ်ဆို တိုက်ခန်း (၂) ခန်းလုံးနှင့် ဆိုင်တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့... သူက ယောက်ျားကြီးပဲ။ စံပယ်ရုံကို လုစရာ လား။

မွေးနေ့သည့်ပန်းပွင့်လေးများကိုကြည့်ပြီး နှင်းအသစ်ယာ လည်ပင်းနှင့်သွားရ၏။ ဝေးပြီ စံပယ်ပန်းလေးတွေဟာ သူမရဲ့ ခရေဖီ။ သူမရဲ့ စိတ္တဖ။

မဝယ်နိုင်လို့ဆိုတာမျိုးထက် ကိုယ်တိုင်ခူး ကိုယ်တိုင်သိ ပြီး ပန်ရတာမျိုးကို ပိုပြီး သာယာကြည်နူးတာပါ။

တီချယ်နှစ်ယောက်ကတော့ ဆံပင်တွေကလည်း ပန်းထိ ရုံမို့ ပန်းလည်းမကြိုက်၊ ပန်လည်းမပန်။ အပျိုကြီးတွေပီပီ ဒေါင်း ထိ မောင်းထိတွေ။

စံပယ်ရုံဘေးမှာ သူမ တွေတွေငေးနေမိတော့ ဇော်ရေး နေ့ ခန့်မိတာ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ — ၉၁

“ဘာလဲ ... မင်းက ပန်းတောင်ဝယ်မပန်နိုင်တဲ့အဖြစ် ကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မတူဘူးလေ။ ကိုယ်တိုင်ခူး ကိုယ်တိုင် သိရတာနဲ့ ဝယ်ပန်ရတာနဲ့ ဘယ်ဖီလင်တူမလဲ။ ပြီး ကျွန်မက ကျောင်းနဲ့ ဒီအဆောင်ပဲ သွားနေရတာဆိုတော့ ပန်းဝယ်ဖို့လည်း အဆင်မပြေ”

“ရတယ်၊ ငါ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း နေ့တိုင်းဝယ်လာ ခဲ့မယ်။ လမ်းမှာ ဈေးကိုလည်း ဖြတ်ခဲ့ရတာပဲ။ ပန်းသည်တွေ လည်း တွေ့ခဲ့တာပဲ။ ဒီပန်းရုံသာမထိနဲ့။ လေပြည်သင့်တိုင်း မွေးအေးနေတဲ့ ရနံ့လေးကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့။ သူ့အတိုင်းပဲ လှနေ မွေးနေပါစေ”

ဪ ... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ။

ဘယ်လိုလူနှင့်လာတွေ့နေရပါလိမ့်။

သို့သော် ... သူမ နာခံရမှာပါပဲ။

လေးစားအပ်သော လူကြီးမင်းတစ်ယောက် မဟုတ် ပါလား။ အဆင်မသင့်ရင် ကိုယ့်ဆရာတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွား ဦးမှာလေ။

“ဟုတ် ... ရပါတယ်၊ ကျွန်မ မခူးတော့ပါဘူး”

၉၂ ကြယ်စင်ပျူဝေ

“ဒါထက် မင်းမှာ ညီမဝမ်းကွဲတွေ၊ အမွှာညီအစ်မတွေ
များ ရှိသလား”

“ရှင်”

ဖော်ရေးနွေ သတိရမိတာ မြဲအသစ်ယာပါပဲ။ ရုပ်ချင်း
လည်း ဆင်၊ နာမည်ချင်းလည်း ဆင်နေတာမို့ သူတို့ (၂)
ယောက်ဟာ တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်မည်မှာ အသေအချာ။

သို့သော် သူမက ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ချာခနဲလှည့်ပြီး
အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးတော့မည့်ပုံက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို
ပါပဲ။

“ဟေ့”

သူကလည်း မသိစိတ်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအရ ဆတ်ခနဲ
ဖမ်းဆွဲထားလိုက်မိတာ။ သူမရဲ့လက်မောင်းလှလှလေးကို ဖြစ်
သည်။

“အို”

“ဆောရီး... ကိုယ်မေးတာဖြေဦးလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ စားသောက်ဆိုင်က အဆိုတော်မို့
ညီအစ်မ မတော်ချင်တာလား”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၉၃

“အာ”

ငှက်ကလေး သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ပြီး ပျံပြေးသွား
ချေပြီတည်း။ သူကလည်း သည်ထက်တော့ ပိုပြီးနှောင့်ယှက်လို့
မရ။

အငေးသားကြည့် ကျန်ခဲ့ရုံမှတစ်ပါး။

ကိုယ်ကျောင်းသွားဖို့ပြင်နေဆဲ တစ်ဖက်တိုက်ခန်းမှ
ငှက် ကလေး လှစ်ခနဲထွက်သွားခဲ့ချေပြီ။

ချည်ထည်ပန်းခရမ်းရောင်ဝမ်းဆက်လှလှလေးနှင့်။ ခါး
ထိရည်သည့် ဆံနွယ်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး ထုံးဖွဲ့ထားပုံက
တော်တော် မဟာဆန်လှသည်။

စာအုပ်ဖိုင်လေးကို ပိုက်ပြီး ခပ်မတ်မတ်ကလေး
လျှောက်သွားပုံက ကိုယ်ဟန်ကျော့ရှင်း လှပလွန်းပါသည်။

အိုး ဒီလောက်လှတဲ့ကောင်မလေးမှာ လိုက်သူ၊ ကြိုက်
သူ၊ ခိုက်သူတွေ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့လား။

သူ့ အမြန်ပင် လက်စသတ် ကမန်းကတန်းပင် အိတ်ဆွဲ
ပြီး တိုက်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ လိုက်ခဲ့သည်။

သမာဓိလေးတော့ ထားရတာပေါ့။

ဆရာမို့ ဆရာစတိုင်လ်။ ဂျန်းတဲမန်းပုံစံ။ ဆံပင်ကို
ကျော့နေအောင်ပြီးထားပြီး အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် စတိုင်ဆောင်းဘီ
အရောင်ကအစ အဆင်ပြေပြေ။

သူတို့နေသည့် တိုက်ခန်းနှင့် အဆောင်တွေက လှမ်း
တော့ လှမ်းသား။

“ဟေ့ ... နေဦး”

သူက ဆရာလေသံနှင့် လှမ်းခေါ်တော့ နှင်းအသင်္ခယာ
ရပ်စောင့်ရသည်။

“မမနှစ်ယောက် သွားပြီလား”

“သွားပြီ”

“အေး ... ငါ လမ်းမသိလို့ နင့်နောက်လိုက်ပါရစေ”

တကယ်က လမ်းမသိ ခွေးနောက်လိုက်ဆိုသည့်စကား
နှင့် စလိုက်တာပါ။ သူမက မသိကျိုးကွဲပြုလို့။

“ဟုတ်”

နှင်းအသင်္ခယာ တကယ့်ကို စကားနည်းရန်စဲ။ သူမ

၉၆ — ကြယ်စင်ပျားဝေ

လက်ထဲမှ စာအုပ်ပိုင်ကိုသာ အတွင်းဝံ့ကြည့်ရင်း လမ်းကို သွက်
သွက်လျှောက်နေတော့ ရှေ့မှသွားနေသည့် ခွေးလေးခွေးလွင့်
တစ်ကောင်ကို တိုက်မိလေ၏။

“ကိန် ကိန်”

“အား”

ခွေးကလန့်ပြီး ကိုက်သလား၊ ကြောက်ကြောက်နှင့်
ကိုက်သလားမသိ။ သူမ၏ခြေသလုံးလှလှလေးကို လန့်ကိုက်ပြီး
ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟာ ... တောက် ဒီခွေး”

သူ ခွေးကို ဒေါသတကြီး ပိတ်အော်ထည့်လိုက်ပြီး
ကောင်မလေး၏ ခြေရင်းမှာ စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်ချလိုက်မိသည်။
လမ်းမှာ လူရှင်းရှင်း။ စာသင်ဆောင်တွေ ရုံးခန်းတွေ
ဘက် မရောက်သေးပါ။

“လုံချည်ပေါက်သွားပြီ”

“အရေးထဲ ... မှန်း ... ဒဏ်ရာဘယ်လောက်များ
သွားလဲ။ ခွေးတစ်ကောင်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလားကွာ”

“မမြင်လို့ပေါ့ အီး”

လုံချည်စလေးကို မလှန်ဘဲ သူမ ငိုချလိုက်တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ — ၉၇

ဆော်ရေးနေ ပြာသွားရသည်။ သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးခံစားလိုက်ရ
သည် မသိ။

“အို ... တိတ်ပါကွာ၊ လာ လာ အိမ်ပြန်ပြီး ဆေးထည့်
ပေးမယ်နော်”

ဆေးကျောင်းသားတွေကို စာသင်ပေးနေသည့် ဆရာ
ဆရာကြီးပေမို့ သူလည်း ဆေးကုတတ်ပါသည်။

ကောင်မလေးကို လက်မောင်းမှ ကိုင်တွဲပြီး သူ အိမ်
ဘက်ဆီ ပြန်လျှောက်လာတော့ ကောင်မလေးက တရှုံ့ရှုံ့ ငိုလို့။

မိန်းကလေးတွေများ အစကတော့ ဟုတ်တော့မလိုလိုနှင့်
သံမဏိခဲကြီးလိုလို ဘာလိုလို။

ယခုကျ ခွေးကိုက်ခံရတာနှင့် ငိုနေလိုက်တာ။

သူ ကိုယ့်တိုက်ခန်းတံခါးပြန်ဖွင့်ပြီး နှင်းအသံယာကို
ဆွဲခန်းမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ နောက် ဆေးအိတ်ယူလာပြီး
သူမအနားသို့ ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာ၏။

နောက် ယခုထိ မျက်ရည်ကျနေသည့် ကောင်မလေး
၏ ခြေရင်းမှာ သူထိုင်ချမည်ပြင်တော့ သူမကလည်း ရုတ်ခနဲ
ကြမ်းပြင်မှာပဲ ထိုင်ခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား ကြမ်းတပြေးတည်း။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရ...ရပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်မဘာသာ အနာကြည့် ပါ့မယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်ဒဏ်ရာကိုယ်ကြည့်လို့ ဘယ်ရ မလဲ။ ကဲပါ ... ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့”

သူ လုံချည်စက် ဆွဲလှန်လိုက်တော့ ဖြူစင်ဝင်းနှစ်နေ သည့် သလုံးသားလှလှလေးမှာ ခွေးစွယ်ရာနှစ်ပေါက်က အထင်း သား။ သွေးတွေစို့လို့။

“တောက် ဒီခွေးပုံစံကြည့်ရတာ ခွေးရှူးဖြစ်မယ်။ စိတ်ချ ရအောင် ချွန်ကို ဆေးပတ်ထိုးထားရမယ်”

ဒါကတော့ သူ့ဗီအေတိုင်း သူကို နောက်လိုက်တာပါ။ လက်ကလည်း ဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ့နှင့် သေချာဆေးလေ၏။

“အား ... စပ်တယ် စပ်တယ်”

ကောင်မလေးက ထပြေးဖို့ ရုန်းတော့ ဆရာဝန်ပီပီ သူ့လက်က ကောင်မလေးကိုဆွဲထားမိ၏။ မကုလိုက်ရမှာစိုးလို့ လေ။

သည်အခါ ကောင်မလေး သူ့အပေါ် ဖရိုဖရဲနှင့် အား လွန်ကျလေရာ။ ဟား... မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဆို တာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ။

ဆရာဝန် ကျောင်းဆရာ လူပျိုသိုးခမျာ အိအိထွေးထွေး၊ ခွေးမွေးညင်ညင် အပျိုစင်လေး၏ အထိအတွေ့က လောကကြီးကို ဟင် မေ့မှူးစေ။

ဖွတ်ဓမ္မ၊ ပုတတ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ။ ကောင်မလေး ကို အလန့်တကြားပွေ့ထားမိရင်း နှစ်ယောက်သား နာရီတွေပင် မေ့လို့။

“အို”

သူမကပင် အရင်သတိရပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး ငှက်ကလေးလို ပျံထွက်ပြေးမည်ပြင်တော့ သူ့သတိရသွားသည်။

“ဆောရီး၊ ဆေးတော့ကုသွားပါဦး”

ကောင်မလေး၏ လက်ကိုဆွဲပြီး လုံချည်စလေးပင့်ကာ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်၊ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေးအရင်ထိုးပေးသည်။

ရှုံ့မဲ့နေသည့် ကောင်မလေးကို ခပ်ချော့ချော့ ဆေးကု ပေးရင်း ထိုနေ့က သူ့အသည်းဆိုင်တစ်ခွေလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် ပိုသည်ပြောကြဦးမှာလား။

အခန်း (၉)

အချစ်သည် လူကို နာဖျားစေ၏။

အချစ်သည် လူကို အားအင်ပြည့်ဖြိုးစေ၏။

အချစ်သည် လူကို အင်အားဆုတ်လျော့စေ၏။

အချစ်ဟာ လူကို အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းပေးတယ်။

ဇော်ရေးနေ့ဆိုသည့်သူဟာ တကယ်တော့ အပေါင်း
အသင်းမင်သူ။ အိမ်မကပ်ဘဲ တီးစင်တာတွေမှာ၊ ဘီယာဘားမှာ
သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ ပျော်မွေ့သူပါ။

ယခုတော့ သူ့လောက်အိမ်မြဲနေတာ မရှိတော့။

သူ့ဒေဝီလေးက ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နဲ့ကျောင်းပဲရှိနေ
လေတော့ သူမရဲ့အချိန်စာရင်းကို ယူထားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့
စာသင်ချိန်၊ အလုပ်ချိန်တွေက လွဲလို့ သူမရဲ့အနီးမှာ ရှိနေချင်မိ
သလို။

သို့သော် အလုပ်တွေနှင့် ဖိစီးနေတတ်တာမို့ အများဆုံး
ကတော့ ညဘက်ရောက်မှ တွေ့ရတတ်သည်။

ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာဆိုသည့်အတိုင်း
ကြွက်ကလေးလိုတွင်းအောင်းလွန်းသည့် တွင်းအောင်းသတ္တဝါ
မလေးအား သူ့ ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာကို အကြောင်းပြုပြီး ဝင်ရ
ထွက်ရပါသည်။

ခွေးရှုံးပျံ့ကာကွယ်ဆေးဝယ်ပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါနှင့် (၂)
ကြိမ် ထိုးပေးရမှာမို့ ဆေးမထိုးချင်သည့် ကောင်မလေးကို ဆေး
ထိုးဖို့ ပြောရ ဟောရတာလည်းအမော။

ကြည့်ပါ။ မနေ့ညနေက ကျောင်းအပြန်မှာ သူမနှင့်သူ
နှစ်ယောက်အတူဆုံနေကြ၏။ ဆုံအောင် ကြိုးစားရတာပေါ့။

လမ်းမှာ စည်းရုံးရတာ။

“ခွေးရှုံးပြန်ကာကွယ်ဆေးရလာပြီ။ ကိုယ် ရေခဲသေတ္တာ
ထဲမှာ ထားထားတယ်။ -ညနေ ရေချိုးပြီးရင် -ထိုးရအောင်နော်”

၁၀၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“မထိုးချင်ပါဘူး၊ နာမှာ”

“ကြည့်စမ်း... ဆရာဝန်မကြီးလုပ်မယ့်သူကများ
ဆေးထိုးရမှာ ကြောက်နေရသလားကွာ။ မရဘူး အတင်းချုပ်ပြီး
ဆေးထိုးပေးမှာ”

“မထိုးချင်ပါဘူး၊ ဆရာအနေသာကြီးပါဗျာ။ ဆရာ
ပယောဂလည်း ပါတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ကိုယ့်ပယောဂ မပါ၊ ပါပါ နှင်းအသစ်ယာ ဒုက္ခဖြစ်မှာ
ကိုယ်က ကြည့်နေနိုင်မလား”

“ခွေးက ခွေးကောင်းပါ။ လန့်ပြီး ကိုက်တာပါ။
အန္တရာယ်မရှိလောက်ပါဘူး”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ခွေးရှုံးပိုးရှိချင်လည်း ရှိနေ
နိုင်တာပဲ။ အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ ဆေးထိုးလို့နာမှာ ဘယ်ဟာကို
ရွေးမလဲ ပြော”

“ဘယ်ဟာမှမရွေးဘူး”

ပြောပြီး ကလေးလေးကို ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် လွှတ်
အောင်ပြေးနေတော့ သူ ချစ်စဉ်းဖြစ်ရသည်။ ကောင်မလေးရယ်
ဘယ်လောက်ပဲပြေးပြေး ငါတို့အိမ်ကျ အတူဆုံကြရဦးမှာ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၁၀၃

တကယ်ပါပဲ။

ည (၈) နာရီလောက်မှာတော့ သူ တစ်ဖက်ခန်းသို့
ဆေးအပ်ကိုင်ကာ ကူးသွားလိုက်ပါသည်။

မမ (၂) ယောက်ကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်း
စားနေကြတုန်း။ ကောင်မလေးကတော့ ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ စာ
ကြည့်နေပါပြီ။

သူ သူမအနားသို့ အပ်ကိုင်ခါ ကပ်သွားတော့ နှင်း
အသစ်ယာ ထပြေးသည်မှာ တန်းခနဲ။

သူကလည်း ဆီးဖမ်းထားလိုက်သည်မှာ တန်းခနဲပါပဲ။

၁၀၄ - ကြယ်စင်သူရ

“ကလေးလေးကျလို့။ ထပြေးရတယ်လို့ပဲ။ မရဘူး။ အန္တရာယ်ရှိမယ့်ကိစ္စတွေမှာ အလိုမလိုက်နိုင်ဘူး”

သူက အတင်းပင်ဆွဲထားပြီး သူမကို ဆေးထိုးပေးဖို့ ကြိုးစားနေလျှင် နှင်းအသစ်ယာ တော်တော်စိတ်ဆိုးနေမိ၏။

“အိုတွေ၊ ခွေးက အကောင်းကြီး။ ငါ့ကို တော်တော် နှိပ်စက်ချင်နေတာ”

စိတ်ထဲမှပေါ့။ နှုတ်မှတော့ မပြောရဲပါဘူး။

“လက်မောင်းထိုးရမှာ မနာပါဘူး။ ကိုကြီး မနာအောင် ဖြည်းဖြည်းလေးထိုးပေးမယ်နော်”

ကလေးလိုချောရင်း သူမ၏လက်မောင်းလေးတစ်ဖက် ကို ဆွဲထားကာ အတင်းချုပ်ပြီး ဆေးထိုးတော့မှာမို့ နှင်းအသစ် ယာ ကြောက်လန့်ပြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။

“ဆေးဖိုးရမှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

လူနာကို အတင်းရှာပြီး အတင်းကုချင်နေသည့် လူကြီး အား နှင်းအသစ်ယာ ကဲ့ရဲ့လိုက်တာပါ။ သူမက ဘိုင်။ ဆေးဖိုး ပေးစရာမရှိ။ ပေးလည်းမပေးချင်ပါဘူး။

ဟင်း ... လူနာက ဆရာကိုပင့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆရာက လူနာအိမ်ကို အတင်းဆင်ပြီး အတင်းကုပေးနေတာ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ - ၁၀၅

သမားသိက္ခာကျတဲ့လူကြီး။

မိန်းကလေးပီပီ နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့စွဲထုတ်ထားတော့ ချစ်စရာနှုတ်ခမ်းလေးက ဝက်ကလေးလို။

သူက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် သူမ၏လက်မောင်းမှ တစ် ဆင့် ဆေးထိုးပေးနေပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာသည့်အခါ တူမှ ပြီးသွားတော့တာ။ သူတစ်ပါးမျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျမှ စားဝင်အိပ်ပျော်သည့်လူကြီး။

ဟင်း ... မုန်းစရာ။

သူက ဆေးထိုးပြီးသွားသည့် လက်မောင်းလေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်ပေးနေပြန်တော့ နှင်းအသစ်ယာ စိတ်ကသိ တအောက် ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ရတယ်”

“ရတယ်လုပ်မနေနဲ့။ ဆေးပြန်သွားအောင် ပွတ်ပေး နေတာ”

သူ့လက်များက ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ လှလိုက်တာ။ ရွှည်သွယ်သော လက်ချောင်းများက နှင်းဆီပွင့်ဖတ်တွေလို နုညှိ နီရဲနေတော့ သူမ အံ့သြမိ။

အင်းလေ သူတို့က မွေးကတည်းက ရွှေဖွင့်ကိုက်ပြီး

၁၀၆ ◀ ကြယ်စင်မျှော်ဝေ

မွေးဖွားလာကြသူတွေပဲ။

“တော်ပြီ ... ရပြီ”

ပြောလည်း သူမ၏လက်မောင်းလေးကို မလွှတ်သေးပါ။
လက်တစ်ဖက်နှင့် တံရားခံတစ်ယောက်လို ဆွဲထားပြီး ကျန်
လက်တစ်ဖက်က သူမ၏လက်မောင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်ပေးနေ
တာ။

ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ၊ ရှိန်းခနဲ၊ လှိုက်ဖို့ပြီး ကြက်သီးထလာ
မိတော့ သူမ ကိုယ့်လက်ကိုအတင်းရုန်းယူမိသည်။ တွန်းတွန်း
ထိုးထိုး။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူကပင် တစ်ပြန်ကြီးဟောက်လို။ သူမက ကလေးစိတ်
မကုန်ချင်တာလား။ ဘဝက ခါးသီးခွဲလို့လားတော့မသိ မျက်ရည်
တွေက စီးကျလာပြန်ပြီ။

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လှပြီလေ။

တော်ပြီ ငါ ဒီမှာ ဆက်မနေတော့ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ
ရဲ့ အဆောင်မှာပဲ ပြန်နေတော့မယ်။ ဘဝမှာ တွင်းဆုံးကျတဲ့
အထိလည်း ထူးပြီး ဆင်းရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ထိုင်တည်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မှ နေသာ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၀၇

ထိုင်သာ ရှိလာမိဆဲ။ တီချယ်နစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ
ထွက်လာကြလေ၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ငါတို့သမီးကို”

“မမတို့သမီး မနေ့က ခွေးကိုက်ခံရတယ်လေ။ အဲဒါ
ခွေးရှူးပြန်ကာကွယ်ဆေး အတင်းချုပ်ပြီး ထိုးပေးနေရတာ။ မချော
ကထိုးချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟယ် ... တီချယ်တို့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ သမီး
ရယ်။ ငါတို့ကလည်း ကိုယ့်ကလေး ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းတောင်
မသိကြတဲ့အဖြစ်။ မှန်း ... ဒဏ်ရာ ဘယ်လောက်များသွားလဲ။
ခွေးကိုက်တာ မပေါ့ရဘူး သမီးရဲ့”

မမနစ်ယောက် သူမကို ဒဏ်ရာရှာကြ၊ ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်နေကြလျှင် ဇော်ရေးနွေ ဧည့်ခန်းထဲမှ ဆက်တီတစ်လုံးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မိန့်မိန့်ကြီး။

“တီချယ်တို့မပြောဘဲ ဇော်ရေးကို သွားပြောတော့ ဟိုက
လည်း ဆေးကုချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့။ ခြေကွဲတွေ ဘာ
တွေ ပေးရသေးလား”

“မပေးရပါဘူးဗျာ။ လူနာကိုတောင် ချောပြီး မုန့်ကျွေးပြီး
ဆေးကုရတဲ့ ဆရာပါ။ သမားသိက္ခာကျပါတယ်”

၁၁၁ ကြယ်စင်များမိ

“ဟုတ်လား၊ စကားပုံတော့ ရှိတယ်နော်။ ကလေး
မုန့်ပေးကြိုက် ဆိုတာ”

“ဟာ ... မမတို့ကလည်းများ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်
တပည့်မလေးလို သဘောထားပြီး ကူညီတာပါ”

“မလုံတဲ့အိုးများ တယ်အကွဲမြန်သကိုး။ ကဲ ကဲ ...
ဆေးကုပေးတဲ့သမားတော်ကြီးကို လက်ဖက်သုပ်လောက်နဲ့တော့
ညှော်ခံဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ပြောပြီး ဒေါ်ဝင်းချယ်ချီး မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်သွားလျှင်
ဒေါ်သင်းသင်းသူလည်း နောက်မှ ကူညီရအောင် လိုက်သွား၏။

သူ ကောင်မလေးနားသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် တစ်ခါထိုးရဦးမယ်”

“အိမ်ပြန်မလို့”

“ဘယ်မှာလဲ အိမ်က”

သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး စာရေးချင်ယောင်ဆောင်နေ
လျှင် ဇော်ရေးနွေ သူမ၏ခေါင်းလေးကို ဖတ်ခနဲ ပိတ်မှိုက်လိုက်
သည်။

“အာ ... နာတယ်ဗျ”

“မေးတာဖြေလေ”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၁၁၉

“မဖြေဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ ဘယ်နေနေ”

“ရတယ်၊ ကျောင်းမှတ်ပုံတင်စာရင်းထဲ ကြည့်လိုက်ရုံ
ပဲ”

သူမ နှုတ်ခမ်းစုနေရုံမှအပ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ
လေ။

“ကပ်စရာမရှိ ကပ်နေ။ မင်းကို လိုက်ရှုပ်မှာကျနေတာ
ပဲ”

“ရှုပ်နေတာပဲလေ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“ဆရာက ဂရိတ်ကြီးလေ။ ဘွဲ့တွေ ၂ ခု၊ ၃ ခုနဲ့
ရောမကြီး၊ ဆင်ကြီး”

“အောင်မယ် ... လူကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းနေ”

“ဆောရီး ... အဲလိုဂရိတ်ကြီးက ကျွန်မလို အနုတ်
စုတ်၊ ဂုတ်စုတ်ကို လိုက်ပြီးနှောက်နေတာ၊ ရှုပ်နေတာပဲပေါ့။
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကြောင်ကြီးက ကြွက်ကို ကစားနေတာလို့ပဲ
မြင်တယ်”

“ဪ ... သူနဲ့ကျမှ ငါလည်း ဆင်ဖြစ်လိုက်၊ ကြောင်
ဖြစ်လိုက်ပဲ။ ကြောင်ကြီးရဲ့ခြံတံတို အဆီကိုစားပါလို့ အသားကို

၁၁၀ ကြယ်စင်များဝေ

မျိုလို့များ ဆိုဦးမှာလား”

“မဆိုပါဘူး၊ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မက ဆရာ ဂရုစိုက်ရမယ့်လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မခေါ်ပါနဲ့။ အရေးမစိုက်ပါနဲ့”

တကယ့်ခံစားချက်နှင့် သူကလေးပြောနေပုံ။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတို မခြောက်သေး။

ကောင်မလေးရယ် ငါကရော မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်လာပါ့မလားကွယ်။

မင်းကြောက်နေတာ မှန်ပါတယ်။ ငါကရော မေမေတို့ရဲ့ ဂုဏ်တံတိုင်း၊ ငွေတံတိုင်းတွေကို ပိုင်းဖြတ် ချိုးဖောက် ထွက်လာ နိုင်ပါ့မလားကွယ်။

အကြောက်လွန်နေသည့် ကောင်မလေး၏အနားမှ သူ မခွာချင်ပေမယ့် ခွာလာခဲ့သည်။

ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အကောင်းဆုံးအဖြေက တော့ အဝေးဆုံးမှာ နေကြရုံပါပဲ ကောင်မလေးရယ်။

အခန်း (၁၀)

မြအသစ်ယာပြောပြတော့ မမ မိုးနတ်ရတနာကပြီးပြီးမှတ်ချက်ပေး၏။

“ဒါ ယဉ်ကျေးစွာတောင်းဆိုတဲ့ လစ်ပင်းတူဂဲလ်သားပဲ။ သတိထားနေပေါ့ ညီမရယ်။ မုဆိုးတွေက တချို့ အကြမ်းတိုက်လာတယ်။ တချို့လည်း ဖြားယောင်းမှုမျိုးစုံနဲ့ လာတယ်။ နုည့်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သားကောင်ဖြစ်မှန်းတောင် သိလိုက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မြယာတော့ အားလုံးကိုကြောက်ပါတယ်။

၁၂၂ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူ့ကို ပိုကြောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြယာကိုယ်တိုင် စိတ်ပါသွားမိမှာစိုးလို့”

“ဟင် ... နင် ... အဲဒီလောက်တောင်ဖြစ်လာခဲ့ပြီလား”

ဟန်နီငြိမ်း၏စကားက မထိတ်သာ မလန့်သာ။

“ဘာလဲဟ၊ ဘာဖြစ်လာရမှာလဲ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ သူ့ကို ညွှတ်နူးမိမှာစိုးတာကိုပြောတာ”

“နင်တို့သွားကြတာ တစ်နေ့ကုန်ကြီးနော်။ ခုခေတ်က တစ်နာရီလောက်အချိန်ရရင်တောင် ဘာမဆို ဖြစ်သွားနိုင်တာကြီး”

“တော်စမ်းပါ။ ငါတို့က တဏှာရှုံးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နင် မရှုံးပေမယ့် သူရှုံးလို့ပဲ နင့်ကို စပွန်ဆာပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အဲဒီသဘောလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူစာရေးရင် Feel လာအောင် ချစ်သူငှားခ၊ အယောင်ဆောင်ခပေးမယ်ဆိုပြီး ကမ်းလှမ်းတာ”

“အဲဒါမာယာတွေလေ၊ ယောက်ျားမာယာတွေ။ သူ့လို

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၂၃

ဘတ်ဆဲလားကြီး၊ သူ့လိုလူချောလူလှတစ်ယောက်က ချစ်သူရဖို့ တော်တော်ခဲယဉ်းနေတယ်ပေါ့လေ”

“ချစ်သူအစစ်ထားရတာက တာဝန်ကြီးတယ်တဲ့။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘာဝကိုက ချစ်သူအပေါ် စိတ်ဆိုးချင်ဆိုး၊ မဆိုးရင်ရစ်၊ စိတ်ကောက်ချင်ကောက် အဲဒီဒဏ်တွေကို သူမခံနိုင်တော့ဘူးတဲ့”

“ဪ ... ဒါဆို သူက ရည်းစားတွေ အများကြီး အများကြီး ထားခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့”

“မသိဘူးလေ ... ငါ မမေးပါဘူး။ ငါအလုပ်ဝင်ဖြစ်တောင် သူ့ချစ်သူယောင်ဆောင်တာပဲ။ သူက ငါ့ချမှတ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားသင့် စဉ်းစားမယ်”

“အရှုံးမထစမ်းပါနဲ့ဟာ။ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ရင် နင် ကျားစာဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ခဲရော ငါတို့လုပ်နေရတဲ့အလုပ်က ကျားလောင်းအိမ်ထဲ ဖာဝင်ပြီး ဟန်ရေးပြနေရသလိုပါပဲ”

သူမအသံက ညည်းညည်းတွားတွား။

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ဟာ။ ဒီလောကထဲက

၁၁၄ ကြယ်စင်ပျူစေ

မိန်းကလေးတိုင်း ရာနှုန်းပြည့် ပျက်စီးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားစစ်ထိုးပွဲကို မမမိုးနတ်က တော့ ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးကြည့်နေလေရှ်။

သူတို့အဖွဲ့က အလှပြင်ရင်း စကားပြောနေကြရတာပါ။ အသွားကတော့ ဒီလိုပဲ တက္ကစီရင်းပြီးသွားကြမည်။ အပြန်ကျတော့သာ အလျဉ်းသင့်သလို။

သူတို့ဘဝကို စောင့်ရှောက်သည့်အထဲမှာ ဂျီနသန်ကလည်း အရေးပါအရာရောက်သူ။

✱

သည်နေ့ သီချင်းဆိုတာ မြအသင်္ခယာ အဆွေးသီချင်းတွေပဲ ဆိုနေမိသည်။ တကယ်လည်း ရင်ထဲမှာ ဆွေးနေမိပါသည်။

Feeling ပါပဲ။ ဘယ်သူကြောင့် ဘယ်ဝါကြောင့်ဆိုတာ ထက် ရင်ထဲမှာ ဆွေးဆွေးနင်နင်၊ ဆွေးဆွေးလျလျ။

ဘဝကိုပဲ ဆွေးမိတာလား။ ဆွေးမိတာတော့အမှန်။ သီချင်းတွေ ၃-၄ ပုဒ်လောက် ဆိုပစ်လိုက်မှပဲ ရင်ထဲမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားမိသလို။

ကိုယ့်အလှည့်ပြီးသွားပေမယ့် မြအသင်္ခယာ အပတ်မလဲ

၁၁၆ ◀ ကြယ်စင်များစေ

မိသေး။ အဝတ်လဲခန်းရဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ မျက်စိကို မှိတ်ပြီး အနားယူမိတော့ မျက်ရည်ပါးပါးက ပါးပြင်နေပေါ်စီးကျလို့။

ဒီဘဝကို မပျော်ပါဘူး မေမေရယ်။

ပိုးဖလံမို့ မီးကိုတိုးနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျားခံတွင်းထဲ သက်ဆင်းရမည်ဆိုတာလည်း အထိထိတ် အလန့်လန့်နဲ့ စိုးရွံ့နေမိရတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ -

ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတဲ့ အသေခံတပ်သားဘဝတွေ၊ အမာခံတပ်သားဘဝတွေမို့လား မေမေရယ်။

မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျနေသည့် မျက်တောင်ထူထူလေးတွေ စိုလူးနေသည့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ကြည်ထွင်ခေါင်းညှိုးရင်ထဲ လှိုင်းဂယက်တွေ ထန်ပြင်းလာရတာ။

အစကတော့ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ရုပ်၊ ကိုယ့်နေ၊ ကိုယ့်အတာတွေကို အားကိုးပြီး ဒီကောင်မချောလေးကို ဖန်ကြည့်မလို့ပါ။

ပေါ့သွမ်းသောအကြံအစည်နှင့် ချဉ်းကပ်လာတာ။ သို့သော် ကောင်မလေး၏ အနေအထားတေးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ သူ့နှလုံးသားကြီးတစ်ခုလုံး တဒုတ်ဒုတ် ခုန်တိုးသွားရပြီး

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၁၇

ငလျင်ချက်မိသွားရပြီ။

ဒီကောင်မလေးဟာ နာမည်ပျက်မရှိသေးတာ။

သူ့လိုပဲ အမဲပစ်မှဆိုးတွေ အတော်များများရဲ့ တိတ်တခိုး ပစ်မှတ်ဖြစ်နေရတာ။

မကြာခင် မြောက်မြားစွာသော မာယာသေနင်ဗျူဟာတွေနှင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးဖို့ ကြံစည်ကြတော့မှာတွေ။

သူ ကြားနေရသည်ပါပဲ။

သူက မိန်းမခရေစီတစ်ယောက်မဟုတ်တာမို့ သည်လိုင်းကို စပယ်ရှယ်တော့ မလိုက်စားပါ။

သို့သော် သီချင်းဆိုကောင်းပြီး စတိုင်လ်မီ၊ ရုပ်ချော၊ ဘာတွေနှင့် ဆွဲဆောင်နေမှန်းမသိသည့် ဒီကောင်မလေးကိုတော့ သူ နည်းနည်းကြွေသည်။

အဲသည်အခန်းထဲရောက်လို့ သူမ ဖြစ်ပျက်နေပုံလေး မြင်လိုက်ရတော့ ရောဂါက ပိုပြီးသည်းသွား၏။

ကောင်မလေးရေး ငါတော့ ဆေးမိပါဦးမလား။

မင်းရဲ့အဆင်းနဲ့တင် ညှို့ငင်ကျဆုံးခံရတော့မှာ။

ခြေသံကြားလို့ မြအသင်္ခယာ အလန့်တကြား မှုန်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပုံလေးက သူမ၏ ရိုးသားသန်စင်နေသေးမှု၊

ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေမှုတို့ကို ပြသည်။

သူ ကျေနပ်ကြည်နူးမိပါ၏။ သူမဟာ နွဲ့အိုင်ထဲက ရွှေကြာ။ လမ်းဘေး ဝေးဝေး လူအနင်းမခံရသေးတဲ့ သဇင်ခက်လေး၊ စံပယ်ခက်လေး။

သည်လို အဝတ်လဲခန်းဆိုတာကလည်း မတစ်ထောင်သားတို့ ဝင်ခွင့်၊ ထွက်ခွင့်ရနေတာတည်နေရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်။

သူတို့လို ဗီအိုင်ပီတွေ၊ ဂျန်းတဲလ်မန်းတွေ၊ ဘူဇာကြီးတွေ ဝင်လို့ ထွက်လို့ရသည့်နေရာ။

“ဘယ် ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

ထိတ်လန့်နေသည့် ရုပ်ကလေးကိုက တောထဲမှ သမင်မငယ်ကို သတိရချင်စရာ။

အဝတ်မလဲရသေးသည်မို့ သူမအသွင်က စင်ပေါ်က အတိုင်း။ ကိုယ်ကျပ်အနက်တွေ။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီလည်ပိုက် လက်ပြတ်လေး။

စံပယ်နှစ်တွေလို့ ဖွေးနေသည့် အသားလေးများက မီးရောင်အောက်မဟုတ်လေမှ အကြောစိမ်းလေးတွေပါ ယုက်ဖြာနေသည်။

နသစ်စိုပြည်သောအလှလေးများ။

အဲ...သူလိုပဲ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ဘူဇာကြီးတွေ။ ၃-၄ ယောက် ဝင်လာပါရောလား။ အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ကောင်မလေးတွေက တော့ ၄-၅ ယောက်။

“ကိုယ် မင်းနဲ့ သိကျွမ်း ခင်မင်ချင်လို့ပါ”

“ဪ”

သူကလေး ပြုံးပုံက မချိုပြုံး။ ရင်ထုမနာအပြုံး။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ချင်ရတာလဲ ရှင်ရယ်”

သူမအသံက ညည်းညည်းတွားတွား။ ဒဏ်ရာရ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့လည်ကို ညှစ်အော်သည့်အသံမျိုး။

“ဪ လူဆိုတာ အပေါင်းအသင်းတော့ ရှိရ ခင်ရ မင်ရတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ဆွေမလေးတစ်ယောက် အဖြစ် နေရာပေးပါရစေ”

သူမအသံက ညွတ်ညွတ်တွားတွား။ ခေယယအသံတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ထင်ရဲ့။ မုဆိုးမို့ သားကောင်ကို ချောဖမ်းတာမျိုးလား။

မြအသံယာကတော့ ဆတ်ခနဲတောင် တုန်မိမတတ်။ ခုတစ်လော ငါ စက်ကွင်းမလွတ်ဖြစ်နေရပါလား။

၁၂၈ - ကြယ်စင်ရှုမဝ

ခြင်သုံးကြီးက သမင်မလေးကို အသိလာဖွဲ့တာ ဘာ
ရည်ရွယ်ချက်ရှိရဦးမှာလဲ။

မနေ့က တစ်ယောက်၊ ဒီကနေ့တစ်ယောက်။

ညှို့လက်ရုံးကိုမြင်ယောင်မိတော့ ရင်မှာ ကျင်ခနဲ။ ယခု
လူကတော့ သူထက်ကြီးပါလိမ့်မည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ပုံစံမျိုး အသက်သုံးဆယ်ကျော်
အရွယ်။

ကောင်မလေးတွေပြောတဲ့ ရယ်ဒီမိတ်ကြီးပေါ့။ အသင့်
စား အသင့်ဝတ်တဲ့ ရယ်ဒီမိတ်။

သို့သော် မြအသင်ယာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိပါသည်။

ဒါဟာ ကစားပွဲတစ်ခုဆိုလည်း ဘက်မမျှ။

“ဟို ... ကျွန်မက မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းထားလေ့
မရှိပါဘူးရှင်။ အလုပ်တာဝန်ပြီးရင် အေးအေးပဲ နေတတ်ပါ
တယ်”

သူမပြောတော့ သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးလို့။ ဘာလဲ
မယုံဘူးလား။

“မိတ်ဆွေဆိုတာ ဘာဆန်းလို့လဲကွယ်။ မင်းမှာ လိုအပ်
တာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။ တစ်ခါတလေ ရှောင်အတူ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ - ၁၂၉

ထွက်ကြမယ်။ မုန့်လေး၊ ဘာလေး၊ ထွက်စားတဲ့အခါစား၊ တစ်
ယောက် အခက်အခဲကို တစ်ယောက်က ကူညီပေါ့။ ဒါပဲလေ”

တစ်ယောက်အခက်အခဲကို တစ်ယောက်ကူညီရမတဲ့။
သူက ငွေနှင့်တံတားခင်းသည့်အခါ သူမက ဘာကိုတံတားပြန်
ခင်းပေးရမှာလဲ။ ကြောက်တတ်မှ ဝန်ကင်းသတဲ့။

သူတို့က ဆိုင်ရှင်ရဲ့ fir တွေမို့ ရိုင်းစိုင်းစွာလည်း မပြော
ရဲပါ။

“ဪ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီး အသက်သုံးဆယ်
ကျော်ပါပြီ။ ဒီအရွယ်မှာ တော်ရုံတန်ရုံလည်း ပြည့်စုံ ကုံလုံပြီဆို
တော့ ညီမလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးချင်မိတာ မလွန်ပါဘူး
နော်”

သူမ ဘာဆက်ပြောရမှာလဲ။ ကြောက်မွေးပါ ဇာနည်နဲ့
နတ်။ လာမယ့်ဘေးပြေးတာပေါ့နော်။

“ကျွန်မ အဝတ်လဲပါရစေနော်၊ please”

“လဲလေ၊ အစ်ကိုကြီးစောင့်နေမယ်။ စကားပြောချင်လို့
ပါ။ ခုည အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘဝ
အကြောင်း ရင်ဖွင့်ချင်နေတာမို့ပါ”

ဪ ... ခက်ပဲခက်ရချည်။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ယောက်ျားကြီး ၄-၅ ယောက်
လောက် ရှိနေတာမို့ သူမရှိရင်းစွဲအဝတ်တွေပေါ်ကပ် အနွေးထည်
လေး ထပ်ဝတ်၊ လုံချည်လေးထပ်ဝတ်လိုက်ရသည်။

ဪ သူမတို့ဘဝတွေက ဆိတ်ကွယ်ရာ ဘယ်မှာရှိလို့
လဲ။ အငြိမ့်သမ၊ ဇာတ်သမလေးတွေနဲ့ မခြားမနား။ နည်းနိည်း
တောင်သာပါ့မလား။

အားနာနေရင်တော့ သွားမှာပဲ။ သူမ မျက်နှာကို တည်
တည်လေးထားပြီး ပြောရသည်။

“တူနီမချစ်သူက အဲလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဆက်ဆံရေး
တွေ ကြိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ အခြားမှာပဲ
မိတ်ဆွေရှာလိုက်ပါနော်။”

သူမကပြောပေမယ့် သူက မထိတထီအပြုံးနှင့်။

“ကိုကြီးကြည့်နော်၊ အကဲခတ်နေတာကြာပြီ။ ညီမလေး
ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့သင့် မဖွဲ့သင့် စောင့်ကြည့်နေတာ။ ညီမလေးရဲ့
အနေအထိုင်၊ အသွားအလာ၊ အလေ့အထတွေ လေ့လာစုံစမ်းပြီး
သား။ ဘာချစ်သူမှ မရှိဘူး။ လာပြီးဖိနပ်မနေနဲ့”

“သူက နိုင်ငံခြားမှာ”

“မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာလား။ ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြော။

မညာတတ်ဘဲနဲ့ကွာ။ အိုးနင်းခွက်နင်း၊ ဖရိုဖရဲနဲ့ ညာမနေစမ်းပါ
နဲ့။ ကဲ ... ကိုကြီးရဲ့ညီမလေးအဖြစ်ကို ကြည်လင်သန့်ရှင်းစွာနဲ့
ခံယူလိုက်ပါတော့ အိုကေ”

သူက လက်တစ်ဖက်ဆန့်ပေးရင်း ကြည်ကြည်လင်လင်၊
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုတော့ မြအသင်္ခယာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

သည်တော့လည်း သူက ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကိုယ် သံ
သပ်ရပ်ရပ် ဆက်သည်ပါပဲ။ သူမ၏တွန့်ဆုတ်နေသည့် လက်
ကလေးကို ဆွဲယူလှုပ်ယမ်း နှုတ်ဆက်သည်ပါပဲ။

“ညီမလေး ဖုန်းပေး”

သူမထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်မှာ
တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း သူ ရင်းနှီးစွာ ဆိုနေတော့ မြအသင်္ခယာ
အယောင်ယောင်အမှားမှား။

သူမရဲ့ သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ညှို့လက်ရုံး
လို ဘတ်ဆဲလားကြီးကိုတောင် ဒီလောက်မကြောက်မိပါဘဲ သူ့ကို
တုန်နေအောင် ကြောက်မိတာ။

သူ့ရဲ့အသံတွေ၊ ဟန်တွေနှင့် ဩဇာ၊ ဥပမိတွေကြောင့်
လား။ အရွယ်ကြောင့်လား။ နာမည်တောင် မသိရသေးသည့်
လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့။

တော်တော်ကြောင်တာပဲ။

ဘယ်လိုပဲ တံဆိပ်တွေကပ်ကပ် ဦးတည်ချက်က
မကောင်း။

ဆင်သေပေါ် စီးလိုက်သွားသည့် ကျီးမိုက်လို ပင်လယ်
ထဲမှာ စုံးစုံးမြုပ်မခံနိုင်။

သူဖုန်းတောင်းပေမယ့် မြအသစ်ယာ မပေး။ ပေကပ်
ကပ်နှင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး အော့အန်တွေ ပြန်နေမိတုန်း။ သူက
သူမ၏အနားမှ ကျောပိုးအိတ်လေးတစ်လုံးကို မှန်ကန်စွာရွေး
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အလို ငါ့ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ သားကောင်
အဖြစ် ပစ်မှတ်ထားခဲ့တာလဲ။

သူက သူမ၏ကျောပိုးအိတ်လေးထဲမှ ဖုန်းကို ထုတ်ယူ
လိုက်သည်။

သူမရဲ့ဖုန်းက ၅-သောင်းလောက်ပဲတန်သည့် ဖုန်း
စုတ်လေးလေ။

သူက ခပ်တည်တည်ပင် သူမရဲ့ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး လျှောက်
ကြည့်သည်။ သူမရဲ့အဆက်အသွယ်၊ အနေအထား အားလုံးကို
သိသွားတော့တာပေါ့။

သူက ကွန်ပျူတာတွေ၊ ဘာတွေကျွမ်းကျင်သည့် ခေတ်
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံပင်။

သူမရဲ့ ရိုးသားမှုကို သူတစ်ထိုင်ထဲ သိသွားခဲ့သည်။

“အိုကေ၊ ကိုကြီးမှာ ဖုန်းအပိုရှိတယ်။ Fb လည်း acc
ဖွင့်ပြီးသား။ အင်တာနက်ကြည့်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီဖုန်း
လေး ကိုကြီးအမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်”

“အံ့မယ်... ဘာဖြစ်မလဲ။ ရှင့်ဖုန်းကြီးလည်း မယူချင်
ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ အဆင်ပြေပါတယ်”

သူမက ကိုယ့်ဖုန်းအပေါ်စားလေးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်လှပေ
မယ့် သူက လက်မြှောက်လိုက်တော့ မြအသစ်ယာ သူရင်ခွင်ထဲ
သို့ လဲကျလှလှ။

မြအသစ်ယာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ငါတော့
နွဲ့ထဲ တဖြည်းဖြည်း နစ်သလို၊ မြေအမျိုခံရသလို၊ တအိအိနှင့်
သူလွှမ်းမိုးမှု၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမှုက နယ်စည်းမခြားတော့။

သူမတာဝန်ပြီးဆုံးပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ ကျန်သေး
တာမို့ မြအသစ်ယာ စောင့်နေရပါဦးမည်။

အဝတ်လဲခန်းလေးဟာ အောက်ဆီဂျင်မရှိတော့သလို
မွန်းကျပ်လှပါဘိ။ သူမ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ဘယ်ကိုသွားရ

၁၂၆ ကြယ်စင်ယုဝေ

ပါမလဲဟု စဉ်းစားနေမိစဉ် သူမ၏ဖုန်းအစုတ်လေးသို့ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် သူ့ထံ လက်လှမ်းလိုက်ပါသည်။

သူကလည်း လှမ်းပေးပါ၏။ သူမရဲ့ဖုန်းအစုတ်လေးက အသံတော့အကျယ်သား။

“ဟေ့... ဒီည ငါလာမကြိုအားတော့ဘူး။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ရောက်နေလို့”

အောင်မာ... သူကတစ်မျိုး။ လူကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်းနှင့်။ မနေ့ကမှတွေ့ပြီး ဒီနေ့ပြောသည့်လေပေါက်က တစ်သက်လုံး တွဲလာခဲ့သည့်နယ်။

သို့သော် သူမ ကိုယ့်ရှေ့မှ တောက်တဲ့ကြီးကို သတိရသွားသဖြင့် ကြောင်ရပ်နှင့် ကြွက်သေအောင် ခြောက်ဖို့ စိတ်ကူးရမိ၏။

ထို့ကြောင့် ထွက်နေသည့်ဒေါသများကို ပြန်မျိုချပြီး အသံချိုချိုလေးနှင့်။

“ဒါဆို နောက်လည်းမလာနဲ့တော့ ပြီးပြီ”

တကယ်လည်း သူ့ကို မလာစေချင်တော့ပါ။ သို့သော် သူမအနားမှ လူကြီးကလည်း လူလည်ကြိုသားသမီးမို့ သူမတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို ခိုပိမိသွားတာပါပဲ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၁၂၇

ဖုန်းကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး -

“ရတယ် ညီလေး။ အစ်ကို လိုက်ဖို့လိုက်မယ်။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ဆက်လက်ကျင်းပပါ”

ပြောပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ဘက်ကကောင်ဆွေဆွေ ခုန်ချင်ခုန်ပါစေ။

“တစ်ခုခုစားရအောင်လေ”

သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး သူက အပြင်ဘက်စားပိုင်း၊ သောက်ပိုင်းများဆီ ဦးတည်တော့ မြအသံယာ ခိုင်းမတတ်ငြင်းမိသည်။

စည်းပေါက်လို့မဖြစ်ပါ။ သူမတို့ဘဝတွေက မယ်သီတာလို စည်းသုံးတန်တေးထားသည့်ကြားမှတောင် ဒသဂီရိတွေက အများကြီး။

“ကျွန်မ ညလယ်စာ မစားတတ်ပါဘူး။ ခေါင်းထဲ ပြီးစီစီးကြီးမို့ နားလိုက်ပါရစေနော်”

သူ့လက်ထဲမှ ကိုယ့်လက်ကလေးကို ရုန်းယူပြီး မြအသံယာ ကိုယ့်ထိုင်ခုံလေးဆီ ပြန်နေရာယူကာ မျက်စိမှိတ်လိုက်ပြီး ငုတ်တုတ်အိပ်ဖို့ ဇွတ်ပြင်ဆင်သည်။

နားထဲမှ ခြေသံရှုပ်ရှုပ်တွေ ကြားနေရပေမယ့် သူမ

၁၂၈ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဖွင့်မကြည့်တော့။

“ဟင်”

မကြာမီ သူမရဲ့ပန်းသားတွေကို ညင်သာစွာ နှိပ်ပေးလာသည်ကြောင့် သူမ အံ့သြတကြီး မော့ကြည့်မိသောအခါ သူ။

သူ့လို လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်၊ သူ့ဌေးပေါက်စတစ်ယောက်က သူမလို အညကြသီချင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နှိပ်ပေးသတဲ့လား။

သူကတော့ နှစ်သိမ့်သည့်အပြုံးနှင့်။

“ကိုကြီးနာမည် ကြည်ထွင်ခေါင်ဦး”

“ဇနီးနာမည်ကရော”

“မုဆိုးဖိုကြီးပါ။ ဇနီး ဆုံးသွားပြီ”

သည်လိုပဲ ပါးစပ်တွေက ပေါက်ပန်းစွေး ပြောတတ်ကြတာပဲ။ သူ့ရှုပ်က ပြုံးစိစိ။

“ဘာရောဂါလည်းဆိုတော့ အေကိုက်တာလေ။ သူက အေကိုက်တာ။ ကိုကြီးက ဘီကိုက်မှာ”

“မပြောကောင်း ပြောကောင်းရှင်”

သူ့နောက်နေတာ။ ဘယ်စကားကိုမှ မြဲအသစ်ယာ မယူတော့ပါ။ သူ့ကို အားနာတာတစ်ခုပဲ သိတော့သည်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြဲလို ▶ ၁၂၉

“တော်ပါပြီရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

“ရတယ်၊ ကိုကြီးက အိမ်မှာ မေမေ့ကို နှိပ်ပေးနေကျ”

“ဪ”

တကယ်ပင် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် သူ နှိပ်ပေးနေလျှင် မြဲအသစ်ယာ မနေတတ်။ ကိုယ့်ကို သည်အရွယ်ထိ ဘယ်သူမှ တယုတယတွေ ပြုစုပေးကြတာလည်းမဟုတ်။

တော်တော်လေးကြာတော့ သူမ အားနာပါးနာနှင့်ပင် နောက်သို့ဖိုကာ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားမိတာ။

* * *

အခန်း (၁၁)

“ငါတို့တော့ ဆင်ဖြူတော်မိပြီး ကြိုစုပ်ရပြီဟေ့”
အပြန်လမ်းမှာ စီးတော်ယာဉ်အလှူက ကြည်ထွင်ခေါင်
ဦး၏ကားနှင့်ပေါ့။

နောက်ခန်းမှာ မမမိုးနတ်နှင့် ဟန်နီငြိမ်း။ စောဂျိုနုသန်
မလိုက်လာပါ။

သူ ဘာကို စိတ်ခုနေသလဲ။

“ပြန်ကြ၊ ငါ့ဘာသာ ငါ့ဘော်ဒါတွေနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်။
ငါတို့ ခုည သောက်ကြဦးမှာ”

ဂျိုနုသန်ရဲ့ပစ်မှတ်က မြအသစ်ယာ။ သို့သော် ထိသွား
သည်က ဟန်နီငြိမ်း။ ငိုတော့မည့်ရုပ်နှင့် ဂျိုနုသန်ကို ချောမော့
နေလိုက်တာ။

“ဂျိုနုသန်ရယ် နင် ဘာတွေစိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲဟင်။
ငါ့ကိုပြော၊ ငါကူညီမယ်။ နင် စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော။ ငါ့အသက်
တောင် ပေးရဲတယ်”

အရေးထဲ မိန်းမ Hero နှင့် တွေ့နေရသေး။ မြအသစ်
ယာကတော့ ဂျိုနုသန်ကိုလည်း တစ်ခါမှ မျှော်လင့်ချက်တွေ
ပေးခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်။ သူ့စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူတာလည်း
အားလုံးနှင့်အတူ။

ကားရှေ့ခန်းမှာ သူရယ်၊ မြအသစ်ယာရယ်။ သူက
အရွယ်ရပြီမို့ ညှို့လက်ရုံးလို ဝုန်းဒိုင်းမကြ။ နူးညံ့တာလား၊
အပျော့ဆွဲလား။

သူမ သတိအပြည့်။ သူဟာ စပါးကြီးမြွေကြီး တစ်
ကောင်။ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ဝါးမြို့ပစ်လိုက်မှာ အသေအချာ။

သူမ သူ့ရဲ့ညှို့ချက်မှာ မမိဖို့ သတိအပြီရှိနေရမည်။
လွတ်ရာ ကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးဖို့ကျတော့လည်း သူမရဲ့အလုပ်
က ချည်တိုင်သဖွယ်။

ကြည်ထွင်ခေါင်ဦးဆိုသည့် လူကြီးကို သူမ မရဲတရဲ ခိုးကြည့်မိတာ ကြောက်လို့ပါ။ ဒါလည်း သူသိ၊ သူမိသွားတာပါပဲ။

“ရဲရဲကြည့်လေ ညီမလေးရဲ့။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆိုတာကြီး က အားကိုးလောက်ရဲ့လား။ ငါ့ကို ဒုက္ခတွေ့များပေးမလား။ သုခလေး တစ်ရာဖိုးလောက်တောင် ပေးပါ့မလား။ ရဲရဲကြည့်၊ ရဲရဲတွေးပြီး၊ ရဲရဲဝေဖန်ပိုင်းခြားစမ်းပါ။ ကိုကြီး တံဆိပ်ကပ်ထား တာ fit နော်။ ချစ်မိတ်ဆွေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံး ဝေါဟာရပဲ”

သူက ဆရာကြီးမို့ မြအသင်္ခယာ၏ ဖြစ်ပျက်နေပုံအစုစု ကို ကြိုသိ၊ ကြိုမြင်နေလေရာ သူမ သူ့ကိုကြည့်လည်းမကြည့်၊ ထိလည်းမထိအောင် ကြိုးစားရင်း ကားပေါ်မှာ အိပ်လိုက်လာမိ တော့သလို။

“ဟိတ် ... ဟိတ်”

သူမ၏ပခုံးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးနေမှု ကြောင့် မြအသင်္ခယာ လန့်နှိုးသွားရ၏။

“ဟင် ... ဘာလဲ၊ ဘာလဲ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီလေ၊ ဘာလဲ မဆင်းချင်ဘူးလား”

“ဆင်းမှာပေါ့”

သူမ ကမန်းကတန်း ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်နေတော့ သူက ရယ်ပြီး သူမ၏နဖူးလေးကို ညင်သာစွာ နမ်းလိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါ ကျောင်းအစ်မရယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်”

“သူတို့ရော”

“တက်သွားနှင့်ကြပြီလေ”

“အင်”

သူမ အပြေးဆင်း၊ အပြေးတက်လိုက်ဖို့ ပြင်နေပေမယ့် သူက လက်ကိုဆွဲထားပြီး -

“ကိုကြီးလိုက်ပို့မှာပေါ့။ ကိုရီးယားကားထဲကလိုတောင် ကုန်းပိုးပြီး ပို့ပေးဦးမယ်”

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မ မိအောင်လိုက်သွားဦးမယ်”

“လာ”

သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် လှေကားထစ်တွေကို လိုက်ပို့လေသောအခါ -

သူက ရယ်ဟဟနှင့်။

“မင်းသားလေးနဲ့ စင်ဒရဲလားပုံပြင်ကိုတောင် သွား သတိရတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ မင်းသားကြီးက စင်ဒရဲလားလေးကို သူတိုက်ခန်းအစုတ်လေးထိ လိုက်ပို့ခဲ့တာလေ။ ခေတ်သစ် စင်ဒရဲလားလေးပေါ့ကွာ။ ကိုကြီးက လိုက်ပို့ခအဖြစ် နဖူးလေးတော့ နမ်းဦးမှာ။ ဖြူစင်တဲ့အချစ်၊ ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီးက ချစ်တဲ့အချစ်။ ချစ်သူတွေဖြစ်မှ ကျန်တဲ့နေရာတွေ နမ်းမယ်”

“အာ”

သူ့စကားထဲမှာပင် ရှေ့ဆက်မည့်အကြောင်းတွေ ပါလာလေရာ မြဲအသင်္ခယာခမျာ ဘေးကျပ် နံကျပ်။

ဘဝကဆိုးလိုက်တာ။ နေရင်းထိုင်ရင်းနဲ့ကို ယောက်ျား

(၂) ယောက် အဲ (၃) ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေရတယ်။

ညှို့လက်ရုံးရယ်၊ ကြည်ထွင်ခေါင်ဦးနှင့် စောဂျီနသန်။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူမရဲ့ ပယောဂမပါ။ သူမ

အဖြစ်က သမင်လေးတစ်ကောင်ကို စပါးကြီးမြွေကြီး (၃) ကောင်က အပြိုင်ညှို့နေကြသလိုမျိုး။

ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ စေတနာတွေပါချင်လည်း ပါကြမှာပေါ့။ သူမကတော့ ခဲမမှန်ဘူးသေးဘဲနှင့်ကို ကြောက်နေတာ။

သူမဖတ်ဖူးခဲ့သည့် ဆရာ လယ်တွင်းသားစောချစ်ရဲ့ ‘ပန်းမွေ့ရာရွှေကော်စော ရောနှောလို့ထိုင်’ ဝတ္ထုလေးကို အမြဲသတိရနေမိတာ။

ပညာပေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်။ ကောင်းလွန်းလို့ ရင်ထဲစွဲနေမိတာ။

ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေးရဲ့ ချစ်သူဘဝက အစပိုင်းမှာ ကြည်နူးစဖွယ်။

ကောင်လေးက ဟိုခေတ်က ရ-ရ-က စာရေး။ ကျေးရွာစာရေးပေါ့။ ယခုခေတ် ရ-ဝ-တ စာရေးလို့။

ကောင်မလေးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ အားလပ်ရက်တွေမှာ နှစ်ယောက်အတူကြည်ကြည်လင်လင်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လျှောက်လည်ကြ၊ တွေ့ကြ၊ ဆုံကြတယ်။

နောက်တော့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးရဲ့ ပညာသားပါတဲ့ အယုအယ ဂရုစိုက်မှုတွေမှာ မသိမသာ ယစ်မှူးမျောပါပြီး ချစ်သူကို အထင်သေးလာ၊ စွန့်ခွာလိုက်တော့တယ်။

သူဌေးရဲ့မာယာကွန်ယက်မှာ ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါမျှောပါရင်း တိုက်ခန်းနဲ့နေ၊ ကားစီး၊ ဘဝကို ပျော်ရွှင်ကုန်ယူ

၁၃၆ ◀ ကြယ်စင်ပျူဝေ

မော်ကြွားလာရင်း ဘဝမေ့လာတယ်။

ပန်းမွေ့ယာ ရွှေကော်ဖောပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်လို့ ယူဆတယ်။

နောက်တော့ သူ့သူဌေးရဲ့ မယားကြီးဆိုတာလိုက်လာ၊ သမီးလေးကို အချစ်ဆုံး၊ သူ့ကိုအချစ်ဆုံးဆိုတာပြောပြ။

သူဌေးကလည်း တစ်ခါမှ ချစ်တယ်ပြောတာမဟုတ်။ အတူသာနေကြတာ။

ဒီလိုနဲ့ သူဌေးက နောက်တစ်ယောက်လှမ်း။ ကောင်မလေးက သူဌေးရဲ့မိတ်ဆွေ၊ သူ့မိတ်ဆွေဆီမှာ ရင်ဖွင့်။ ရင်းနှီးကြ။

နောက် အဲဒီလူက သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကောင်မလေးကို လွှတ်ပေး၊ ဖျက်ဆီး။ ပျက်စီးသွား။ ကြေးကြီးစားမလေးဖြစ်။

တစ်နေ့ အဖမ်းအဆီးတွေခံရချိန်မှာ ကောင်မလေးပါ အဖမ်းခံရ။ ဖမ်းဆီးသူက အရာရှိဖြစ်နေတဲ့ သူ့ချစ်သူ ကောင်လေး။ ဇာတ်က နာသည်။

သူဌေးပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းကလည်း နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားထားတာ။ ကားကလည်း အငှား။ အားလုံး ခေရုန်မျော။

ဘဝကို အလွယ်လမ်းလိုက်သွားမိလို့လား။

သာသာယာယာ၊ မြင့်မြင့်မားမားနေရသည့်ဘဝကို

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၃၇

အားကျသွားမိလို့လား။

ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို ကြိုးစားအားထုတ်မှုစစ်စစ်ဖြင့် မတည်ဆောက်ဘဲ -

သူများရဲ့ပန်းမွေ့ယာ၊ ရွှေကော်ဖောမှာ အချောင်သွားပြီး ရောနှောထိုင်မိခဲ့သည့် ကောင်မလေး။

နောက်ဆုံးမှာ ဘဝပျက်၊ ချစ်သူကတော့ ကြိုးစားသူအဖြစ် ဘဝမှာတင့်တင့်တယ်တယ်။

မြဲအသစ်ယာ ထိုင်ဝတ္ထုလေးကို အမြဲသတိရသည်။ ရသစာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ရဲ့ ပညာဗေဒအချစ်ဝတ္ထု။ ဘဝသရုပ်ဖော်။

သူမ ခေါင်းထဲစွဲထားမိတာ ယောက်ျားတို့ရဲ့မာယာ။

ကောင်မလေးရဲ့သူဌေးက ပါးပါးလေးနှင့် ကောင်မလေးအရူးအမူးဖြစ်အောင် ကျုံ့သွင်းသွားခဲ့သလို။

သူဌေးရဲ့သူငယ်ချင်း၊ သူဌေးရဲ့မိတ်ဆွေက ကောင်မလေးရဲ့ အားကိုးတကြီးရှိမှုကို ခုတုံးလုပ်၊ အခွင့်အရေးယူပြီး ကောင်မလေးရဲ့ဘဝကို ကြေးကြီးစားမလေးဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရန်ခဲ့သည်။

မိန်းမမာယာက လေးဆယ်တဲ့။ အင် မာယာတစ်သိန်း အပလိန်း အနန္တလို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။

၁၃၈ — ကြယ်စင်များဝေ

ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေက မာယာသုံးပြီး ယောက်ျားတွေကို
မဖျက်ဆီးဘူး။

သူတို့ကမှ မိန်းကလေးတွေကို မာယာတစ်ကုဋေ လျှာ
အသင်္ချေနဲ့ ဖျက်ဆီးကြ၊ အသုံးချကြတာ၊ ယုတ်မာတတ်ကြတာ။

အတွေးနှင့် သူမက ရှေ့မှ အပြေးလျှောက်နေတာ။
မမ ဖိုးနတ်တို့ကိုမိအောင်ပါ။ တော်ကြာ လက်ရဲဖက်ရဲနှင့် နဖူး
နမ်းနေလျှင် ဒုက္ခ။

မသာယာချင်ပါဘူး။ မယစ်မူးချင်ပါဘူး။ လယ်တွင်း
သား စောချစ်ရေးတဲ့ ကောင်မလေးလို ယောက်ျားတွေရဲ့ ကျိုး
သွင်းမှုမှာ မကျဆုံးချင်။

သည်တော့ လှေကားတစ်တွေကို အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်သာ
သူမ ပြေးတက်သွားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၂)

ဖော်ရေးဇွေ။

ရင်ထဲမှာ ဆွေးဆွေးနှင့်နှင့်။

သို့သော် ... သူ့အရွယ်ဟာ သုံးဆယ်နားနီးပြီး ဘဝ
မှာ အခြေတင့်အနေမြင့်လှပြီမို့ အရာရာပေါ့ပေါ့လေးတွေလို့
မရ။

သိက္ခာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား။

ရှေးရိုးဆန်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာကိပ် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို အပျော်မတွဲချင်ပါ။

ချစ်သူနှင့်လက်ထပ်သူဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်စေ
ချင်သည့်အတွေးတွေ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုးခဲ့။

ငယ်ငယ်က ချစ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အချစ်ဆိုတာကို ကစား
စရာတစ်ခုလို့ သူ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့စဘူး။

ယခုလည်း သူ့နှလုံးသားကို နှင်းအသစ်ယာက အချိန်
တိုအတွင်း ထိုးဆွဲမွှေနှောက်သိမ်းပိုက်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့်

သူ ရှောင်ထွက်ရပေမည်။ သူတစ်ပါး၏ သားပျို သမီး
ပျိုဆိုတာထက် နှင်းအသစ်ယာလို ဒုက္ခသည်လေးတစ်ယောက်ကို
သူ ဝါးကူလို့မထိုးချင်။ သူမရဲ့ဘဝက ရေနစ်သူထက်
နည်းနည်းပဲသာမည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကအစ။

ရိုးသားသန့်စင်သည့် ကောင်မလေးမှာ အဝတ်အစား
လည်း များများရှိပုံမပေါ်။

ချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေး ၄-၅ စုံလောက်သာ။

ထူးပြီးလည်းမရှောင်ရပါဘူး။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်
အောင်၊ အလုပ်ချိန်၊ စာသင်ချိန်တွေမှာကျောင်းသွား။

ဒါမှမဟုတ် အပြင်မှာပဲ တစ်နေ့ကုန်နေ။ အိပ်ချိန်ကျမှ
ပြန်အိပ်။

ဒါဆို ကောင်မလေးနှင့် သူဟာ နေနှင့်လလို မဆုံကြ
တော့ဘူးပေါ့။

အတွေးနှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ စူးစူးနှင့်နှင်ဖြစ်ခဲ့ရတာတော့
သူလည်း မတတ်နိုင်ပါ။

သူက အကျင့်ကောင်းသူမို့ မိုးမလင်းခင် (၅) နာရီ
လောက်ဆို နိုးမြဲ။ လမ်းလျှောက်မြဲ။ မိုးအရမ်းရွာလျှင်သာ
မလျှောက်ဖြစ်မှာ။

ယခုလည်း လမ်းလျှောက်သည့်ထရပ်ဆုတ်ပြီး သူ
တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ -

“ဟင်”

ရှိစုမဲ့စု အထုပ်အပိုးလေးများကို သယ်ပြီး သူကလေး
နှင်းမြို့တွေကြားထဲ တိုးဝင်သွားနေလိုက်တာ မြင်ရလေ၏။

သူရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားပြီလား ထင်မှတ်
လိုက်ရ။ စောစောက ကိုယ်ပင် သူမနှင့်မတွေ့အောင် ရှောင်မည့်
ဗျူဟာတွေ ရေးဆွဲခဲ့ပေမယ့် သူမကအရင် ကိုယ့်ကိုစွန့်ခွာ ထွက်
ပြေးသွားသည့်အခါ။

သူရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်အောင် စက်
သေနတ်အမွှေခံလိုက်ရသည့်နှယ်။

သူ့သိမှတ်မဲ့စွာပင် ကောင်းမလေးအနားသို့ ခြေလျှမ်းကျ ကြီးများနှင့် ရောက်သွားပြီး လက်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူ လိုက်၏။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မ ပြန်မလို့ပါ”

“ကျောင်းပိတ်ရက်မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြင်ဆောင်တစ်ခုခုကို ပြောင်းမလို့မဟုတ်လား။ ခွေးရှူးပြန်ကာကွယ်ဆေး ထပ်ထိုးရမှာ စိုးလို့ ပြေးတာမဟုတ်လား”

ထောင်တန်သည့်စကားကို ရယ်ပေါ့လုပ်ပစ်လိုက်ရပေ မယ့် သူ့ရင်ထဲ ပေါ့မသွားပါ။ သူမက သူ့အထုပ်ကလေးကို လွှတ်မပေး။ ပြန်ဆွဲယူလိုက်ပြီး -

“ကျောင်းပိတ်ပေမယ့် မေမေ တော်တော်နေမကောင်း လို့ ခဏပြန်မှာ”

“အိမ်ပြန်မှာ အထုပ်အဝိုးတွေ ဘာလို့ယူသွားရတာလဲ။ မင်းမှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ မင်း ခုလို ထွက်သွားမှာ တီချယ်တို့ရောသိသလား”

သိပါတယ်လို့ သူမ မညာချင်ပါ။ တီချယ်နှစ်ယောက် ဟာ သူမကို သမီးလိုချစ်ကြတာမို့ သူမအခြေအနေကိုလည်း

သိကြတာမို့ ပြန်လွှတ်ပေးကြမည်မထင်။

“စာနဲ့ အကျိုးအကြောင်းရေးထားခဲ့ပါတယ်”

“ဘာလဲ ... လူကြီးတွေကို ရင်ပူအောင်လုပ်ခဲ့တာ လား။ ကိုယ့်ကိုမတွေ့ချင်လို့ပြေးတာလား”

“မဆိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်မတို့ ရန်သူကြီးတွေမှ မဟုတ်ကြတာ”

“ဒါဆိုလည်း လာ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မ မြို့ပြန်မှာမို့ပါ”

“ဘယ်မှာလဲ”

သူမ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အထုပ်ကလေးတွေဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ်သွားနေပုံမှာ ရင်ထဲနင့်စရာ။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ကြေ ကွဲနေမိမှန်းကိုမသိ။

နောက်တော့ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်မိသည်။ ကောင်းမလေးသွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကြည့် ရန်။

“နေဦး ... မင်းအမေ တကယ်နေမကောင်းဘူးဆိုရင် လည်း ကိုယ် လိုက်ကြည့်ပါရစေ။ ကိုယ်ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဆေးရုံမှာ တင်ထားသလဲ”

၁၄၄

 ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“ဆေးရုံတော့ မတင်ရသေးဘူး။ ကျွန်မပြန်ရောက်မှ ကြည့်စိစဉ်ရမှာပဲ”

“မင်း ကျောင်းတွေ တအားပျက်မှာပေါ့။ အိမ်မှာ အခြား ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်မပဲ ရှိတယ်။ ကားမမီဘဲနေတော့မယ်၊ ကျွန်မသွားပြီ”

သူ အထုပ်လေးတွေဆွဲကာ ကောင်မလေး အပြေးတစ် ပိုင်း ထွက်သွားမည်ပြင်တော့ သူ တစ်နေရာသို့ ဖုန်းဆက်လိုက် သည်။

သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်စီ ကားငှားလိုက်တာ။ ကား ကြမ်းပေါ့။

“နေဦး ... ငါလိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ ... ဆရာမှာ အလုပ်တွေနဲ့”

“ရတယ်၊ ငါကူညီနိုင်တာများ ရှိမလားလို့ပါ”

“ဆရာ”

“မရှည်နဲ့ ... လာ”

နှင်းအသစ်ယာနှင့်အတူ ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်နေစဉ် သူမိတ်ဆွေကားလာပို့တာနှင့် ဆုံ၏။ ပြင်ပမှ မိတ်ဆွေပါ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၁၄၅

“ယူသုံး သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာကြာ”

သူရပ်က ပြုံးစိစိ။ ကေန္တ ဘာတွေအတွေးချော်နေမှန်း မသိ။

“ဒါ ငါ့တပည့်မလေ။ သူ့အမေနေမကောင်းလို့ ပြန်မှာ။ ငါက အမြင်မတော်လို့ လိုက်ပို့မှာ”

“ဟုတ်ပါပြီ အိုကေ၊ အိုကေ”

သူ တွန့်ဆုတ်ငြင်းဆန်နေသည့် ကောင်မလေးကို ကား ထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ဖုန်းနှင့်လျှောက်ဆက်သင့်သည့်နေရာတွေကိုဆက်ပြီး သူ ကောင်မလေးကို ကူညီခွင့်၊ သူမ၏တစ်မြစ်ကို သိခွင့်ရတော့မှာမို့ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီထိဖြင့် လှိုင်းထန်နေခဲ့သလို။

၁၄၆

— ကြယ်စင်မှု။ ၁၀

ပွင့်ဖြူ။

အညာမြို့လေးတစ်မြို့ပေါ့။ မကွေးမှပွင့်ဖြူသို့ သူတို့
ရောက်သွားချိန် နံနက်ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။

တစ်လမ်းလုံး စကားလည်းဟဟ မပြောသည့်ကောင်မ
လေးကို သူ လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသည့် နှင်းအသံခံယာရဲ့အသွင်က
လောကဝံဆိုတာကြီးနှင့် ယယ်ယယ်နယ်နယ် စီးချင်းထိုးနေရသည့်
အဖြစ်မျိုး။

လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ လောကဝံနှင့် စီးချင်းထိုးကြ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ — ၁၄၇

ရပါတယ်။ လူတော်တော်များများပေါ့။

သူတို့လို သူဌေးသားတွေတောင် စီးပွားရေးမပူရပေမယ့်
လူမှုရေးလောကဝံတွေတော့ ကြုံခဲ့ရသေးတာပဲ။

ပြောကြေးဆို ဒယ်ဒီက ပွေသည်လေ။ စီးပွားရေး
ကောင်းသူပီပီ small ဆွဲသည်။ စပွန်ဆာပေးသည်။ မာမိုခမျာ
ဒယ်ဒီအတွက် အသည်းတွေနာရသည်။

နောက်တော့လည်း ရိုးသွားသည်ပါပဲ။ သို့သော် ဒီလို
ကိစ္စမျိုးဆိုတာ မီးနှင့်ကစားသလို အထူးအပါး ဘယ်လောက်ပင်
ထားထား၊ ဘယ်လောက်ပင် လိမ္မာပါးနပ်နပ် သူထက်ကျွမ်းသည့်
စုန်း၊ ကဝေ၊ တစ္ဆေမတွေနှင့်တွေ့တော့ ကားခနဲပစ်ကျသွားရတာ
ပါပဲ။

ယခုတော့ ဒယ်ဒီက သူကဝေမရဲ့ ကြိုးဆွဲရာအတိုင်း
ဂျပန်မှာ နောက်မိသားစုအဖြစ် ထူထောင်လို့။

သူကတော့ လှေကလေးကိုလှော်မည်၊ ဘေးမသန်းဘဲ
အေးချမ်းတော့သည်ဆိုပြီး သီချင်းတစာစာလုပ်နေမှာပေမယ့်
ဖော်ရေးနွေတို့သားအမိတော့ နွေကန္တာခရီးကြမ်းကို လျှောက်
လှမ်းခဲ့ရသည်။

ဒယ်ဒီက တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေ ထားခဲ့

၁၇၈ ◀ ကြယ်စင်ဖူးဝေ

ပေမယ့် မာမိုနုလုံးသားကတော့ နွေကန္တာ။

သူသာလျှင် မာမိုရဲ့ မျှော်လင့်ချက်။ မာမိုရဲ့ အားထား
ရာ။သူ မာမိုကို လွန်ဆန်နိုင်ပါ့မလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ဇော်ရေးနွေ နှင်းအသစ်ယာဇီနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ
အောင် လိုက်မိခဲ့ပါပြီ။အဲ ဖြူစင်သော မေတ္တာများနှင့် ကူညီဖို့ပါ။ ရင်ထဲမှာ
တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက ထုနှင့်ထည်နှင့်။တိမ်တွေလို တစ်ရစ်ချင်း ပြိုကျမလာအောင် သူရင်ဘတ်
ကြီးနှင့် ဒိုင်းကန်လို့။လောကကြီးရေ၊ ငါဟာ နာဖျားတော့မယ့် အချစ်
ဝေဒနာသည်ကြီးပါ။

အားနာပါတယ်။

ခံတွင်းပျက်နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လို့တော့ ကျေးဇူး
ပြုပြီး တံဆိပ်မကပ်လိုက်ကြပါနဲ့ကွယ်။သူမရဲ့အိမ်က မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရဲ့ တစ်ခုသော
အိမ်ငယ်လေးပါ။ သစ်သားအိမ်ကလေး။ မန်းပင် သီးပင်တို့နှင့်
ဝေဝဆာဆာတော့ရှိပါသည်။

အချစ်က တိမ်လို့ ဖြူလို့ ▶ ၁၇၉

“အဲဒါ ကျွန်မတို့အိမ်။ ဆရာလိုက်ဖို့တာ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

ပြောပုံက သူ ခုပဲ လှည့်ပြန်ရတော့မည့်ပုံ။

“ဘာလဲ ငါက ခုချက်ချင်းပဲ လှည့်ပြန်ရတော့မှာလား”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းပါ ဆရာ။ ကျွန်မက
အားနာလို့ပါ။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“ရတယ်”

ကားလေး အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်သွားတော့ တိတ်ဆိတ်နေ
သည့် အိမ်ကလေးထဲမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါး
မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့သည်။

“အရီးစော မေမေ”

“သက်သာပါတယ်အေ။ မှနွေကတော့ ပစ်လိုက်ရပြီ
မှတ်တာ။ သူ အရမ်းမောနေတာ”သူမ အိမ်လေးပေါ်သို့ အပြေးလေး တိတ်ဆိတ်စွာ တက်
သွားတော့ သူလည်း နောက်မှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်သွား၏။လမ်းမှာ လူမမာစားဖို့ သူဝယ်လာခဲ့သည့် သစ်သီးများ
မုန့်များကို ထည့်ထားသည့် ခြင်းအား ဆွဲပြီး သူလည်း အိမ်လေး
ပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

သစ်သားလေးပင် အိမ်လေးက ခြေတံရှည်မို့ လှေကား နှင့်။

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် အထီး ကျန်အမျိုးသမီးကြီးဟာ တစ်ချိန်ကတော့ လှပခဲ့မည့်ဟန်။

“မေမေ”

မျက်ရည်တွေမနိုင်ရင်ကာစီးကျရင်း နှင်းအသစ်ယာ အနားသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာကပ်သွားလျှင် သူလည်း အနားမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မြင်ကွင်းက ရင်ဆို့စရာ။ အမေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခု ထင်ပါရဲ့။

သူဟာ ဆေးကျောင်းက ဆရာမို့ စာသင်နေသည့် ဆရာဝန်မို့ လူနာကို အခြေအနေကြည့်လိုက်သည်။ စမ်းသပ် ကြည့်သည်။

နုလုံးရောဂါ။

“ECG ဆွဲသေးလား၊ ဆေးဆန်းပြရဲ့လား”

“မပြရသေးပါဘူးကွယ်၊ ပိုက်ဆံလည်းမရှိတော့လေ။ ဒီလအတွက် ပြဿာ ပိုက်ဆံမပို့သေးဘူး”

ပြဿာဆိုသည့်အမည်ကြောင့် ဖော်ရေးနွေ ပြုအသစ်ယာ

ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။

“ပိုက်ဆံမရှိလည်း ဆေးရုံမှာသွားပြလို့ရပါတယ်။ ပြည်သူဆေးရုံလေ။ အခမဲ့ကုပေးမှာပါ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်။ မသွားဖြစ်ပါဘူး”

“ကဲ နှင်းရေ... နှင်းမေ့မေ့ကို ဆေးရုံခေါ်သွားကြမယ်”

ပြောပြီး သူ လူနာကို ပွေ့ချီပြီး အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသည်။ လူနာကို ကားထဲထည့်ပြီး နှင်းအသစ်ယာနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ အမြန်မောင်းသွားလိုက်သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ပွင့်ဖြူဆေးရုံမှာ သူနှင့် တစ်ပတ်တည်း သူငယ်ချင်းကို လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် တွေ့ရသည်။ အောင်မှူးကျော်။

သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှင်းအသစ်ယာအမေအတွက် ဆေးကုသမှုတွေ လုပ်ကြသည်။ ဆေးရုံတင်ပေးခဲ့သည်။

သူကတော့ ညတွင်းချင်းပဲ ပြန်တော့မည်။ ဒေါ်နှင်းမြနုအတွက် ကုသမှုကို စောင့်ကြည့်ရင်း ညနေ ဘယ်လိုစောင်းသွားမှန်းပင် မသိတော့။

တကယ့်ကို ထမင်းမှန်းမသိ၊ ဟင်းမှန်းမသိ။ နှင်းအသစ်ယာအတွက်လည်း စိတ်ပူသည်။

၁၅၂

— ကြယ်စင်ယုဝေ

ဘဝက ခါးလိုက်တာ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း။

ဘဝကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ပြီး ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ကြမှာ

လဲ။

မိခင်က နှလုံးရောဂါသည်။

သမီးလေးက ယခုမှ တတိယနှစ် ဆေးကျောင်းသူ။

ပန်းတိုင်ကလည်း အဝေးကြီး။

ညီမလေးရယ်။

ဒီတောင်ကို ကျော်နိုင်ပါဦးမလားကွယ်။

သူမအသွင်က ညှိုးချိုးကြေကွဲလွန်းပါဘိ။

သမုဒ္ဒရာဝမ်းနှစ်ထွာအတွက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြသလဲ။

ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ကို ဘယ်လိုဖြေ

ရှင်းကြသလဲ။

အတွေးနှင့်ပင် ချာချာလည်အောင် မူးရသည်။

ညနေ (၄) နာရီလောက်မှ သူငယ်ချင်းအောင်မှူးကျော်

က အတင်းပင် သူ့ကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့

သည်။

သူကတော့ နောက်ဆံတင်ငင်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြို့လို့ — ၁၅၃

နှင်းအသစ်ယာလည်း ဘာမှမစားဖြစ်သေးဘူးလေ။

မိခင်အတွက် သောကရယ်။

ဆိုင်မှာစားကြ သောက်ကြတော့ အောင်မှူးကျော်က

သူ့ကို သံဝေဂအပြည့်နှင့် ကြည့်၏။

“ငါ့သူငယ်ချင်းတော့ ကောင်မလေးကို တော်တော်
ကြွေးနေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တပည့်မလေးပါ”

“အေးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်တစ်ချိန်မှာ
နောင်တရမယ့်အဖြစ်မျိုး၊ အပူမီးပွားရမယ့်အဖြစ်မျိုးတွေတော့
ရှောင်နိုင်တာအကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”“ဪ... သနားစရာမို့ သနားမိတာ အပြစ်လားကွာ။
ဒါပါပဲ။ ငါတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့တယ်”“စာမေးပွဲတွေကလည်း နီးပြီ။ သူတို့သားအမိအဖြစ်
ကြည့်ရတာလည်း ရင်မောလိုက်တာ။ ဒီကောင်မလေး စာမေးပွဲ
တောင် လာဖြေနိုင်ပါ့မလား။ ကျောင်းပြီးအောင်တောင် တက်နိုင်
ပါ့မလားကွာ”ဇော်ရေးနေ့ ညည်းတွားတော့ အောင်မှူးကျော် ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်။ သူ မလုံ။

“ငါက တပည့်မတစ်ယောက်ရဲ့ပညာရေးကို စိုးရိမ်လို့ပါကွာ။ တကယ့်ကို သူတို့အဖြစ်က အဖြေမရှိတဲ့ ပုညတစ်ပုဒ်ပါပဲ”

“ပုညရှိရင် အဖြေရှိရမှာပေါ့ကွာ။ ငါကြည့်ပြီး စီစဉ်ပေးပါဦးမယ်”

“ငါ့တာဝန် မင်းအပေါ် ပုံချခဲ့လို့ ဘယ်တရားပါမလဲကွာ”

ဘီယာလေး တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်နှင့် ဇော်ရေးနွေ ကျွဲခိုးပေါ်တော့မည်လား။

“မင်းတာဝန်လို့ ခံယူထားပြီလား”

အောင်မှူးကျော်ရုပ်က ပြုံးနေသလား။ ဇော်ရေးနွေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှိန်းခနဲ။

“ငါ့တပည့်ဆိုတော့ ငါ့တာဝန်ပေါ့ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကျောင်းပြီးအောင် တက်စေချင်ပါတယ်”

“အေးပါ။ ငါကြည့်ပြီး စီစဉ်ပါမယ်။ သူတို့မှာ ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေလည်း ရှိချင်ရှိဦးမှာပေါ့။ သူ့အမေ သက်သာသွားရင် သူပြန်ဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ ဟိုရောက်ရင် ငွေလွှဲလိုက်ပါ့မယ်။ ငါ စုထားတဲ့ငွေ”

“နေပါစေကွာ၊ ဒီလောက်တော့ ငါတတ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းက သူ့ကို နည်းနည်းကြည့်ရှုထောက်ပံ့။ ငါက သူ့အမေကြီးကို ကြည့်ရှုထောက်ပံ့မယ်။ အိုကေနော်”

အောင်မှူးကျော် ခွဲတမ်းချပေးပြီး ဆိုင်မှပြန်ထွက်ကြတော့ ဇော်ရေးနွေ သူမအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့သည်။

ကောင်မလေးရယ် ...

မင်းအတွက် ငါ ဘယ်လောက်ရင်ပူနေရတယ်ဆိုတာ ဖြောမပြရဲပါဘူး။

အခန်း (၁၃)

ဘဝမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေများလွန်းလို့၊ ဘယ်ဘက်ခေါင်း
ထားအိပ်ရမယ်တောင်မသိဘူးဆိုသည့် စကားလေးအတိုင်းပါပဲ။

နှင်းအသစ်ယာမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေကအများအပြား။
သူမက သူတစ်ပါးရဲ့ ပေးစာ၊ ကမ်းစာကို မျှော်ကိုးပြီး
အသက်ရှင်ချင်သူ မဟုတ်မေမယ့် ...

အခြေအနေတွေက လူအများ သနားစရာဖြစ်နေခဲ့လေ
သောအခါ။

တကယ်တော့ သူမတို့ကို မြဲအသစ်ယာက ထောက်ပံ့

အချစ်က တိမ်လို့ မြဲလို ၁၅၇

နေခဲ့ပါသည်။ နောက် ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ မိသားစုပင်စင်လေး
ရယ်။

ဖေဖေပင်စင်က တစ်လကို တစ်သိန်းခွဲ။ မြဲအသစ်ယာ
က သူမရဲ့ကျောင်းစရိတ်အတွက် တစ်လကို နှစ်သိန်းပို့သည်။
ဖေဖေပင်စင်က မေမေ့စရိတ်ပေါ့။

သို့သော် မေမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့်အခါ
ငွေရေး ကြေးရေးကအဆင်မပြေတော့။

ယခုလည်း မေမေ ဆေးရုံတက်သည့်ကိစ္စမှာ ဒေါက်တာ
အောင်မှူးကျော်က ရေမြေရှင်ဒကာ။

နိုင်ငံတော်က ယူနီဆက်ကဆေးတွေ လှူဒါန်းသည်ဆို
ပေမယ့် ဆေးရုံမှာမရှိသည့် ဆေးတွေ၊ လိုအပ်သည့် ဆေးတွေ
ဝယ်ရသည်။

နောက် သွေးစစ်တာ၊ ဆေးစစ်တာ၊ ဘာတွေ ညာတွေ
က ငွေပေးရသေးသည်။

သို့သော် မေမေ့အတွက်ကတော့ အားလုံး FOC, Free။
သို့သော် ဆရာမတွေရဲ့ မျက်နှာလေးတွေက ပြုံးစိစိလို့
သူမ ထင်မိသည့်အခါ လူကလိပ်ပြာမလုံ။

“ဒေါက်တာ ရှင်းပါလိမ့်မယ်၊ သူက ဆေးစစ်လေ”

၁၅၈ ◀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

နှင်းအသစ်ယာ မေမေအနားမှာထိုင်ပြီး စောင့်ပေးနေရာ မှ မနေ့က ဆရာနှင့်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်စကားများကို သတိရရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေမိသည်။

“ဆရာရယ်၊ မနက်မှ ထမောင်းသွားပါလားဗျာ။ ညကြီး မင်းကြီး ဆရာတစ်ယောက်တည်း ကျွန်မ ဘယ်စိတ်ချမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဆရာ လူကြီးပါ။ ဘာလို့ စိတ်မချရ တာလဲ။ မိုင်ပေါင်း ထောင်ချီပြီးလည်း ဝေးမနေပါဘူး”

“ဪ... ဆရာက ကျွန်မကို လိုက်ပို့တာ။ ဆရာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မပယောဂ ဘယ်ကင်းတော့မလဲ”

“ဪ... လူတွေ ကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့လား။ ရပါတယ်ဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ည (၁၂) နာရီမထိုးခင် ရောက်သွားမှာပါ”

မေမေအတွက် အစားအသောက်များ အိမ်မှာပြန်ပြီး စီစဉ်နေခိုက်မို့ နှင်းအသစ်ယာနှင့် ဇော်ရေးနွေ အိမ်မှာရှိနေကြ သည်။

သူမ မေမေအတွက် အဝတ်အစားများ၊ အစား အသောက်များ စီစဉ်နေတုန်း သူက ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။

နှင်းအသစ်ယာ၏ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဆို့နှင့်ကြေကွဲနေမိ ၏။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၅၉

ညကြီးမင်းကြီး သည်ခရီးကို သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားမှာ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ။

ကိုယ့်ကိုလိုက်ပို့တာထက် ဘယ်အရာတွေကများ သူမ ၏ နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေနေပါလိမ့်။

သူမ မျက်ရည်တွေစီးကျမလာအောင် မနည်းဆည်တုံ နေရသည်။

“မနက်မှပြန်ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ နေလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“Why”

သူက မျက်ခုံးရှုံ့လျက်မေးတော့ သူမ မဖြေတတ်ပါ။ သူမမှာ စကားလုံးမရှိ။ တချို့အရာများဟာ အလိုလိုနားလည် ရမှာ။

သူမ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး မေမေအတွက် အသားစွပ် ပြုတ်လုပ်ဖို့ မီးဖိုလက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖိုထဲမှာ စွပ်ပြုတ်လုပ်နေရင်း မျက်ရည်များက တား မရ ဆီးမနိုင်။

ညကြီးမင်းကြီးထဲ မိုးတွေမှောင်ရင်၊ နှင်းရိုင်းတွေကျရင် သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ရမှာလဲ။

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မျက်ရည်တွေ ဘယ်ညာစီး ကျရင်း သူမ မောပန်းနေခဲ့ရတာ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ စေတန် နတ်ဆိုးကြောင့်လား။

သူမ၏ပရုံးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လာတာကြောင့် နှင်းအသစ်ယာ မော့ကြည့်မိတော့ သူ့ကိုလည်း မေးကြောကြီးများ ထန်တင်းလျက် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာ”

“နှင်း”

သံလိုက်ကို သံတိုသံစံလေး ပြေးကပ်လိုက်သလို။ ဘယ် သူက ဘယ်သူ့ကို ဖက်လိုက်မှန်းမသိလိုက်ပေမယ့် -

သူမ သူရင်ခွင်ထဲမှာ အားပါးတရ ငိုနေမိပေပြီ။

တစ်ဘဝစာ အလွမ်းတွေကို မျက်ရည်မှီးနှင့် ဆေးကြော သန့်စင်မိတာပါ။

ကျွန်မရဲ့မျက်ရည်မှီးဟာ ပေါက္ကရဝသန်မှီးလိုပဲ စိုစေ ချင်သူမှ စိုမှာပါ ဆရာ။

သူမ ငိုကြောရှည်မနေပါ။

သူက ဆွဲယူလိုက်တာလား။

ကိုယ်က ခိုင်လုံလိုက်တာလား။

သေချာမသိတော့အောင် နှလုံးသားတွေ နာဖျားနေခဲ့ပေ မယ့် နှင်းအသစ်ယာ လျင်မြန်စွာပဲ နလန်ထခဲ့ပါသည်။

သူမ သူရင်ခွင်မှ ချက်ချင်းလိုလို ခွာထွက်ခဲ့ပါသည်။

“ဆောရီးပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ မေမေ့အတွက် စိတ်ပူလွန်း လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မေမေ့အတွက်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မနက်ကျမှ ပြန်တော့မယ်။ အထိတိတ်တော့နော်”

သူမ၏ပါးပြင်နုကို သူ့လက်ဖဝါးနှုတ်တွေနှင့် ညင်သာ ယုယစွာ သုတ်ပေးနေတော့ နှင်းအသစ်ယာ ပိုလို့ပင် ကြေကွဲ မိရသည်။

မဆုံနိုင်မှန်းသိနေရတဲ့အဖြစ်တစ်ခု၊ အချစ်တစ်ခု။

ဘယ်လိုများ ပွင့်လန်းနိုင်ဦးမှာလဲ ဆရာ။

အချစ်သစ်ပင်လေးဆိုရင်လည်း ဘယ်လိုမှ ရှင်သန်နိုင် မှာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်မဘဝရဲ့ ရေမြေတောတောင်။

နှင်းအသစ်ယာ သူ့လက်တွင်းမှ ညင်သာစွာ ထွက်ခွာခဲ့ ပါသည်။ နောက် မေမေ့အတွက် စွပ်ပြုတ်ထည့်၊ အဝတ်အစား ဈေးထည့်ပြီး ဆေးရုံကို ပြန်သွားဖို့ သူမ ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

၁၆၂ ◀ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

“ဆရာ နားပါတော့၊ ညဇာ”

“စားခဲ့ပြီးပြီလေ၊ အောင်မှူးကျော်လိုက်ကျွေးတယ်”

“ဟုတ် ဆရာအတွက် အခန်းပြင်ပေးထားတယ်။

ကျွန်မရဲ့အခန်းမှာ နားပါ။ မနက်ကျမှ ထပြီး မောင်းသွားပါနော်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ဦးမယ်”

“မပို့ပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ စက်ဘီးနဲ့ပဲသွားလိုက်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ်ကရော ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာလား”

“ဆရာရယ်”

“ဆောရီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်။ ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရမယ့်အစား ဆေးရုံမှာ နှင်းမေမေ့ကို လိုက်စောင့်မယ်။ နှင်းအနားမှာနေမယ်”

“ဆရာ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ အိပ်ရေးပျက်ရင် မနက် ကားမောင်းရမှာဆရာ။ ကားမောင်းမယ့်သူဆိုတာ အိပ်ရေးဝ အောင် အိပ်ရတယ်”

“ရတယ်၊ ဆေးရုံက ကျယ်သားပဲ။ နှင်းအသစ်ယာရဲ့

အချစ်က တိမ်လို့ မြို့လို ▶ ၁၆၃

မေမေ့အခန်းက ကျယ်သားပဲ။ အဲဒီမှာ ကပ်အိပ်လိုက်မယ်။ ကိုယ် အိပ်တတ်ပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဟောက်ဆင်းတာတွေ၊ ထရိန်နင်းဆင်းတာတွေ၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ဖူးသားပဲ”

သူပြောသလို မေမေ့ရသည့် အထူးခန်းက လူနာ (၆) ယောက် နေလို့ရသည့်အခန်းပေမယ့် လောလောဆည် လူနာ (၂) ယောက်သာ ရှိလေရာ ခုတင်တွေအားနေတာလည်း အမှန်။

“ကျွန်မတို့မြို့လေးက ကျဉ်းတယ်။ လူတွေက တောဆန်တယ်။ ထင်ရာမြင်ရာ တွေးတတ်ကြတယ်”

“ရှိပါစေတော့ ကိုယ်ခံပါ့မယ်”

“ဆရာကို ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကို ပြောကြမှာ။ အစကတည်းက မနာလိုသူလည်းရှိ၊ နာလိုသူလည်းရှိ”

“ဆေးကျောင်းသူဖြစ်ရလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မကဖြင့် မနည်း ကုတ်ဖက်တက်နေရတဲ့ ဆေးကျောင်းသူ”

ကားပေါ်မှာ စကားပြောဖြစ်ကြတာတွေ၊ ဆေးရုံရောက်တော့ သူမျက်နှာက ကြီးပါသည်။ ဆေးကျောင်းက ဆရာ ဒေါက်တာတွေရဲ့ဆရာမို့ တစ်ဆေးရုံလုံး ပျာပျာသလဲ။ ဒေါက်တာ အောင်မှူးကျော် မျက်နှာလည်း ပါတာပေါ့။

၁၆၄ ◀ ကြယ်စင်ရှုမဝ

မေမေ့အနားမှာ သူမရယ်၊ ဆရာရယ်၊ နောက်အရီးစောရယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ မေမေ့ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်လေးသီတာ ရေစကြိုမှ ရောက်လာလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

ည (၇) နာရီခွဲလောက်မှာတော့ အိမ်နီးချင်းအဒေါ်ကြီး နှစ်ယောက်ပါ လူနာစောင့်ရအောင် ရောက်လာကြသဖြင့် အခန်းလေးထဲမှာ စိုစိုပြည်ပြည်။

အရီးစောကလည်း လက်ဖက်သုပ်နှင့် မြေပဲယိုယူလာ သလို နောက်ရောက်လာသည့် အရီးပြနှင့်အရီးပုံကလည်း နှမ်းပျစ်နှင့် ဖီးယိုတွေ ယူလာကြသည်။

တစ်ဖက်လူနာရှင်တွေနှင့် စကားစမြည်တွေ တီးတိုးပြောကြ။ မေမေကတော့ သမီးရောက်လာလို့လား၊ လူနာစောင့်တွေများလို့လားမသိ၊ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။

သူမ ဆရာ့အတွက် ခုတင်တစ်လုံးမှာ အိပ်ရာပြင်ပေးပြီး အတင်းအနားယူခိုင်းမိသည်။

ည (၉) နာရီမှာ အားလုံးမီးပိတ်ရပြီး ဝရန်တာတွေမှာပဲ မီးထွန်းထားရသည်။

“မအိပ်တတ်ပါဘူးကွာ၊ လူသံတွေနဲ့”

“ဆရာပဲ ဟောက်ဆင်းတုန်းက အလုပ်ဝင်တုန်းက

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၆၅

ဒီလိုပဲ အိပ်ဖူးတယ်ဆို”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ”

ကလေးဆိုးကြီးလို သူ ဂျီကျနေမိတော့ နှင်းဆာသစ်ယာ စိတ်ရှည်စွာ ချော့မော့မိသည်။

“မနက်ကျ ကားမောင်းရမှာ၊ ဆရာ ဒီမှာမအိပ်တတ်ရင်လည်း အိမ်ပြန်အိပ်လိုက်ပါနော်”

“ရတယ်၊ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်မယ်”

ဇော်ရေးနေ ချစ်သူမလေးရဲ့ အိပ်အငွေ့လေးများရှိရာ ဆေးရုံမှာပဲ ထိုညက မေ့တစ်ချက် လျော့တစ်ချက်။

* * *

အခန်း (၁၄)

မြအသင်္ခယာ။

တိုက်ခန်းအောက်မှ ကြိုးဆွဲလို့ သူတို့တိုက်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသည့် ခေါင်းလောင်းလေး ဖြည့်လာတော့ အလိုလို သွေးလန့်သွားမိသည်။

ဘယ်သူလဲ။

အေးလေ၊ အခြားသူတွေရဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သူတို့တိုက်ခန်းမှာ စုနေကြတာကိုက ငှက်ကလေး (၆) ကောင်။

အတောင်ကျိုးသူတွေလည်းပါ။ အတောင်ကောင်းသူတွေရော၊ အတောင်ညောင်းသူတွေရော အစုံ။

မြအသင်္ခယာကတော့ ပင်လယ်စင်ရော်တစ်ကောင်လိုပဲ ဖိုင်ထောင်ချီ ပျံသန်းပစ်လိုက်မှာ။

သူမတစ်ယောက်ပဲ နီးသေးတာမို့ တိုက်ခန်းဝရန်တာသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်လျှင် အောက်မှာရောက်နေသူဟာ ညှို့လက်နဲ့ မှန်း သိလိုက်ရသည်။

သူမ လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်ပြေးမိပြီး ရင်တွေ ခုန်နေတာလား၊ တုန်နေတာလားမသိ။ ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး လျှင်ချက်မိသလို တုန်ဟီးနေဆဲ။ တိုက်ခန်းတံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်ရော။

“ဟင်”

မြအသင်္ခယာ မျက်လုံးပြူးရသည်။ ခုပဲ အောက်မှာ ကားဘေးမှာ ရှိနေသူကြီးတော့ မဖြစ်နိုင်။

အဲ ... ကျန်တဲ့လူတွေရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေဖြစ်မှာပေါ့လေ။

သူမတို့အုပ်စုရဲ့ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းအရ ဧည့်သည်ကို တိုက်ခန်းထဲမှာ မတွေ့ရ၊ ဧည့်မခံရပါ။ တွေ့ချင် အပြင်လိုက် သွား။

ယခုလည်း ဘယ်သူကိစ္စလဲရယ်လို့ သူမ တံခါးဖွင့်
ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

သူမ အာမေဍိတ်ရပြန်၏။ ကြည်ထွင်ခေါင်ဦးလေ။

အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိနိုင်ပေမယ့် နုပျိုလန်းဆန်း
သော အဆင်အပြင်။ စိတ်ပျိုလို့ ကိုယ်နုနေပုံက (၁၆) နှစ်သား
ကာလသားပေါက်လေးနယ်။

သူမကိုပြုံးပြီး ချစ်စနိုးကြည့်လို့။

“လာလေ ... သွားကြမယ်။ ဒီနေ့ ညီမလေးနဲ့အတူ
ဈေးဝယ်ထွက်မယ်။ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လည်း
ကြည့် ပေါ့”

“ဪ ... ဆော့ရီးပါရှင် ကျွန်မ”

“အိုကွာ ... ကိုကြီးက ညီမလေးကို ဒိတ်နေတာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ မောင်နှမတွေလို
လျှောက်လည်ကြဖို့ ဒိတ်ခေါ်တာပါ။ မွန်းကျပ်နေတဲ့ဘဝအမော
တွေကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းကြမယ်လေ”

“နေပါစေရှင်၊ ကျွန်မအတွက် မလိုအပ်ပါဘူး။ ကျွန်မ
မပျော်တတ်တော့ဘူး”

“ရော် ... ခက်လိုက်တာ။ ဘာတွေ အကြောက်လွန်
နေလဲဗျာ။ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးလိုက်ပါ။ ကိုကြီး ညီမလေးတစ်
ယောက် လိုချင်တယ်။ ညီမလေးအဖြစ် မွေးစားမယ်။ ဒါပဲ”

သူက အိမ်နေရင်းနဲ့ ဂါဝန်လက်ပြတ်လေးနှင့် သိပ်ချစ်
စရာကောင်းနေသည့် မြအသစ်ယာသို့ ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်ရင်း
ဆိုလျှင် -

သူမ လယ်တွင်းသားစောချစ်၏ ဝတ္ထုကိုသာ ပြေးပြီး
မြင်ယောင်မိ၏။

ယောက်ျားတို့၏မာယာမှာ ကျဆုံးလို့မဖြစ်။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရဦးမယ်။ ညီမလေး ဆေးကျောင်းပြီးရင်
ကျွန်မက ညီမလေးရဲ့ဆေးခန်းမှာ အကူဝင်လုပ်ပေးမယ်။ မေမေ
ကို အတူ ပြုစုကြမယ်။

ကျွန်မ ကျဆုံးလို့မဖြစ်ဘူး။

ကျွန်မ မနိုးတိုင်ပျောက်လို့မဖြစ်ဘူး။

ဘဝကို အသန့်စင်ဆုံးနေထိုင်သွားချင်သေးတယ်။

အားနာနေလို့မဖြစ်ပါ။ မြအသစ်ယာ ညင်သာစွာပင်
ခေါင်းခါရင်း တိုက်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်စဉ်-
အခန်းရှေ့သို့ အပြေးရောက်လာသူဟာ ညိုလက်ရုံး

၁၃၀ ◀ ကြယ်စင်ရှုမဝ

ဖြစ်လို့နေပြန်သည်။

သူကတော့ ဒေသဂီရိ။ ဇာတ်ကြမ်းမင်းသာ။ ကြည်ထွင်
ခေါင်ဦးလို အပျော့ဆွဲနှင့် ချဲ့မည့်သူမဟုတ်။

လောကတည်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

“မြယာ ... လာ သွားမယ်”

“အံ့မယ် ... ဘာမှလည်း မပြောထားပဲနဲ့”

“ပြောနေစရာလိုသေးလို့လား။ အဝတ်လဲမနေနဲ့တော့။
သွားမယ်၊ လမ်းကျမှ ဝယ်ဝတ်လိုက်”

“မလိုက်ပါဘူး။ ဒီနေ့ ကျွန်မ အိပ်မလို၊ အိပ်ရေးပျက်
တာကြာပြီ။ ခေါင်းတွေ နောက်နေတယ်။ ခေါင်းလောင်းသံကြား
လို့ ထွက်ကြည့်တာ။ ပြန်ကြတော့”

ပြောပြီး သူမ တံခါးပိတ်မလို ကြံစည်ကာ တံခါးရွက်ကို
ကိုင်လိုက်တော့ ညှို့လက်ရုံးက လက်ရဲဇက်ရဲပင် ဆတ်ခနဲ
တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“မရဘူး ... လိုက်ရမယ်။ ကိုယ် ဒီနေ့ ပန်းချီပြခန်း
သွားမလို့”

“သွားပါလား။ ရှင့်ဘာသာသွားတာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်
သလဲ”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ▶ ၁၃၁

“မြယာနော် ... စကားကို ကတ်သီးကတ်ဖဲ့မပြောနဲ့။
ကိုယ် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြွားထားတာ။ ကိုယ့်ချစ်သူ ခေါ်လာခဲ့
မယ်လို့”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မကို
အယောင်ဆောင်ခေါ်သွားတော့ရော ဘာဂုဏ်ရှိမှာမို့လဲ။ စား
သောက်ဆိုင်က အဆိုတော်မ”

“အပျက်မမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရတယ်။ ကိုယ်တို့ အနုပညာ
သမားဆိုတာ ကိုယ်နှစ်သက်ပြီဆိုရင် ဘာမှ စဉ်းစားနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ အာဖရိက မြင်းရိုင်းတွေလိုပဲ ထင်ရာစိုင်းမယ်။
တိမ်လို့ မြူလို လွင့်ချင်ရာလွင့်မယ်”

“ရှင့်ဘာသာလွင့်ပေါ့။ ကျွန်မကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

လူရှေ့သူရှေ့မှာ ညှို့လက်ရုံး စည်းရုံးနေရတာ။ သူ
ကြည်ထွင်ခေါင်ဦးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။

ညက လိုက်ပို့ဖူးရုံနှင့် သူက လက်ရဲဇက်ရဲ။ တိုက်ခန်း
ရှေ့သို့ ရောက်နေပါပြီလား။

အရေးထဲ မချောကလည်း အထူအပါးကို နားမလည်။

ကြောင်ပါးကြီးရဲ့ရှေ့မှာ ဟန်ရေးပြချင်နေရသေးသည်။

ကောင်မလေးရယ် ... မင်းဟာ စောလူးမင်းလို့ပဲ

၁၂၂ ကြယ်စင်စုဝေ

သစ္စာရှိတဲ့ ကျန်စစ်သားမင်းကိုကျ လူဆိုးထင်။

သူခိုးကိုမှ လူကောင်းထင်တတ်ပြီထင်ရဲ့။ ငါပျော့ညံ့နေ
လိုကတော့ မင်း ကျားစားခံရမှာပဲ။

ညှို့လက်ရုံး အရုံးမပေးနိုင်ပါ။

သည့်တစ်ပွဲရုံးလိုကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ဆုံးရှုံး
ရမှာမဟုတ်။

ကောင်မလေးပါ။ ဆုံးရှုံးရ ဒုက္ခရောက်ရမှာ။

သည့်တော့ ညှို့လက်ရုံး ဇွတ်တရွတ်ခေါ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူး
လိုက်ရင်း -

“မရဘူး။ ငါတော့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ အရှက်ကွဲမခံနိုင်
ဘူး။ မင်းကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ခေါ်သင့် ခေါ်ရမှာပဲ”

သူ ကောင်မလေးရဲ့လက်ကို ဇွတ်ဆွဲတော့ ကြည်ထွင်
ခေါင်ဦး ကြားဝင်လာခဲ့သည်။

လေသံကို နားထောင်လိုက်ရုံနှင့် အနေအထားကို
မည်သူမဆို သိသွားနိုင်သည်ပဲ။

“ညီလေး အကြမ်းမဖက်ပါနဲ့။ သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေ”

“ဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ။ ဆောရီးဗျာ ... နောင်ကြီး
မသိပါဘူး”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၁၃၃

“ဟုတ်တယ် ... မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... မောင်ရင့်
ပြောပေါက် ဆိုပေါက်တွေ နားထောင်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အခြေအနေ
တွေကို သဘောပေါက်တယ်။ သူ နေချင်သလို နေပါစေ။ တို့
နှစ်ယောက် ပြန်ကြရအောင်”

“ခင်ဗျား ပြန်ချင်ပြန်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ မရ
ရအောင် ခေါ်ရမှာပဲ။ ကဲ ... ဒေါ်မြယာ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွပ်ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားစာနာသောအားဖြင့် လိုက်ခဲ့ပေးဖို့
အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

တံခါးဝမှာ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး၏ စိုးရိမ်တကြီး
ရုပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ... မြအသင်္ခယာ အကြောက်လွန်နေမိပါ
သည်။

သူမမြင်ယောင်တာ “ပန်းမွေ့ယာ ရွှေကော်ဇော၊ ရော
နှောလို့လှိုင်” ထဲက ကောင်မလေး။

အားနာရင်တော့ သွားမှာပဲ။

ငါတို့ရဲ့ပန်းတိုင် ပျောက်ဆုံးသွားမှာပဲ။

ငါ ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းကြောင်းကရော တော်တော်
မှန်ကန်ရဲ့လား။

သူမရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးသူကတော့ ယခု

၁၃၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှ အိပ်ရာကထလာသည့် မမမိုးနတ်ရတနာပါ။

“ညီမလေးရေ... မမမိုးရဲ့မေမေ လာမှာမို့ ဘူတာကြီးကို အကြိုသွားရအောင်နော်။ အဖော်လိုက်ပေးပါဦး။ လုပ် လုပ်... အဝတ်လဲ။ ဆရာတို့ကို အားနာပါတယ်ရှင်။ သူ့မျော နှစ်ယောက်နဲ့ခင်နေတော့ ဘယ်သူ့နောက်မှ မလိုက်ရဲတော့ဘူးပေါ့။ ကဲ ... ညီမ ... အဝတ်သွားလဲ။ မမမိုး တက္ကစီငှားထားလိုက်မယ်”

မိုးနတ်ရတနာဆိုတာလည်း စင်ပေါ်မှာသာ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဝတ်ရ စားရပေမယ့် ယခုအပြင်မှာကျ ချည်ထည် ဝမ်းဆက်လေးနှင့်၊ သနပ်ခါး ရေကျလေးနှင့်သာ။

မြအသစ်ယာ ဝင်းထိန်သောမျက်နှာလေးနှင့် အခန်းထဲ အပြေးတစ်ပိုင်းဝင်ပြီး အဝတ်လဲလိုက်သည်။

သူမ ချက်ချင်းပင် ထွက်လာခဲ့တော့ ချည်ထည် ဝမ်းဆက် ပန်းနုရောင်လေးနှင့်။

အကျီလက်မောင်းတစ်ဝက်၊ ရင်စေ့ခါးတင်လေးနှင့်။ ခါးထိရှည်သည့်ဆံပင်လေးကို ကပိုကရို ထုံးဖွဲ့လို့။

တကယ့် တော်ဝင်မင်းသမီးလေးလိုပါပဲ။ မိန်းမကောင်းလေးလို့။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၁၃၅

အေးလေ ... သူမတို့ မပျက်စီးလောက်သေးပါဘူး။

မိန်းမကောင်းလေးတွေ လျှောက်နေတဲ့ခရီးလမ်းကြောင်းမှားနေတယ်။

ငွေဟာ ဘဝရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်စေခဲ့။

“သွားစို့ မမ”

နှစ်ယောက်သား ကတ္တီပါဖိနပ်ပါးလေးတွေစီးပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်ခွာသွားကြတော့ တိုက်ခန်းတံခါးဝမှ သူတို့နှစ်ယောက် ဖွတ်မေ့၊ ပဒတ်မေ့။

သူမကြောင့် ယောက်ျားမာနတွေ ကုန်ပြီလား။

ငါ့ရဲ့မာနတွေကုန်ပြီလား။

အင်း ... ဒီနေရာမှာ မာနတွေထားနေလို့ကတော့ လွတ် ထွက်သွားမှာပဲ။ လူ့သဘာဝကလည်း လွတ်တဲ့ငါးမှ ကြီးတာလေ။

နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ရဘဲ သူမတို့နောက်မှ ပြေးဆင်းခဲ့ကြရင်း -

“အဲဒါဆိုလည်း ဘူတာကြီးကို လိုက်ပို့ပါရစေ”

သံပြိုင်နီးပါး တောင်းဆိုဖြစ်ကြတော့ နှစ်ယောက်လုံး အပြုံးနှင့်ငြင်းကြသည်။

၁၃၆ ▲ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“ရပါတယ်ရှင်... အားနာပါတယ်။ တက္ကစီနဲ့ပဲ သွားပါရစေ။ လူကြီးပါလာမှာဆိုတော့လေ”

သည့်ထက်ပိုပြီး တောင်းဆိုလို့မကောင်းတာမို့ ညှို့လက်ရုံးတို့ ကားနှစ်စီးလုံး အောင်မြင်စွာ တပ်ခေါက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

* * *

အခန်း (၁၅)

“မမမိုးရဲ့မေမေ တကယ်လာမှာလားဟင်”

တက္ကစီကို ခဏလေးပဲစီးပြီး သူမတို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ မမမိုးက ရယ်မောရင်း -

“ညီမကြည့်ရတာ မချောတစ်ယောက် ကိုယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဂျာအေးသူအမေရှိက် ဖြစ်နေလို့ လှလှထလေး ဆွဲထုတ်ခဲ့ရတာ။ မေမေ မလာပါဘူး”

“ဒါဆို ... ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“တို့နှစ်ယောက်လျှောက်လည်ကြမယ်။ လမ်းလျှောက်

၁၃၈ — ကြယ်စင်များဝေ

ကြမယ်ဟာ။ လောကကြီးထဲ အောက်ဆီဂျင်တွေ ခမ်းခြောက်နေတာ ကြာပြီ။ သွားမယ် ... ရှေ့မှာ အင်းလျား”

တကယ်ပင် မမမိုးနှင့်အတူ အင်းလျားကန်ဘောင်ကြီးပေါ် ပြေးတက်။

မနက် (၈) နာရီဆိုတော့ နေသိပ်မပူသေးပါဘူး။

ကလေးလေးတွေလို အပူပင်ကင်းစွာရယ်မောရင်း လမ်းမြန်မြန်လျှောက်နေမိကြဆဲ ရှေ့မှာ သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသူကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး သွေးရှူးသွေးတမ်း ဖြစ်သွားရ၏။

“ညို့လက်ရုံး”

သူက မျက်မှန်အိုက်စားနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်မိုက်မိုက် ကြည့်လို့။ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်လို့။

မရဘဲ ကျွဲလှည်းစီးခဲ့ကြသည့်အဖြစ်။ လှည့်စားမိခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် မည်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေတဲ့ အဖြူရောင်လှည့်စားမှုပါနော်။

“အမေရော မပါဘူးလား။ ဘယ်ထားခဲ့လဲ။ တကယ်ဆို ဒီနေရာထိ ခေါ်လာခဲ့သင့်တာပေါ့”

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ဖြူစင်ကြသူတွေမို့ အိုးတို့

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ — ၁၃၉

အမ်းတမ်း။ ချက်ချင်း ပြန်ပြောစရာစကားလုံး ရှာမတွေ့။

မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့်များ ကြည့်မိသလား။ မမမိုးကပင် အရင်ရှင်းချက်ထုတ်၏။

“ညီမလေး နှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေလို့ ကျွန်မတတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ကယ်ထုတ်ခဲ့တာပါ”

“ကျေးဇူးပါဗျာ။ ကဲ ... နှစ်ယောက်လုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ ပန်းချီပြပွဲကို လိုက်ခဲ့ကြပါ”

“ဆောရီးပါရှင်၊ ကျွန်မက သူလာခေါ်ဦးမှာမို့ပါ။ မြယာအတွက် ခဏပဲ အဖော်လုပ်ပေးနေတာပါ။ သူက တော်ကြာလာခေါ်မှာ။ ကဲ ... ပြန်ကြစို့ မြယာ”

“ဒါရော ကယ်ထုတ်တဲ့ ဗျူဟာတစ်ခုပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါ”

ပြောရင်း ဆိုရင်းနှင့်ပင် မိုးနက်ရတနာထံသို့ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပေပြီ။

သူမမျက်နှာက ကမ္ဘာဦးသူတို့ နေနှင့်လက် တွေ့လိုက်ရသလို ဝင်းလက်တောက်ပလျက်။

နည်းနည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့သွားပြီး ဖုန်းပြောနေပေမယ့် ညို့လက်ရုံးကြားနေရပါသည်။

“မောင်ရေ... အင်းလျားရောက်နေတယ်။ မောင်လာခဲ့
ကွာ။ ဒီကပဲစောင့်နေတော့မယ်နော်။ အိုကေ အိုကေ။ ဒီနေ့
အစိမ်းရောင်ဝတ်မထားပါဘူး မောင်ရဲ့ Sky blue ဖျော့ဖျော့
လေးပါ။ ဟုတ်... ဟုတ်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည့် ချစ်ခြင်းဖွဲ့အမှုအယာ။

ညှို့လက်ရုံး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိတာ သူက
စာရေးဆရာဆိုတော့ ကုန်ကြမ်းအဖြစ်နှင့်ပါ။

အချစ်ရောင်လွှမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးတွေဟာ သိပ်ပြီး လှပ
နေတယ်။

သူ့ကောင်မလေးကတော့ အချစ်ရောင်လွှမ်းဖို့ နေနေ
သာသာ။

အကြောက်ရောင်လွှမ်းနေသည့် မျက်နှာ။ လူကိုများ
သူ့ကိုသတ်မည့် သားသတ်သမားကျလို့။

ဘဝကို အကြောက်လွန်နေသည့် မိန်းမပျို။ အင်းလေ
သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ သားသတ်သမားတွေပဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ
တော့ -

သူမ လူဆိုး လူကောင်း မခွဲခြားတတ်တော့တာလည်း
အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိ။

မိုးနတ်ရတနာ သူ့ချစ်သူနှင့် ဖုန်းပြောနေချိန်မှာ ညှို့
လက်ရုံး ကိုယ့်လူကို အပိုင်စည်းရုံးချ ဟောကံရ ခြောက်ရသည်။

“သူများအတွဲနောက် လိုက်မရှုပ်နဲ့။ ကိုယ်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့
တော့”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ တိုက်ခန်းကိုပဲ ပြန်နားမယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ နားမယ်ဆိုရအောင် ငါကရော မင်းကို
ကုန်ထမ်းခိုင်းနေလို့လား။ ဒီလိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပန်းချီကားတွေ
လျှောက်ကြည့်၊ စားစားသောက်သောက်နဲ့ လျှောက်လည်ရုံပဲ
ဟာ”

“အဲဒါကိုက စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ သူစိမ်းတစ်ယောက်
နဲ့ လျှောက်ပြီး သွားလာနေရမှာထက် ကိုယ့်တိုက်ခန်းမှာပဲ အနား
ယူမယ်”

“မရဘူး ငါ မင်းကို ခေါ်လာမယ်လို့ မိတ်ဆွေတွေကို
ကြားပြီးပြီ”

“သူတို့ ကျွန်မကိုသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး
ကျွန်မက ရှင် ဂုဏ်ယူရလောက်စရာလူလည်း မဟုတ်ဘူး။
အရှက်တောင်ရချင်ရဦးမယ်”

“ငါတို့ အနုပညာသမားတွေဆိုတာ လွတ်လပ်တယ်၊

၁၈၂ — ကြယ်စင်ရှုစေ

ပေါ့ပါးတယ်။ နောင်ကြီးမဲ့လေတံခွန်တွေပဲ။ ရတယ် လိုက်သာ လိုက်ခဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေး၊ ရန်ဖြစ် သဘောထားတွေ ကွဲလွဲနေကြတုန်း မမမိုးနတ် လျှောက်လာ သဖြင့် ရပ်လိုက်ကြရ၏။

“မြယာ ... မမတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မလား။ တိုက်ခန်းပြန် မလား”

“ပြန်စရာလား။ ကိုယ် ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ စိတ်ချကြ စမ်းပါ။ လူကိုများ ကိလေသာတွေ ဗွက်ပေါက်နေတဲ့ လူဆိုးကြီး မှတ်နေကြသလား။ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးလည်း သူတို့နဲ့ ကျမှ သူခိုး၊ ဂျိုး အထင်ခံရတော့တယ်”

သူ ကျွဲပြီးတိုနေတော့ မမမိုးနတ်က ပြုံးရယ်ရင်း -

“ဟုတ်သားပဲ မြယာရယ်၊ နင်ကလည်း အကြောက်ကြီး နေလိုက်တာ။ သူတစ်ယောက်တော့ ငါ အာမ ခံနိုင်ကောင်းပါ ရဲ့”

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ။ အာမခံတဲ့လူရဲ့မျက်နှာကို ကျွပ် အိုးမည်းမသုတ်ပါဘူး”

ပြောနေတုန်း မိုးနတ်ရတနာ၏ချစ်သူ ကားလေးနှင့်

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို — ၁၈၃

ရောက်လာပြီး အင်းလျားသူမတို့ရှိရာသို့ အပြေးလေးရောက်လာ လျှင် -

ညှို့လက်ရုံး ကောင်မလေးကို လက်ဆွဲကာ ကားဆီ ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

*

သူမရဲ့အလှနှင့် ဣန္ဒြေက သူ့ကို ဂုဏ်မငယ်စေပါ။

အခြေအနေအရ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေရပေ မယ့် သူမရဲ့အသွင်က မဟေသီတစ်ပါးလို။

အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ မရစကောင်း မြအသစ် ယာ စိတ်ကိုတင်းရသည်။ ငါဟာ ပျက်စီးနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။

ငါ့အလုပ်က သမ္မာအာဇီဝ မဟုတ်ပေမယ့် လူတွေရဲ့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်နဲ့ ဖွဲ့စည်းခြင်းတော့ ကင်းမယ်ထင်တာပဲ။

သူက သူမ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ပြခန်းထဲရှိ အပေါင်း အသင်းများနှင့် စကားပြောနေကြတော့ လွတ်လာသည်

၁၈၄ ◀ ကြယ်စင်ပျူဝေ

အနုပညာသမားတွေပီပီ စကားတွေကတော့ သူမထံသို့ မြားပမာ။

“ကိုညို... ဒါ ဘယ်က အသက်မပြည့်တာလေး ထဘီဝတ်ပေးပြီး ခေါ်လာခဲ့တာလဲ”

“ရာဇဝတ်မှုမြောက်နေဦးမယ်နော်။ ကလေးကို”

“ထဘီကျွတ်၍ လွတ်လိုက်သည်။ ဖတ်ဖူးလား မောင် သာရရေးတာလားပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများကို နားထောင်ရင်း သူ ကတော့ အလျဉ်းသင့်သလို ပြန်ဖြေလို့။

သူမ အနေရကျပ်လာပါသည်။ သူလက်ကို ရုန်းဖြတ်ပြီး

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လျှောက်ကြည့်မယ်”

“မင်း ပြန်မပြေးရဘူးနော်”

သူမ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပန်းချီ ကားများကို လျှောက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သေချာကြည့်တော့လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသား။

အနုပညာနဲ့ ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ တွေးမိခဲ့ပေမယ့် ပန်းချီကားချပ်များက သူမကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ကြသည်။

“အမေ” ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားချပ်လေးရှေ့မှာတော့ သူမ အကြာကြီးရပ်ငေးဖြစ်ခဲ့သည်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၁၈၅

ခွေးသားအုပ်မကြီးပုံပေမယ့် ပိန်ချုံးချည့်ခဲ့နေတဲ့ ခွေးမ ကြီးရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အပြိုင်နို့စို့နေတဲ့ ခွေးပေါက်လေးနှစ်ကောင်။

မြအသင်္ခယာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း မြင်ယောင် မိတာ မေမေနှင့် သူမတို့အမွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်ပါ။

မြအသင်္ခယာ။

နှင်းအသင်္ခယာ။

ဘယ်တော့မှ ငါ နင့်ဆေးခန်းလေးမှာ အကူလုပ်ပေးခွင့် ရမှာလဲ။

နာရီဝက်စောပြီး ရောက်လာခဲ့တဲ့ နင့်အစ်မက နင့်ကို မိနစ်သုံးဆယ်အတွက် အာမခံချက်တွေ ပေးပါမယ်။

ငါတို့ရဲ့ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မောပန်းစွာကူးခပ်ရင်း စက်ချုပ်ရှာကျွေးခဲ့တဲ့ မေမေကတော့ ယခုအခါ ရောဂါတွေနဲ့ နပန်းသတ်လို့။

ငါတို့မိသားစုလေးအပေါ် ကံကောင်းခြင်းဆိုတာတွေရော နောက်ထပ်တစ်ဖန် ကျရောက်လာဦးတော့မှာလား။

ငယ်ငယ်ကတော့ ရွှေထီးဆောင်းခဲ့ကြဖူးပါတယ်လေ။

ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ထူမသွားခင်ထိပေါ့။

ဖေဖေ နိုင်ငံရပ်ခြားဆိုတာကို ထွက်မသွားခင်အထိပေါ့။

လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးဆိုရင်ဖြင့် သာယာပျော်ရွှင်တဲ့
ဘဝဆိုတာက ပိုပြီးတိုတောင်းပါတယ်။

သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွန်ပမာ။

အနှစ်၊ အကာမဲ့တဲ့ ရေပွန်ပမာ။

ရေပွန်ပါဆိုမှ အနှစ်တွေ အကာတွေ ဘယ်ရှိပါတော့
မလဲလေ။

သူမ 'အမေ' ဆိုတဲ့ပန်းချီကားလေးရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျ
ရင်း စိတ်တွေက အဝေးရပ်ဆီ ပျံလွင့်သွားနေတုန်း။

သူမ၏ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးလာသူကြောင့်
မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ ညှို့လက်ရုံးရယ်။

“ကိုယ့်ဘောဘီလေးက ခံစားတတ်သားပဲ။ ထောင်တန်
တဲ့ စကားရယ်ပေါ့လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပုံထဲက ခွေး
သားအမိတွေကိုကြည့်ပြီး ဆင့်ပွားခံစားနေတာ မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကိုယ်ပခုံးပေါ်မှ သူလက်တွေကို
ဖယ်ချဖို့ ကြိုးစားတော့ သူက သူမ၏လက်ကလေးများကို ပြောင်း
ပြီး ခပ်တင်းတင်း ညှစ်ခဲ့သည်။

“သွားဖို့၊ ဟိုမှာ ဘော်ဒါတွေ၊ ကိုယ့်ကိုမိတ်ဆက်ခိုင်းနေ
တယ်။ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“ရှင်”

သူမက ဘာမို့လဲ၊ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဘာမှ အမြင်
မတင့်တယ်တဲ့ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လို
တံဆိပ်ကပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမှာတဲ့လဲ။

အဆင်းလေးလှပရုံနှင့် လောကမှာ လူရာဝင်မှာတဲ့
လား။

ပညာတွေ မုန်းပေါလအောဖြစ်နေကြတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ
သူမက ဆယ်တန်းကို (၃) ဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်။ အဝေးသင်
ဒုတိယနှစ်ဖြေထားရုံလေး။

“လာပါကွာ၊ သူတို့ ကိုယ့်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေကြ
တာ။ ယုတ္တိရှိအောင် သူတို့ရှေ့မှာတော့ ကိုကိုလို့ခေါ်နော်။ တစ်
ခွန်းလောက်ဖြစ်ဖြစ်”

“ကျွန်မကို စားသောက်ဆိုင်က”

“အို ကိုယ်တို့လောကက ဒါတွေအမှုမထားပါဘူး။ No
problem ပါကွာ။ မင်းရဲ့ ဥပမိနဲ့၊ မင်းရဲ့တူခြေက ဘုရင်မ
တစ်ပါးလောက်ကို ခန့်ညားနေပါတယ်”

“ရှင်”

ဘယ်လိုလူကြီးလဲ။ သူမ သူ့ဆွေခေါ်ရာသို့ပါသွားတော့

၁၈၈ - ကြယ်စင်ပျားဝေ

သူက မြအသင်္ခယာကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မျက်ရည်
တွေ သုတ်ပေးလို့။

သူမိတ်ဆွေ ၄-၅ ယောက်လောက် ပြုံးပြီးစောင့်ကြည့်
နေကြတာ။ သူက အားလုံးကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာနှင့် -

“ဒါ ငါ့ရဲ့အသည်းကေရီလေး မြအသင်္ခယာတဲ့။ ကဗျာ
မဆန်ဘူးလား”

“ဆန်တယ်၊ ကေန္တ မင်းမှည့်ထားတဲ့ နာမည် ဖြစ်ရ
မယ်။ Pen name (ကလောင်အမည်) လိုပေါ့ကွာ”

“မှတ်ပုံတင်ပြမှယုံမှာနော်၊ မဖိန့်နဲ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများက သူ့အား ချစ်မြတ်
နိုးစွာ ကျီစယ်နေကြတာပါ။ မြအသင်္ခယာ စိတ်နည်းနည်းတော့
ရွှပ်ရသည်။

သို့သော် သူမ သည်းခံနေမိပါ၏။

ဘာဖြစ်လို့များ သူ့မျက်နှာမပျက်အောင် သည်းခံနေမိ
မှန်းကိုမသိ။ မမြင်နိုင်သည့် စွမ်းအားတွေလားဟင်။

အားလုံးက ခင်ခင်မင်မင်ပြောသည့်စကားများကို ဖွယ်
ဖွယ်ရာရာ ပြန်မပြောတတ်ပေမယ့် ပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာ
လေးနှင့် အလိုက်သင့် ပြန်ပြောပေးမိခဲ့တာ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို - ၁၈၉

သ-နာရီလောက်ကျတော့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး
သူက သူမကို မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

* * *

အခန်း (၁၆)

“ချစ် ... ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား”

“ဟင်”

“အယောင်ဆောင်တယ်ဆိုလည်း ဆောင်တယ်ပေါ့ကွာ။ မဆိုးပါဘူးနော်။ ဒီအလုပ်က မင်းရဲ့သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ်ထက် တော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မ လက်မခံပါဘူး။ အခု ရှင်ခေါ်လို့ လိုက်လာတာလေ။ အားလုံးကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေး လိုက်တာပါပဲ”

“ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ရင်ခုန်နေတယ်။ စာရေးရတာ feel လိုတယ်ကွ။ ကိုယ် အခုနှလုံးသားတွေ နိုးကြွနေတယ်။ အာရုံတွေ နိုးကြားနေတယ်”

“ဒါကတော့ ရှင့်အပိုင်းလေ။ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဟာကွာ ... ကိုကို feel ငှပ်အောင် ကလန့်မတိုက် စမ်းပါနဲ့။ အင့် ... စာ။ ပိုမယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်ပို့စမ်းပါ။ ဒါမှ ကိုကို စာရေးရတာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်မှာ”

မြအသင်္ခယာ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကိုတွန့်ရင်း ထမင်းပဲ ဆက်စားနေရိုက် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဦးကြည်ထွဋ်ခေါင်ဦး”

သူမ မျက်နှာပျက်သွားမိပြီး သူ့ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့် လိုက်တော့ သူက ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်၏။

“ဟာ ... အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ပြန်ပေးပါ”

“ဘာလဲ ... ဖောက်သည်ပျက်သွားမှာစိုးလို့လား”

“ဟင် ... ရှင် ရှင် စကားပြောတာ အရမ်းရိုင်းတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မလုပ်နဲ့။ ယောက်ျားတွေကို ဘာအောက်မေ့ နေလဲ”

“ရှင်လည်း ယောက်ျားပဲ”

“ယောက်ျားပေမယ့် ယောက်ျားချင်းမတူဘူး။ လာမယ့်ဥ
နဲ့။ ငါက မိကောင်းဖခင်သားသမီး၊ လူစိတ်ရှိတယ်”

မြအသင်္ခယာ ဖုန်းလိုက်မလှတော့ပါ။ ပြောချင်တာသာ
ပြောလွှတ်ပေတော့။ တစ်တောရှင်းတယ်။

“ဟဲ့လို ... ဦးကြည်ထွဋ်ခေါင်ဦး။ ခင်ဗျား နောက်ကျ
သွားပြီ။ မြယာက ကျွန်တော့်မြယာ ဖြစ်သွားပြီ။ အခု သူ
ကျွန်တော့်အနားမှာ ရှိတယ်”

“ဗျာ ... မယ့်ဘူး ဟုတ်လား။ ကဲ မြယာရေ ...
အသံပေးလိုက်စမ်းပါ”

သူက ဖုန်းတီးပေးတော့ မြအသင်္ခယာ ကြောင်နေမိ
သည်။ တစ်ဖက်မှ ကြည်ထွဋ်ခေါင်ဦးအသံ။

“ညီမလေး”

“ရှင်”

“သူ အကျပ်ကိုင်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟို”

“အခုဘယ်မှာလဲ၊ ကိုကြီး လာခေါ်မယ်”

ညို့လက်ရုံး ဆတ်ခနဲ ဖုန်းကိုပြန်လှသွားပြီး ဒေါ်ကြီး
မောကြီးနှင့် သူမကို အော်ပစ်လိုက်သည်။

ဖုန်းကိုလည်း ပိတ်လိုက်၏။

“မိန်းမတွေများ အထူအပါးကို နားမလည်ဘူး။ အဲဒါ
ဘာမှတ်နေလဲ။ ကျား ကျား။ ကျားမှ ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီး။
မင်းကို အကောင်လိုက်ဝါးစားသွားမှာ”

“ရှင်ရော”

“အောင်မယ် ငါနဲ့လာပြီးတန်းညှိနေသေးတယ်။ မှတ်
ထား ... အနုပညာသမားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ နှလုံးသားက
အောက်တန်းမကျဘူး”

“အနုပညာသမားလည်း ပုထုဇဉ်ပဲ။ ဟိုးရှေးရှေးက
တည်းက ဇာတ်မင်းသားဆို မိန်းမများတယ်။ ရှုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ
တွေ၊ မင်းသားတွေ ရှုပ်ထွေးမွေ့လီနေတာပဲ”

“ငါတို့စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေမပါဘူး။ ငါတို့က
လူရိုးတွေ”

“ပြောလိုက်ရင် မကောင်းဘူး”

“စကားကို သိမ်းမပြောနဲ့။ စုန်းပျိုးဆိုတာ အသိုင်းအဝိုင်း
တိုင်းမှာရှိတယ်။ နေရာတိုင်းမှာရှိတယ်”

“ကျွန်မ ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

“စား ... ထမင်းပဲ ကောင်းကောင်းစား”

၁၉၄

— ကြယ်စင်မှူးဝေ

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားပြီးတော့ သူက ဗွေဖောက်လာ၏။

“ငါတို့ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောရအောင်၊ တစ်နေရာရာသွားကြမယ်”

“ရှင်”

“အောင်မယ်၊ သွေးလန့်နေရအောင် ငါက မင်းကို တည်းခိုခန်းခေါ်သွားမှာကျနေတာပဲ”

“ကျွန်မကို ပြန်ပို့တော့”

“မပို့သေးဘူး။ စောသေးတယ်။ ဈေးဝယ်ရအောင်။ မင်းနဲ့အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ရရင်လည်း ပျော်စရာကောင်းမှာပါ”

“ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး”

“သိတယ်၊ သိပ်ကြွားမနေနဲ့”

“ရှင်ဝယ်ပေးမှာလည်း မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်”

“စိုးရိမ်မနေနဲ့။ ငါ နွားမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“မွန်မနေဘူးလို့ပြောတာ။ ကဲ ... သွားကြစို့”

နှစ်ယောက်အတူ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့ကြပြီး ကားလေး

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ — ၁၉၅

နှင့် ရှေ့ပင်းမောတစ်ခုသို့ သူက မောင်းခဲ့သည်။

တကယ်ပါ။ မြဲအသစ်ယာ သည်နေရာများသို့ မရောက်ခဲ့စဖူး။

သည်ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီးကတည်းက ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံလာဘဲ ဆိုင်နှင့်ကိုယ်တိုက်ခန်းကိုပဲ လူးလားခေါက်တုံ။

ဒါကြောင့် သူမအတွက် အထူးအဆန်းတွေချည်းပါပဲ။

“ရောက်ပြီ ... ဆင်း”

သူက သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့ပင်းမောထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ အေးစိမ့်နေလေ၏။

“ပထမဦးဆုံး လျှောက်ကြည့်မယ်နော်။ ပြီးမှ ကိုယ်ကြိုက်တာ ဝယ်ကြတာပေါ့”

မြဲအသစ်ယာ ဘာမှပြန်မပြော။ ကိုယ်ကလည်း သူမိုလ်တုလို့သာပါလာရတာ၊ ဘာမှ လိုချင်မျက်စိမရှိ။

မြင်နေရသည့် အလှအပ၊ အသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အထည်တွေကိုလည်း ကိုယ်နှင့်ဆိုင်တယ်လို့တောင် မြင်တာမဟုတ်။

ကြည့်သည်ဆိုရုံ လျှောက်ကြည့်တာ။ ဘယ်အရာမှ မျက်စိထဲရောက်သည်မဟုတ်။

၁၉၆ ကြယ်စင်နှစ်

ညို့လက်ရုံးကလည်း သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး
လျှောက်သွားနေလိုက်တာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်။

သူက ဘတ်ဆဲလားကြီးမို့ သိတဲ့လူတွေလည်း ရှိပါရဲ့။
သူကတော့ မျက်မှန်အမှိုက်စားနှင့် ခပ်တည်တည်။

လျှောက်သွားနေရင်းမှ စကားတွေလည်း တတွတ်တွတ်
ပြောလို့။

“ကိုယ့်စကားကို နားထောင်စမ်းပါ မြယာ။ အဲဒီအလုပ်
ကို မလုပ်နဲ့တော့။ ကိုကို လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ သွင်းပေးထားမယ်”

“ရည်းစားအတူတော့မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွဲကူးရေပါ အယောင်လေးတော့
တစ်ခါတလေ ဆောင်ပေးဦးပေါ့”

“ဘာသဘောပါလိမ့်”

“ဪ အရက်ပြတ်တော့ ခွက်ကပ်နဲ့မှဆိုသလိုပေါ့
ကွာ။ ချစ်သူအစစ်ထားရမှာကြောက်လို့ ချစ်သူအတူလေးထား
ကြည့်ချင်တာပါ။ မြယာကို အလုပ်ရှာပေးမယ်။ နေစရာပေးမယ်။
ကိုကိုချစ်သူလေးယောင်ဆောင်ပေး”

မြအသစ်ယာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်တာမြင်တော့ သူ
ပြုံးချင်ချင်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၁၉၇

သူကတော့ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့ ပြောနေဦးမှာပါ။

“မြယာကို ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ကိုယ်
ပြောနေတာ။ ဒီအလုပ်က မြယာ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးသား
ရိုးသား ဘယ်သူမှအထင်မကြီးတဲ့အလုပ်။ ကြာရင် သွားမယ့်
အလုပ်။ မသွားခင် ဒီအလုပ်ကိုထွက်ပစ်ရမယ်။ သူတို့ဆီက
ငွေကြိုယူတာတွေ ဘာတွေ ရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ဒီအလုပ်ကို မပျော်ပါဘူးရှင်။
လောလောဆယ် အလုပ်ရှားတာရယ်။ ရတဲ့အလုပ်ကျတော့လည်း
လောက်လောက်ငင မရှိတာရယ်ကြောင့်ပါ”

အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြသည့် မြအသစ်ယာ၏အဖြေကို
နားထောင်ပြီး ညို့လက်ရုံးခေါင်းထဲထည့်မိတာ သည်ကောင်မ
လေးကို ကယ်ဖို့ပါ။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ကိုကိုစီစဉ်ပေးတာ လက်ခံလိုက်
တော့”

“ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်ကင်းမယ်လို့ ယုံကြည်ရင်
တော့ လက်ခံမှာပေါ့”

“မင်းအခုအလုပ်ကရော အန္တရာယ်ကင်းတယ်လို့ ယုံ
ကြည်နေသလား”

၁၉၈ ကြယ်စင်ရှုမဝ

“မယုံကြည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက် ကောင်းမယ့်အလုပ်
မတွေ့မချင်း”

“အခုတွေ့ပြီလို့သာ မှတ်။ ကဲ... ကိုကိုစီစဉ်ပေးမယ်”
ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် သူမအတွက် အဝတ်အစား၊
အသုံးအဆောင်တွေ တန်းစီပြီးဝယ်ပေးသွားတော့ မြယာ ထိတ်
လန့်မိသည်။

တစ်ခုပေးမှ တစ်ခုရသတဲ့။

သူမ ဘာတွေပြန်ပေးရမှာလဲ။

တစ်မိသားနဲ့တစ်မိသား ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခြင်းဆိုတာ ရှိတတ်
သလား။

အထုပ်အအုံတွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး သူ ကားမောင်းရာ
နောက်သို့ လိုက်ခဲ့မိတော့ သည်တစ်ခါ သူခေါ်သွားသည်က
သွေ့အိမ်။

အခန်း (၁၇)

ခြံနှင့်၊ ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကလေး။

“ရောက်ပြီ ဆင်း”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ညီမလေးကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ရှေ့ရေတွေ တိုင်ပင်
မလို့”

သူကို သေသေချာချာ အကဲခတ်သည့် အကြည့်နှင့်
မြဲအသစ်ယာ စူးစိုက်ကြည့်နေတော့ ညှို့လက်ရုံးပြီးလိုက်မိသည်။

“မင်းက ငှက်သတ်သမားတွေနဲ့ချည်း ကြုံဖူးနေခဲ့တော့

၂၀၀ ၊ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တကယ် တယုတယ မွေးမယ့်သူကျ မယ့်ကြည်တော့တဲ့ ငှက် ကလေးတစ်ကောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ခြံထဲမှာပဲ စကားပြောပေါ့။ အိမ်ထဲမှာရော လူတွေ ဘာတွေရှိလား”

“မရှိဘူး၊ ကိုယ်က တစ်ကိုယ်တော်”

“အင်း”

တစ်ကိုယ်တော်ဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး စိတ် ကြိုက် နေချင်သလိုနေ၊ စားချင်သလိုစား၊ သွားချင်သလိုသွားတဲ့ လူကြီးလား။ သူမက တဆုံးတွေးလိုက်သလို သူကလည်း သိ လိုက်တာပါပဲ။

“တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး မင်း တလွဲတွေလျှောက် မတွေးနဲ့။ ငါ့စာရိတ္တကို ငါယုံကြည်တယ်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှ မယုံ၊ ဘယ်သူကယုံမလဲဟု သူမ တွေးပြီး မျက်လုံးလေးတွေ စွေကြည့်မိတုန်း သူက မြအသင်္ခယာ ကို ကားပေါ်မှ ဆွဲယူလေ၏။

“လာ ... မင်းကို ငါ ကိုက်မစားဘူး။ ငါက အသား စားရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ ကျားကြီးမဟုတ်ဘူး။ Sex ထက် Love ကို ပိုပြီး မြတ်နိုးတာ။ ခြံထဲမှာပဲ စကားပြောရအောင်။ မင်း

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၊ ၂၀၁

တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အိမ်ထဲမဝင်ဘူး”

မြအသင်္ခယာ တရားခံတစ်ယောက်လို ဆွဲခေါ်သွားသူ ကြီးနောက်သို့ လိုက်ရသည်။ သူက ခြံရှေ့ရှိ အရိပ်ပိုးထားသည့် စတီးပုခက်ဆီခေါ်သွားခဲ့သည်။

“ထိုင် ... ရှေ့ရေတွေ ဆွေးနွေးရအောင်”

စတီးပုခက်ပေါ်မှာ ထိုင်စေပြီး သူလည်း ဝင်ထိုင်တော့ သူမတို့နှစ်ယောက် ခပ်နီးနီး။ အသားချင်း မထိပေမယ့် သူ့ကိုယ် ရနံ့တွေက သူမဆီ ရိုက်ခတ်လျက်။ လွှမ်းခြုံလျက်။

“မင်း ... အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို မင်းကိုယ်မင်း သမ္မာအာဇီဝအလုပ်လို့ ခံယူသလား”

“လာပြီ”

ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးနေတာလား။ အကြေးလှန်နေတာ လား။ ဘယ်သူကရော ပျော်လို့လုပ်နေတာလဲ။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အထူးသဖြင့် မင်းတို့လို ငယ်ငယ် လှလှ၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဒီအလုပ်မျိုး က လုံးဝမအပ်စပ်ပါဘူးကွာ”

“အလုပ်မရှိလို့၊ နောက် လုံလောက်တဲ့ဝင်ငွေသည်း မရလို့ ရတဲ့အလုပ် ဝင်လုပ်နေတာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့အခက်အခဲတွေအားလုံး ငါ ဖြေရှင်းပေးမယ်။ အဲဒီအလုပ်က ထွက်လိုက်တော့”

“မဟုတ်က၊ ဟုတ်ကအလုပ်တွေတော့ ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဘူး။ ဆီပူအိုးထဲမှာပူလို့ မီးပုံထဲ ခုန်ချရတဲ့အလုပ်မျိုး၊ ကျွန်မကို မခိုင်းနဲ့”

“ငါ နားလည်ပါတယ်ကွာ။ လူကြားကောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ ခိုင်းမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ သဝန်တိုတတ်တဲ့ ချစ်သူတွေ၊ ဘာတွေ ရှိရင်တော့ အဆင်မပြေဘူး၊ ကြုံပြောတာ”

မြအသင်္ခယာ သူ့ကို ဘတ်ဆဲလားကြီးရယ်လို့ လေးစားချင်ပေမယ့် လေးစားကြည့်လို့မရ။ သူကလည်း အလေးစားမခံရအောင် လုပ်နေသလားပင်။

မျက်စောင်းလေးခိုးပစ်လိုက်တော့ သူက မိတာပါပဲ။

“ကိုယ်က စာရေးတာကို ပါးစပ်နဲ့ရေးမယ်။ မင်းက အဲဒါကို ပြန်ရေး၊ ကွန်ပျူတာရိုက်တတ်လား”

“ရိုက်တတ်တယ်”

“ကျွမ်းကျင်ဆင့်လား။ ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်ဆင့်လား”

“ပြန်လေ့ကျင့်လိုက်မယ်။ သင်တန်းကတော့ အပီအပြင်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ပတ်လောက်ပြန်လေ့ကျင့်လိုက်။ ကိုယ်သင်ပေးမယ်”

“တတ်ရဲ့သားနဲ့ အလကား ငွေကုန်အောင်”

“မင်းကိုလည်း ဒီဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ချင်တာရယ်။ ငါလည်း သက်သာအောင်ရယ်ပေါ့။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်လေ။ နောက် ငါ့ရည်းစားဟန်ဆောင်တဲ့အခါ ဆောင်ပေးပေါ့။ အလကားမခိုင်းပါဘူး။ တစ်ခါ ဟန်ဆောင်ပေးရင် တစ်ခါဘောက်ဆူးပေးမယ်။ ကွန်ပျူတာရိုက်ခက တစ်လ (၃) သိန်းပေးမယ်။ ချစ်သူဟန်ဆောင်ပေးတာနဲ့ဆို မဆိုးပါဘူးနော်”

“ကျွန်မက ဘယ်မှာနေရမှာလဲ”

သူက ခြံထောင့်ရှိ ဘိုတဲလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“အဲဒီမှာနေချင်လည်း သွားနေ။ ကိုယ်ကတော့ အိမ်ပေါ်မှာ ထားချင်ပါတယ်။ မင်းက မနေရဲတာ။ အဲ ကိုယ့်ကွန်ပျူတာခန်းကတော့ အောက်ထပ်မှာနော်”

“ဘာထူးလဲ”

“ဟင် ... ဘာကိုမထူးတာလဲ”

၂၀၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

“ရှင့်အိမ်ပေါ်မှာ လာအလုပ်လုပ်ရမှာပဲ”

“အောင်မာ ... အလိုလိုက်လို့ အမှိုက်စော်ကား။ ငါက မင်းကို ဘာလုပ်မှာမို့တုံး”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးရောပါ။ စားတော့ရော”

“မင်း ချက်ချင်ချက်စားလေ။ ငါကတော့ အပြင်ထွက် များသူပီပီ အပြင်မှာ စားတတ်တယ်။ အိမ်မှာလည်း ဆောင်ထား ပါတယ်။ ကြိုက်တာချက်စား။ ဪ့ ငါ့အမေလည်း ဒီတစ်ပတ် အတွင်း လာမယ် ပြောတယ်”

သည်အသံကြားလိုက်တာနှင့် မြအသံယာ၏မျက်နှာ လေး ဝင်းလက်သွားတာ ဘာကြောင့်မသိ။

“အို ... အကြာကြီးနေမှာလား။ သူက ဘယ်သူနဲ့သွား နေတာလဲ”

“မမနဲ့နေတာ ငါနဲ့မနေဘူး”

“ကိုယ့်အိမ်ထားပြီး သမီးအိမ်သွားနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါက ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့အိမ်လေ။ မိဘတွေအိမ်က မမနေတယ်”

“ဪ”

အချစ်က တိမ်လို့မြို့လို ၂၀၅

“ဘာလဲ ... အထင်ကြီးသွားတာလား။ ပါးပါးလေး”

“မကြီးပါဘူး”

“မကြီးလည်းနေ၊ ငါက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းတွေလည်း ခွဲတယ်။ လိုအပ်ရင် မင်းသားတောင် ဝင်လုပ်ဦးမှာ။ လက်ရှိ မင်းသားတွေ ထမင်းငတ်ကုန်မှာစိုးလို့ မလုပ်သေးတာ”

ပြောနေရင်းမှ ဖောက်လာတော့ မြအသံယာ နှုတ်ခမ်း လေးကို မှီမိ၏။

“ကဲ ... ငါအပ်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်မလား။ လက်ရှိအလုပ် ကတော့ မင်း မကြာခင် ရေတိမ်ရော ရေနက်ရောနှစ်မှာနော်။ ခုတောင် နှစ်ပြီးပြီလား မသိပါဘူး”

“ရှင်နော် စကားပြောတာ ကြည့်ပြော”

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ အလုပ်လက်ခံမှာလား။ လက်ခံရင်လည်း ဒီညကစပြီး ဆိုင်မသွားနဲ့တော့”

“ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ လူစားရှာရဦးမှာတွေ ဘာတွေနဲ့”

“ငါကလည်း မင်းကို တစ်နာရီလေးတောင် စိတ်မချ တော့ဘူး။ ဦးကြည်ထွဋ်ခေါင်က အသေချောင်းနေပြီ။ သူကရော မင်းကို ဘယ်လိုကမ်းလှမ်းသလဲ။ ကျားချောင်းချောင်းပြီး ဘီလူး ရယ် ရယ်ပြနေပြီလား”

“ညီမလေးတစ်ယောက်လို မွေးစားပါရစေတဲ့”

“မယ့်နဲ့ မင်းကို အကြမ်းနည်းသုံးမရလို့ အနုနည်းနဲ့ ဝင်တာ။ ယောက်ျားတွေက မင်းတို့မိန်းကလေးတွေထက် မာယာ များတယ်။ ဖာရ်ခါတည်း နားကားသွားမယ်”

“သိပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ပါဘူး”

“ငါ့ကိုတော့ ယုံ၊ အာမခံတယ်”

“တော်တော် ... တရားမျှတပါပေတယ်”

“ကဲ ... အဲဒါထားလိုက်။ မင်းရဲ့အဝတ်အစား၊ အသုံး အဆောင်လေးတွေ ခုပဲ သွားသိမ်းရအောင်။ ထ သွားကြစို့”

“ချက်ချင်းကြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း ကျားအစားခံရမှာ သိနေလျက် နဲ့ မှော်ရုံတောမှာ ဟန်ရေးပြနေတာ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်တော့ ဘူး”

မြအသင်္ခယာ ဝေဝါးနေရသည်။ သူမအဖြစ်က ဆီပူထဲ မှ မီးပုံထဲသို့ ခုန်ချမိခြင်းလား။

ခြံထောင့်မှ အိမ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ငါ အဆင် ပြေတန်ကောင်းပါရဲ့လို့ သူမ တွေးမိတော့လည်း -

ရင်ထဲမှ လေးလေးလံလံ။

သူကတော့ မြအသင်္ခယာကို တကယ်ပင် သူစိတ်ကြိုက် ပုံသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေတော့လေသည်။

အခန်း (၁၈)

ကိုယ်က သူ့ရဲ့ကွန်ပျူတာစာရေးမလို့ တွေးမိတော့
မြအသံယာ နေသာ ထိုင်သာ ရှိရသည်။

သူမ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ “သူမ” ဝတ္ထုကို သွား
သတိရလိုက်သည့်အခါ သူ့အိမ်ထဲမှာ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းတွေလို
ဝတ်စုံလေး သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဝတ်ဖို့တွေးမိလိုက်သည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ သူမမများ ယောက်ျားတွေရှိ
သည့်အိမ်မှာ အိမ်တော်စိုးတာဝန်မျိုး ယူရရှာသလိုပဲ။

မြအသံယာလည်း ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေး

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၂၀၉

အတွက် ဘတ်ဆဲလားစာရေးဆရာကြီးရဲ့အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာ
စာရေးမလုပ်ရပါပြီ။

“အဲဒီမှာ စာရိုက်ပြန်ကျင့်။ ရော့ ... ဒါတွေ ရိုက်
ပေး”

သူက သူ့ရဲ့ကွန်ပျူတာခန်းကို သူမလက်ထဲ ထိုးအပ်ပြီး
သူမကို နည်းနည်းပါးပါး ပြသပါသည်။

နောက် သူ့ထုံးစံအတိုင်း အပြင်ထွက်သွားလေတော့တာ။
မသွားခင်ပြောတာကြည့်ဦး။

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ သိလား။ တစ်အိမ်လုံးကို မင်းလက်
အပ်ခဲ့တယ်။ ငါက ခြေထောက်မှာဗွေပါတဲ့လူ။ တစ်နေကုန်တစ်
နေခန်း အိမ်ကပ်ချင်မှကပ်တာ။ ဟောပြောပွဲတွေ လျှောက်သွား
ရင်လည်း သွားတယ်။ ဒီအိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းနေရမှာ
များတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဟိုအိမ်လေး”

“သွားနေချင်လည်း နေလေ။ ငါရိုချင်မှရှိမယ့် ဒီအိမ်မှာ
မနေချင်လည်း သွားနေ။ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာနေ။ ငါ့ကို သိက္ခာကျ
အောင်တော့ မလုပ်နဲ့”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့အိမ်မှာ ကျွန်မကို အလုပ်

၂၁၀ ◀ ကြယ်စင်များဝေ

ပေးထားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ လူတွေက ရှင်ကို ဘာပြောကြမလဲ”

“ဘာပြောပြောကွာ၊ ငါ - ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ရှင်ကတော့ ယောက်ျားကိုး”

“အောင်မာ၊ မင်းကရော ဘာနာစရာရှိသလဲ။ စားသောက်ဆိုင်မှာတောင် သီချင်းဆိုလာခဲ့တဲ့နောက် ငါ့ရဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ အထင်ခံရလည်း နာမနေနဲ့တော့”

ပြောပြီး သူ အပြင်ထွက်သွားလေတော့ မြအသင်္ခယာ တိတ်ဆိတ်စွာ မျက်ရည်ကျနေခဲ့ရသည်။

သူပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။

လူတွေက ငါတို့ကိုကြည့်ရင် သတ်စားခံရတော့မယ့် သိုးမတွေကို ကြည့်နည်းကြည့်ကြတယ်။

ငါတို့ ဘယ်လောက်ပဲဖြူစင် ဖြူစင် ခြေဆေးအိုးထဲက ရေကို ဘယ်သူမှ သောက်ရေလို တန်ဖိုးထားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။

ငါ သူ့အလုပ်တွေကို ပီပြင်အောင် လုပ်ပေးမယ်။ အလကား ပိုက်ဆံညာယူနေတယ်လို့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး ကွန်ပျူတာခန်းထဲမှာနေပြီး သူ အပ်ခဲ့သည့် စာမူများကို မြအသင်္ခယာ ကွန်ပျူတာရိုက်နေခဲ့တာ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၂၁၁

ထမင်းစားချိန်တောင် လွန်သွားခဲ့သည်။

နေ့လယ် (၂) နာရီလောက်မှ ဆာတော့ ကွန်ပျူတာကို save လုပ်ခဲ့ပြီး သူမ သူမီးဖိုချောင်ထဲမှာ စားစရာသွားရှာမိသည်။

ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေ၊ ကိတ်မုန့်တွေနှင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာလည်း စားသောက်စရာ အသား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နည်းနည်း စီ တွေ့ရသဖြင့် -

မြအသင်္ခယာ ထမင်းပေါင်းအိုးထိုး၊ ဟင်းလေးတစ်ခွက် ချက်လိုက်သည်။

ခဏလေးပါပဲ။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ထမင်းရော၊ ဟင်းရော အငွေ့တထောင်းထောင်း။

ဟင်းက ကြက်သားကာလသားဟင်းလေ၊ ကမ္ဘာတောင်ကျော်သွားတဲ့ မြန်မာဟင်းပေါ့။

နောက် ကန်စွန်းရွက်ကြော်။

သူမ ထမင်းစားမလို့ ပြင်နေဆဲ။

ညှို့လက်ရုံး ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်မို့ သူမ အပြေးလေး သွားဖွင့်ပေးရသည်။

သူက ကားဟွန်းကို အကြာကြီးနှိပ်ထားသည်မို့။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူမကိုကြည့်ပုံက အလုပ် သမားတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့်အလုပ်ရှင် ခပ်ဆိုးဆိုး၏ ရုပ် မျိုးနှင့်။

သူ့နောက်မှာလည်း လူကြီးလူကောင်းနှစ်ယောက် ပါလာ သည်လေ။

ထိုလူကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူမကို အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးများနှင့် ကျွတ်ထွက်မတတ်။

“ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဒီလောက်ကြာနေရလဲ”

“ကျွန်မ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်နေလို့ပါ... ဘော့စ်”

သူမ ဝတ်ထားတာ စပို့ရှင်အဖြူနှင့် လုံချည်နက်ပြာ။ ယူနီဖောင်းလိုလို ဘာလိုလို။ သည်ကြားထဲ ဘော့စ်လို့ခေါ်ပြီး ခေါင်းလေးငုံထားလိုက်တော့ သူမကို အလုပ်သမားမှန်း သိသွား ကြစေ၏။

“ငါ့ခိုင်းတဲ့ စာမူတွေရော ပြီးပြီလား”

“တစ်ပုဒ်ပြီးပါပြီရှင်”

“ဘာ... ငါ့ခိုင်းတာ သုံးပုဒ်။ ဒီနေ့ e.mail ကနေ လှမ်းပို့ရမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ”

တကယ်က သူ မပြောခဲ့ပါ။ သို့သော် လူရှေ့ သူရှေ့မှာ

ပါဝါပြချင်နေသည့် လူကြီးအား မြအသစ်ယာ ဘာမှမပြောတော့ ပါ။

“သွား ကော်ဖီနဲ့မုန့်ယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘော့စ်”

သူတို့ (၃) ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး လုပ်ငန်း ကိစ္စတွေ ပြောနေကြစဉ် မြအသစ်ယာ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီ ဖျော်၊ မုန့်ပြင်ပြီး ငွေပန်းလေးနှင့် သပ်ရပ်စွာ ထည့်ယူခဲ့ရသည်။

သူ ဟောက်တာကို စိတ်မဆိုးပါ။ သူ့ချစ်မှာသာ စိုးပါ သည်။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ဘာမှမသက်ဆိုင်ကြောင်း သူနည်သူဟန် နှင့် ပြနေတာ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းလေးငုံပြီး သူ့လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ရှိရှိသေသေ ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ကမ်းပေးတော့ သူ့ရုပ်ကြီးက ပုပ်သိုးနေ၏။

သူမ သူ့ကိုလည်း ကော်ဖီတစ်ခွက် လှမ်းပေးတော့ သူက မတော်တဆလိုလိုနှင့် ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပုတ်ချပစ်၏။

“အို”

“ခွမ်း”

“အလုပ်လုပ်တာ နမော်နမဲ့နဲ့ သွား”

သူဟောက်လည်း ပြအသင်္ခယာ စိတ်မဆိုးပါ။ ပန်းကန်ကွဲများကို ကောက်၊ ကော်ဖီရည်များကို အဝတ်တစ်ခုနှင့် သုတ်ပြီး သူမ ကျိုးနွံစွာ ပြန်လည်ထွတ်ခွာသွား၏။

ညွှတ်သည့်နှစ်ယောက်မှာ သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်လျက်။

ဟာ ငါလုပ်တာ များသွားပြီထင်တယ်။ ညွှတ်သည့်တွေ ရှေ့မှာ ဟန်ရေးပြနေတယ်ထင်မိလို့ သူ ဂျောင်မိတာပါ။ ဟိုလူတွေရဲ့မျက်လုံးတွေက သူမအပေါ်မှာ စုန်ချည် ဆန်ချည်။

သူမ ဝတ်ထားသည့် စပိုရှပ်နှင့် လုံချည်ပြောင်ကြောင့် သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာ ကောက်ကြောင်းကလည်း လှလှပေါ်ပေါ်။

သည်ကြားထဲ သူမက ဟိုလူတွေကို ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး တယုတယ ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ကမ်းပေးနေလေရာ -

သူ ပေါက်ကွဲချင်မိတာ မဆန်း။

“ဆရာ သူ့ကိုကြွေးနဲ့သိမ်းထားတာလား”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ဒီလောက်နိုင်စားနေတော့ ကြွေးသိမ်းထားတာလားလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော့်

ဆွေမျိုးနီးစပ်ပါ။ သူက မျက်နှာသာပေးလို့မရဘူးဗျ။ တော်တော် အချိုးမပြေတဲ့ကောင်မလေး”

“တော်ကြာ ယောက်ျားနောက်လိုက်ပြေးနေပါဦးမယ် ကိုယ့်ဆရာရယ်။ မိန်းမဆိုတာ အချောကြိုက်ဗျ”

“မချောနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ရည်းစားမှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ ကဲ မိတ်ဆွေကြီးတို့ ဒီမှာတည်းမယ်ဆိုရင်လည်း”

“ဪ ... မတုန်းတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ညကားနဲ့ ပြန်မှာပါ။ ခုလို အစစအရာရာ အကူအညီပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ညွှတ်သည့်နှစ်ယောက် ထပြန်သွားကြတော့ ညှို့လက်ရုံး ကောင်မလေး ချောင်တိုးပြီးမျှား ငိုနေမလားရယ်လို့ မသိမသာ လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။

အံ့မယ် သင်းက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထမင်းစားနေတာကိုး။

ဟင်း နဒန်ကိုမနာဘူး။ ဒီလောက်အော်ငေါက်ထားတဲ့ ကြားထဲက စားလို့ဝင်သေးတယ်။ သူ အနားသွားကြည့်လိုက်တော့ ဟင်းနဲ့ ကျွေးနဲ့တွေက သူ့နှာဝသို့ ကလူကျီစယ်လာလေ၏။

“ဘာဟင်းတွေလဲ”

သူမက ဘာမျှမပြောဘဲ လက်နှင့်သာ ငွေယမ်းပြ၏။
လူရှေ့သူရှေ့မှာ လေးလေးစားစားရှိခဲ့ပေမယ့် လူကွယ်ရာကျ
တော့ သင်းအချိုးက အရင်အတိုင်း။

ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်မြိုင်မ။ ကိုယ်ကလည်း ကွယ်ရာ
မှာတော့ မနိုင်စားချင်ပါ။

နိုင်စားလို့လည်း ရမှာမဟုတ်။

အကြောမာတဲ့ ကောင်မလေး။

“ငါလည်းစားမယ်၊ နေ နေ၊ ကိုယ့်ဘာသာထည့်ခဲ့
မယ်”

ကိုယ်ကလည်း တစ်ခါတလေ ကိုယ်တိုင်ချက်စားသူ၊
မေမေ့ကို ကူညီသူမို့ သည်အလုပ်တွေ ကျွမ်းပါသည်။

ထမင်းစားနေသည့် ကောင်မလေးကို အလုပ်မရှုပ်စေ
တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပင် ပန်းကန်တစ်ချပ်ယူကာ ထမင်းထည့်
သည်။

နောက် ကောင်မလေးအနားမှာ သွားပြီးထိုင်သည်။

သူမက သူ့ကို ဘာမျှမပြော။ နှစ်ခွက်ပဲရှိသည့် ဟင်း
ပန်းကန်များကိုသာ သူ့အနီးသို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

နောက် ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူမ ထမင်းကို လက်စသတ်
လိုက်တော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ငါ ဝင်စားလို့ တော်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဝယ်ပြီ”

ကောင်မလေးကို သူက ဟောက်မိ ဟိန်းမိတာမို့ သူမ
စိတ်ခုနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အလိုက်သင့်ပဲ ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်။

ည (၉) နာရီလောက်ဖြစ်လာတော့ သူမ နေရာမှ
ဖြည်းညင်းစွာထရပ်လျှင် သူ မော့ကြည့်ရ၏။

“ဘယ်လဲ”

“ကျွန်မ ဟိုအိမ်လေးကို သွားတော့မယ်”

“ဒီမှာဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ရှင်နဲ့တစ်မိုးအောက် မနေချင်ဘူး”

“အောင်မာ၊ တစ်နေ့လုံးတော့ အတူနေလာပြီး။ ခုမှ
ဘာစကန့်ထွင်တာလဲ”

“နေ့ကနေ့လေ၊ ညဘက်ဆိုတာ အပုပ်ချိန်”

“အောင်မယ်၊ မဖွယ်မရာကိစ္စဆိုတာ ညဘက်ပဲ လုပ်
လို့ရတယ် မှတ်နေသလား။ မုဒိမ်းမှုတွေအားလုံး ညဘက်ပဲဖြစ်
တယ် မှတ်နေသလား”

“ဟင် ရှင် ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ စကားပြောတာ
ရိုင်းလိုက်တာ”

“မင်းလုပ်ပုံကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ တစ်နေ့လုံး
ကောင်းမိကောင်းရဲ့နဲ့ နေခဲ့ပြီး ညကျမှ စိတ်ဖောက်သွားတယ်။
အေး အဲဒီအိမ်မှာနေရင် မင်းရဲ့လုံခြုံမှုကို ငါ အာမ မခံနိုင်ဘူး
နော်။ ပြောထားပါရဲ့။ မသမာသူတွေ၊ ဘာတွေဝင်လာလည်း

အခန်း (၁၉)

ကွန်ပျူတာ (၂) လုံး။

ဝတ္ထုရေးတော့သာ ပါးစပ်နှင့်ရေးပြီး သူမကို ကွန်ပျူတာ
စီခိုင်းလို့ရပေမယ့် ဇာတ်ညွှန်းခွဲတာနှင့် အခြားဆောင်းပါးတွေ၊
ဘာတွေကျ သူလည်း လုပ်ရပါဦးမည်။

သည်တော့ ကွန်ပျူတာခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ။
ဘေးချင်းယှဉ်လျက်။

သူမကလည်း သူပေးထားသည့် စကားပြောခွေကို ပြန်
ပြီး စာရိုက်နေ၏။

၂၂၀ ကြယ်စင်များစေ

ငါသိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်နော်”

မြအသစ်ယာ တွေဝေသွားရပြန်သည်။ မနက် သူ့ မရှိ
ခင်ကတည်းက အိမ်လေးကို သွားကြည့်ပြီးပါပြီ။ ခြံတံတိုင်းနှင့်
ကပ်နေသော အိမ်လေးဟာ အစကတော့ မာလီတွေ၊ ဘာတွေ
နေခဲ့သလားမသိ။

ညို့လက်ရုံးကသာ တစ်ကိုယ်တော် အခြေအရံမရှိနေ
တာ။

သူမိုး သူဝှက်ဆိုတာကတော့ ဘာကြီးတွေ၊ အိမ်ကြီး
တွေတောင် ဖောက်ထွင်းဝင်ကြသေးတာ။

“သွား ကြိုက်ရာအခန်းတစ်ခုမှာ ဝင်နေ။ သိပ်အကဲမပို
နဲ့ သိလား။ အခန်းတွေအားလုံး ကျည်ဆန်တောင်လုံတယ်။
ငါ ဘယ်လိုမှ ဝင်မလာဘူး။ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်။ အေး
မင်းဝင်လာရင်တော့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင်နော်”

အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုထဲ
မှာ သူမ နေရာယူလိုက်ပါသည်။

သူက အိမ်ရှင်မို့ အပေါ်ထပ်မှာနေမှာပေါ့။ တစ်ထပ်စီ

အချစ်တံ တိမ်လို့ မြုလို့ ၂၂၁

နေကြတာပဲလေ။ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။ သူပြောသလို ဟိုအိမ်လေး
သွားနေရင်သာ မလုံမခြုံနဲ့။

သို့သော် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ တစ်မိုးအောက်
ထဲမှာ သူနှင့်ကိုယ်နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အတွေးကတော့
ကျောချမ်းစရာ။

အေးလေ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေရတဲ့ဘဝ
ထက်တော့ ဘယ်အရာမှ ပိုမဆိုးနိုင်ပါဘူး။

ကြိုးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရသလို တထိတ်ထိတ်ဘဝ
မှ လွတ်ခဲ့ရပြီမို့ သူမ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချပြီးအိပ်တော့မည်ပြင်ခါမှ။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မြအသစ်ယာ လန့်သွားရသည်။
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ။ ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းအသစ်ယာ။

“နှင်းယာ”

“မြယာရေ၊ မေမေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်။ ဆေးရုံတင်
ထားရတာ (၂) ရက်ရှိပြီ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ ခုမှဆက်ရတာလဲ။ (၂) ရက်
တောင်ကြာပြီကို။ မေမေ အခု သက်သာရဲ့လား။ နင်ရော
စာမေးပွဲတွေ နီးပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ စာမေးပွဲကတော့ ကျလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့

၂၂၂ - ကြယ်စင်မှူးဝေ

စာမေးပွဲက ကြား (၁) ရက်ပဲလိုတော့တယ်။ မေမေ့ကို နင်လာ စောင့်ပေးပါ”

“ရတယ်၊ ငါ မနက်အစောကားနဲ့ လာမယ်”

“မရတော့ဘူးဟာ။ ငါ မနက်ကိုပြန်မှ စာမေးပွဲဖြေဖို့ အဆင်ပြေမှာ။ ခုညကားနဲ့ လာခဲ့ပါလား”

“နင့်ဘိုးအေ၊ စောစောတော့ မဆက်ဘဲနဲ့။ ကားက (၁၀) နာရီထွက်မှာ ခုပဲ ၉-နာရီခွဲနေပြီ”

သူမအခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး စိတ်ပူစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ သည်ကြောင့် ညှို့လက်ရုံး ကြားနေရပါသည်။

သူမရဲ့ဖာစ်မြစ်ကို သိရတော့မည်လား။ သည့်ထက်ပို အရေးကြီးတာက သူမရဲ့မေမေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ပါ။

ညှို့လက်ရုံး အပြေးလေးကပ်လာခဲ့သည်မှာ သူမ အတွက် ကူညီနိုင်တာ ကူညီမလို့ပါ။

အခြေအတင် စကားတွေနှင့်အတူ မြအသစ်ယာ ငိုပွဲ ဆင်နေတော့ သူ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် သူမအနားသို့ ရောက်သွား၏။ အခန်းထဲဝင်မိတာ။

“မြယာ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မြယာမေမေ တော် တော်အသည်းအသန် ဖြစ်နေတာလား”

အချစ်တံ တိမ်လို့ မြုလို့ ၂၂၃

သူမ မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ကျောပိုးအိတ်လေးထဲ ပစ္စည်းတွေကောက်ထည့်နေ၏။

“ဟေ့ ငါမေးနေတာ ဖြေလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေဆေးရုံတင်ထားရတယ်။ နှင်းယာ က စာမေးပွဲပြန်ဖြေရမယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်နည်းနည်းလောက်ပေး ပါ”

“ပေးရမှာပေါ့၊ ကြိုတင်ငွေပါပေးမယ်”

သူ ငေါ့ပြောနေတာလားလို့ သူမမျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် မော့ကြည့်မိတော့လည်း အတည်။

“မနက်ကားနဲ့သွားမှာလား၊ ငါလိုက်ပို့မယ်”

“ကားဂိတ်ထိလား”

“ဟိုထိအောင်ပို့စေချင်လည်း ပို့မှာပေါ့”

“ပို့မယ်ဆိုရင်လည်း ခုပဲ လိုက်ပို့ပါ။ နှင်းယာက မနက် ကားနဲ့ မကွေးပြန်ချင်တယ်။ ကျွန်မ ခုညပဲရောက်သွားချင်တယ်”

“မြယာလိုက်ရဲလို့လား၊ ညကြီးမင်းကြီး”

“ရတယ်၊ မေမေ ကျွန်မကို လိုအပ်နေပြီ။ ရှင့်ကျေးဇူး တို့ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“ဘယ်လို”

ရုတ်ခြည်းပင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားသည့် မြအသစ်ယာ အား ညှို့လက်ရုံး အံ့ဩနေမိဆဲ သူမက ကျောရိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

“ရှင့်အိမ်ကို သော့ပိတ်ထားခဲ့လို့ရတယ်မဟုတ်လား။ ကျေးဇူးပြုပြီး ခုပဲလိုက်ပို့ပါနော်။ မိုးမလင်းခင် ရောက်သွားတန် ကောင်းပါရဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ အကူအညီလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ ကူညီ ရတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ”

ပြောပြီး သူလည်း ဟိုဖုန်းဆက်၊ သည်ဖုန်းဆက်နှင့်။ နောက်တော့ ကားသော့ဆွဲကာ ဆင်းလာခဲ့သည်မို့ အမြင်မတော် သည့် မြအသစ်ယာကပဲ သူ့အတွက် အနွေးထည်တစ်ထည်ကို တန်းမှ ဖြုတ်ယူလာခဲ့ရ၏။

မကြာမီ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ သူတို့ကားလေး တစ်စီးရပ် ပြေးနေလေတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ည (၁) နာရီလောက်ကျတော့ ညှို့လက်ရုံး ဘယ်လိုမှ မထူနိုင်တော့ပါ။ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီမို့ မြို့တစ်မြို့၏ ကားကြီး တွေနားတတ်သည့် ညလုံးပေါက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားရပ်လိုက်သည်။

“ဆောရီးကွာ၊ ငါ အရမ်းအိပ်ချင်လို့ ခဏလေး မှေး လိုက်မယ်နော်”

သူမ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ကိုယ်က မိခင်အေးနှင့် အိပ်ချင်ပေမယ့် သူမမှာ အရမ်းပင်ပန်းနေရှာပြီလေ။

အဝေးပြေးကားကြီးတွေတောင် လူလဲနှင့် မောင်းတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့မျှော မိုင်ပေါင်း သုံးရာကျော်ခရီးကို တစ်ယောက်တည်းမောင်းရမှာ။

“ဟုတ် ... အိပ်ပါ၊ မြယာ စောင့်ပေးမယ်”

“ရတယ်၊ မင်းလည်း ကားထဲကမထွက်နဲ့။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ဆိုတာ လက်တစ်ကမ်းမှာ”

သူကားက မော်ဒယ်မြင့်၊ အကောင်းစားပါ။ ကားမှန်အနက်တွေချထားပြီး သူ ကားမောင်းသည့်နေရာမှာပင် ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်သွားတော့ မြအသစ်ယာ ကြင်နာသနားစိတ်ကြောင့် ရင်မှာ သိပ်ခနဲ။

တကယ့်ကို နာရီဝက်လောက်ပါပဲ။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သူ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွား၏။

“ဆောရီးကွာ ... ကဲ ... ရှေ့ဆက်ကြမယ်”

“ရှင် လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး ဆင်းသောက်ပါဦးလားဟင်”

“မင်းရော”

“ကျွန်မ မဆင်းတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့က (၂) ယောက်တည်းရယ်။ အန္တရာယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ဘူးလေ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်တော့ သွားသောက်လိုက်ဦးမယ်။ မြယာဖို့ ဝယ်လာခဲ့မယ်နော်”

“ရပါတယ်”

သူမ ကားထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီး သူက ဆိုင်ထဲသို့သွားကာ ကော်ဖီနှင့်မုန့်မှာစားသည်။ နောက် မြယာအတွက်လည်း ကော်ဖီနှင့် မုန့် ဝယ်ခဲ့ပါသည်။

“စားလိုက်၊ ဝိတ်လျှော့ဦးမလား”

“ရတယ်”

“ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားပြီး ကားလေးဆက်မောင်းခဲ့သည်။

ကားကြီးများ၏နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားခြင်းပါပေ။

တစ်ညလုံးမောင်းပြီး ပွင့်ဖြူရောက်တော့ မနက် (၅) နာရီ၊ သူမတို့ ဆေးရုံသို့တန်းသွားချိန်မှာ -

ဖုန်းအဆက်အသွယ်နှင့် ချိတ်ဆက်ပြီးပြီးနင်းအသစ်ယာ မနက်အစောကားနှင့် မကွေးသို့ ပြန်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဆေးရုံမှလူများ၏အမြင်မှာ နင်းအသစ်ယာ၏ကိုယ်စား မြအသစ်ယာ ရောက်လာတာကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ။ ညှို့လက်ရုံးကလည်း သူ့မှာ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေရှိသဖြင့်

၂၂၈ ကြယ်စင်များဝေ

မြအသင်္ခယာကို ဝိုပေးပြီးသည်နှင့် နောက်ကြောင်း ပြန်ဆုတ်ရသည်။

မြအသင်္ခယာ စိတ်မချပေမယ့် သူကစီစဉ်တတ်ပါသည်။

“မပူနဲ့၊ ကိုယ် လမ်းကမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းထားတယ်။ သူ လိုက်မောင်းပေးလိမ့်မယ်”

ညှို့လက်ရုံး ကျေနပ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၏ ဘဝကောက်ကြောင်းလေးကို သူ အစဖော်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရိုးသားစွာ စက်ချုပ်ပြီး ရှာကျွေးခဲ့သည့် သူရဲကောင်းမိခင်။

အမြှာညီမက ဆေးကျောင်းသူ။ နာရီဝက်လောက်ကြီးတာနှင့် အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို ရဲရဲယူခဲ့သည့် ကောင်မလေး။

သူမ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ ဘဝကို သူမြင်ခဲ့၊ ကျေနပ်ခဲ့ရပါပြီ။

လိပ်ပြာလှတဲ့ကောင်မလေး။ သူ့အပေါ် မကျေနပ်မှုတွေနှင့် ဘယ်လောက်ပင် ဂျစ်ကျကျ လူရှေ့သူရှေ့မှာ လေးစားကျိုးနွဲ့ပြတတ်သည့် ကောင်မလေး။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၂၂၉

အရည်အချင်းတွေကတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လျက်။

“မြယာလည်း အမေနေကောင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့နော်။ ကိုယ့်စာအုပ် ဒီလထဲမှာ ထုတ်ချင်တယ်။ မြယာအမေအတွက် ဟိုဒေါ်လေးသီတာကိုပဲ ဆွဲထားလိုက်ပေါ့။ သူက အပျိုကြီးပဲ နေပေးလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ရပါလိမ့်မယ်။ ဟိုလေ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

ကိုယ့်ကို ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်လို ရှက်နေတော့ ညှို့လက်ရုံး သဘောကျမိ၏။ ဒါ တိုးတက်တဲ့လက္ခဏာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှက်ပြီဆိုရင် ဒါ ကောင်းသော လက္ခဏာ။

“မပူနဲ့၊ ဖြစ်တယ်။ ကိုကို ပြည်က သူငယ်ချင်းတိုးကြီးကိုခေါ်သွားမယ်။ ဖုန်းချိတ်ပြီးပြီ။ စိတ်အေး လက်အေးသာနေ။ ကိုကိုအတွက် မပူနဲ့၊ မြယာသာ အမေနေကောင်းကောင်းချင်း ပြန်လာခဲ့နော်”

သူမရဲ့ပါးလေးကို ကိုယ့်လက်ဝါးနှင့် ဖွဖွထိရင်း သူနှုတ်ဆက်စကားဆိုမိတော့ ဂျမ်းတောမလေးရဲ့မျက်နှာမှာ

၂၃၀ ကြယ်စင်ရှုစေ

နုညံ့မူတွေ၊ ရှက်ရွံ့မူတွေနှင့် ရောင်စုံလင်းဖြာလျက်။

“ဟုတ် ... ကိုကို”

အား အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စီခွဲအောင် ရသမြောက်
ပါလာ။ ခါတိုင်း ကိုယ်ကသာ ကိုကို ကိုကိုနှင့် စကားထဲထည့်
ပြောနေရတာ။ သူမက တစ်ခါမှခေါ်တာ မဟုတ်။

ယခုမှ ကိုကို တစ်ခွန်းခေါ်ဖော်ရတာ။ စေတနာတွေ
ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ကိုကို စိတ်ချမယ်နော်။ ပြန်လာခဲ့နော်။ ဒါမှမဟုတ်
ဖုန်းဆက်လိုက်ကွာ။ ကိုကိုလာခေါ်မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုကိုက အားတဲ့သူမှမဟုတ်တာ။ မြယာ
ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

ပြန်ခါနီးမှ ရင်းနှီးပွင့်လင်းမှုတွေ ရနေသည့် မြအသစ်
ယာအား ညှို့လက်ရုံး နှုတ်ဆက်အလွမ်းတွေနှင့် ဆွေးဆွေး
မြည့်မြည့်ကြည့်မိပြီး အောင်မြင်စွာ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၁)

နှင်းအသစ်ယာ မနက်အစောကားနှင့် ပြန်လာခဲ့ရင်း
မကွေးရောက်လျှင် သူမ ဘယ်လိုစခန်းသွားရပါမလဲဟု စဉ်းစား
တွေးတောရင်း ရင်ထဲနှင့်ရသည်။

မြယာခမျာ မေမေ့အတွက်ရော၊ သူမအတွက်ပါ
ထောက်ပံ့ရရှာတာ။

သူမအတွက် တစ်လ (၂) သိန်း၊ မေမေ့ အတွက် (၁)
သိန်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် တစ်လ (၃) သိန်း
ရောက်အောင် ရှာရတာ သက်သာမည်မထင်။

သို့သော် သူမကလည်း သည့်ထက်ပိုပြီး မမြီးခြံနိုင်တော့။

ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ဆိုတာလည်း မကုန်မဖြစ်တွေကိုက အများအပြား။

အနည်းဆုံးစရိတ်နှင့် ကျောင်းတက်မည်။ သူမ တီချယ်တို့ဆီ ပြန်မသွားတော့ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းများရဲ့ အဆောင်မှာပဲ သွားနေတော့မည်။

နို့မို့ မစွန်းရင်းကလည်းရှိ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိဆိုသလို ဆရာနှင့် သူမရဲ့ မလှမပ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ အိုးနင်းခွက်နင်း ထွက်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေမိတာတော့ နှင်းအသစ်ယာ မတတ်နိုင်ပါ။

ကျချင်နေသည့် မျက်ရည်များကို အံခဲသိမ်းဆည်းရင်း သူမ မကွေးရောက်တော့ လာကြိုနှင့်သူဟာ ဆရာဖြစ်နေလျှင် နှင်းအသစ်ယာ မျက်ရည်ကျဖြစ်တော့သည်။

“၃-ရက်တောင်ကြာတယ်။ စာမေးပွဲကမနက်ဖြန်။ အမေ့နားမှာ ဘယ်သူထားခဲ့လဲ။ ဒေါ်လေးသီတာလား”

သူမ၏ဝန်စည်စလယ်များကိုကူယူရင်း ဆရာမေးနေပုံက

ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းလျှင် နှင်းအသစ်ယာ မျက်ရည်ပါးပါး စီးကျနေမိ၏။

“ဘာလို့ ငိုရတာလဲကွာ။ ကဲ လာ ... အိမ်ကျမှ မေးတော့မယ်နော်”

“ဒါ ကိုယ်ဝယ်လိုက်တာ။ အဟဲ စုထားတဲ့ငွေလေးနဲ့”

ကားသစ်လေးပေါ် သူမကိုတင်ပြီး ဆရာက ရှက်ရယ်ရယ်နေတော့ ဆရာရှင်က ဆယ်ကျော်သက်လေးတစ်ယောက် နှယ် နုသစ်လှပလို့။ အချစ်တွေနှင့် နုပျိုနေတာလား။

နှင်းယာဟာ မစားကောင်းတဲ့သစ်သီးပုပ်လေးတစ်လုံးပါ ဆရာရယ်။

ပွဲလယ်မတင့်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ပျိုတိုင်း ကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးလို ဆရာက လေယူရာမွှေးနေတဲ့အချိန်မှာ။

နှင်းယာကတော့ ဘဝရဲ့လောကမံ လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ ပြုတ်ချည်ပေါ်ချည်ပါပဲ။

နှင်းယာရဲ့နောက်မှာ မေမေနဲ့မြယာရှိတယ်။ ဆယ်တန်း အောင်တုန်းက အမှတ်ပိုကောင်းပြီး ဘဝကို ရင်မဆိုင်ရဲဟုတ်တဲ့ နှင်းယာကို ဆေးကျောင်းတက်ခိုင်းကြတယ်။

မြယာနဲ့မေမေက စက်ချုပ်၊ ကလေးလေးတွေ ကျူရှင်
ပြပြီး နှင်းယာကို ဖျပ်ညှစ်ပြီး ကျောင်းထားခဲ့ကြတယ်။

နှင်းယာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေရတယ်။ မေမေနဲ့
မြယာ နေမနား ညမနား အလုပ်လုပ်ပြီး ထားပေးရတဲ့ကျောင်းကို
နှင်းယာ မျိုမကျပေမယ့် တက်နေရတယ်။

မေမေနဲ့မြယာရဲ့ ချွေးစက်တွေကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး
ကျောင်းတက်ခဲ့ရတယ်။

အနည်းဆုံးစရိတ်နဲ့ နှင်းယာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရပါတယ်။
ဒီနှစ်ထဲမှာကျတော့ မေမေကလည်း ချူချာလာလို့ စက်
မချုပ်နိုင်။ မေမေဖောက်သည်တွေ လာအကျီမအပ်ကြတော့ဘူး။

မြယာကျတော့လည်း မေမေနေမကောင်းတိုင်း စာသင်
ချိန်ဖျက်ရတော့ ကလေးတွေ လာမတက်ကြတော့ဘူး။

ဘုရင့်နောင်ဖောင်ဖျက်သလိုပဲ။

မြယာတစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်
လစဉ်လတိုင်း မေမေအတွက် တစ်သိန်း၊ နှင်းယာအတွက် (၂)
သိန်း ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။

မြယာ ဘာအလုပ်တွေလုပ်ပြီး မိသားစုရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
တွေကို ထမ်းနေသလဲ။ နှင်းယာ မမေးရဲခဲ့ဘူး။

နှင်းယာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိနေသလားကွယ်။

နှင်းယာ တတ်နိုင်တာကတော့ မြယာ ဘယ်ဘဝကိုပဲ
ရောက်ခဲ့ ရောက်ခဲ့ မေမေနှင့်အတူ ပြုစုလုပ်ကျွေးသွားဖို့ပါပဲ။

ယခုတော့ ပြည်တော်မဝင်သေးသမို့ ရင်နာနာနှင့်ပဲ
နှင်းယာ ရှေ့ခရီးဆက်ရဦးမှာ။

မိန်းမကောင်းလား မိန်းမဆိုးလား သိချင်ရင် ဝတ်စား
ဆင်ယင်ပုံနှင့် ကူခြေကိုကြည့်ရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် -

မြယာရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်ဟာ ခေတ်လွန်မိန်းမကလေးတွေလို
ပျံ့လန်းမနေသေး။ အိမ်မှာချုပ်ဝတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ချည်ထည် ဝမ်း
ဆက်လေးတွေနှင့်။

ဆံပင်ကလည်း သူများတွေလို ကောက်လိုက် ဖြောင့်
လိုက်မဟုတ်။ ခါးထိရှည်သော ဆံနွယ်တွေက ပိုးသားများလို
လင်းဖြာနေတုန်း။

မြယာနှင့် နှင်းယာတို့အမှာညီအစ်မဟာ ရုပ်ချင်း ချွတ်
စွပ်တူနေသည့်ကြားထဲ ဆံပင်တွေကအစ အရှည်တူ၊ အသွင်
အပြင်တူ။

နှစ်ယောက်လုံး မြန်မာအကျီတွေကို နှစ်သက်ကြတာ
လည်း တူသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြတာလည်းတူ၊ သို့သော်

၂၃၆ ◀ ကြယ်စင်မျှောဝေ

မြယာကတော့ ဘဝပေးအခြေအနေအရ စိတ်ဓာတ် ပိုပြီးကြံ့ခိုင် ကြမ်းတမ်းချင်ပါသည်။

နှင်းယာကတော့ နေ့မခါ၊ ငွေမခါ၊ လေမခါတဲ့ သဇင်ခက် လေးလိုနေလို့။

တွေးမိလျှင် ရင်ဘတ်ထဲက ကျင်ခနဲ စူးအောင့်လာ အောင်ပင် မိသားစုအပေါ် တွယ်တာမိပေမယ့် နှင်းယာ ဆရာကို ရော ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပါ။

လူပျိုပေါက်လေးတစ်ယောက်လို ပြုံးနေပြီး ကားသစ် လေးနှင့် လာကြိုရှာသော ဆရာ။

သူဟာ မိန်းကလေးတွေနှင့် ဆွေးရောယှက်တင် ရှုတ်ရှုတ် ထွေးထွေး မနေတတ်သူမို့ နှင်းယာကို သူအလေးထားတာ သိသာပါသည်။

“ဆရာ ... နှင်းယာကို မမမြတ်သူတို့ ရွှေကုံကော် အဆောင်မှာ ချပေးခဲ့ပါနော်”

“ဘာ”

စောစောက ရှက်ပြီးလေးနှင့် ဝင်းနုနေသည့် ဆရာအသံ က မိုင်းခုံးတွေ အတွဲလိုက် ပေါက်ကွဲသည့်နယ်။

ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဆရာ ကမူးရှူးထိုး

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ▶

ဖြစ်နေပုံကြောင့် နှင်းယာ မျက်ရည်ကျပြန်သည်။

“မင်းဟာ အရမ်းရက်စက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မာယာကဝေမ။ လူတစ်ဖက်သားကို မျှောနေအောင်ပြုစားပြီးမှ မာယာတွေနဲ့ ဆုတ်တက်ကစားဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် နှင်းယာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

စကားလုံးတိုင်းကိုပင် နားမလည်တော့။ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် မီးကိုမလောင်ခင်တားနေတာကိုပဲ မာယာကဝေမ တဲ့လား။

“ဆရာ”

သူမရဲ့အသံက သွေးလန့်သံလား။ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်သွားမိတာတော့အမှန်။

“နှင်းယာအတွက် ဆရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“မရဘူး၊ ခုမှတော့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ် နှင်းယာကို ချစ်မိနေပြီ။ မမြင်ရရင် ရှားသွားလိမ့်မယ်”

သူမကို ကမူးရှူးထိုး ဆွဲပွေ့ရင်း သူ လှိုက်လှဲတုန်ယင် နေတော့ နှင်းယာ မျက်ရည်ကျရသည်။

၂၃၈

— ကြယ်စင်များဝေ

“ဆရာရယ် အဲလိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ နှင်းယာ ရှောင်ချင်တာ”

“မရှောင်နဲ့တော့ အချစ်ရယ်။ ကိုကြီး မနေနိုင်တော့ဘူး။ နှင်းယာကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် တစ်သက်လောက်ထင်နေမိရပါပြီ”

“ဆရာရယ် ... စိတ်ကိုတင်းပါ။ ကျွန်မက အညတြဘာမှမဟုတ်တဲ့”

သူမရဲ့ပါးစပ်လေးကို လက်ဝါးနှင့်ဖွဖွပိတ်ရင်း သူနှင်းယာကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း၊ ဖိကပ်ထားမိသည်။

ရင်ခုန်သံတွေကတော့ ကားလေးထဲမှာ လှိုင်းကြီးလေထန်။

“ဆရာ ... လမ်းဘေးမှာ သူများတွေမြင်ရင် ဆရာသိက္ခာကျလိမ့်မယ်”

“ဆောရီး ... နှင်းယာ သိက္ခာကျမှာလည်း စိုးပါတယ်”

သူမ၏ပါးပြင်လေးကို တစ်ချက်မွှေးပြီးမှ သူ ကားဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

“ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး ချစ်ရယ်။ ကိုကြီး အရာရာ

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ — ၂၃၉

ကို ရင်ဆိုင်တော့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဘယ်သူမှမသိအောင် သိုသိုသိပ်သိပ်နေကြတာပေါ့နော်။ နှင်းယာ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ကြမယ်”

“နှင်းယာ အိမ်ထောင်ပြုလို့မဖြစ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ နှင်းယာ မိသားစုတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရဦးမယ်။ နှင်းယာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လို့ မဖြစ်ဘူး”

သူမအသံက အသည်းအက်သံလား။ ငိုသည်းသံလား။ ကားကို ဖြည်းဖြည်းစွာမောင်းရင်း ဇော်ရေးနွေ ရှင်းပြရသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ် မသိသေးဘူးဆိုပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုကတော့ နှင်းယာကို ကိုကြီးလက်ထပ်မယ်။ နှင်းယာရဲ့မိသားစုကိုလည်း ကိုကြီး တာဝန်ယူမှာပေါ့။ အခုလည်း နှင်းယာကို ကိုကြီး တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့မှာပေါ့”

နှင်းအသံယာ ခေါင်းကို ညင်သာစွာခါရင်း တီးတိုးငြင်းပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာသည်။

“နှင်းယာ ဘဝကို လိပ်ပြာသန့်စွာနဲ့ပဲ ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးနဲ့အချစ်ကိုလည်း ရောထွေးမပစ်ချင်ဘူး။ ဆရာကို နှင်းယာချစ်ရင်လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ ချစ်ချင်တယ်”

“ဪကွာ ... ကိုကြီးကရာ နှင်းယာကို ဝက်အစာ

ကျွေးသလို ကျွေးနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တကယ်လို့ နှင်းယာဘက်က အဆင်မပြေလို့ မယူဖြစ်လည်း ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။”

“ကျွန်မ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရိုးရှင်းစွာပဲ ကျော်ဖြတ်ပါရစေ ဆရာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး နှင်းယာကို မမမြတ်သူတို့ရဲ့ ရွှေကဲ့ကော် အဆောင်မှာ ချပေးခဲ့ပါ။”

“လာပြန်ပြီ၊ ကိုကြီး ရင်ကွဲနာကျပြီးသေအောင်လား။ တက္ကသိုလ်က ဆရာရင့်မကြီးကို လမ်းဘေးခွေးတစ်ကောင် လောက်အံဆင့်ရောက်အောင် လုပ်မလို့လား။”

“အို ကိုကြီး”

သူမ အလန့်တကြားအော်မိတာ သူက ပက်ပက်စက်စက်၊ နှိမ့်နှိမ့်ချချတွေ ပြောနေလို့ပါ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကြီးက မင်းမျက်နှာလေး တစ်နေ့ တစ်ခါ မြင်ချင်တော့ ရမယ်ရှာပြီး အဆောင်ကိုလာရရော။ ကိုကြီး သိက္ခာကျတာပေါ့ကွယ်”

“မလာနဲ့ပေါ့”

“မင်းလေး အပြောကောင်းတယ်။ မဟာသမုဒ္ဒရာရေတွေသာ အကုန်သောက်ခိုင်းလိုက်ပါတော့ကွယ်”

“ခက်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ နှင်းယာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေကို ဆရာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တော့မလို့လား။”

“မဖျက်ဆီးပါဘူး။ နှင်းယာကိုလည်း ကိုကြီး လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိဘူး။ တစ်နေ့တစ်ခါလောက် မြင်နေရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ နှင်းယာကိုချစ်ခင်နေတဲ့ တီချယ်တို့ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ကိုကြီးနဲ့ချစ်ရ လက်ထပ်ရတော့ရော နှင်းယာ မနစ်နာစေရပါဘူး။ အစစအရာရာ တာဝန်ယူပါတယ်နော်”

သည်လိုနှင့် သူခေါ်ဆောင်သွားရာ တီချယ်တို့အိမ်။ သူ့အိမ်သို့။ နှင်းအသင်္ခယာ ပါသွားခဲ့ရပြန်သည်။

ချဉ်သီးနဲ့ဆား အတူထားတော့ ဘာတွေဖြစ်လာမလိမ့်လဲ ဆရာရယ်။

မိန်းကလေးမို့ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမှာ၊ အနေအထိုင် တတ်ရမှာ၊ သိုသိပ်ရမှာတွေ နှင်းယာသိပါတယ်။

ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစမို့ ဦးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်တယ် ကြတဲ့ ယောက်ျားသားတွေရဲ့ ကောက်ရိုးမီးလို အချစ်မျိုးတွေကို နှင်းယာ ကြောက်ပါတယ်။

၂၄၂

☛ ကြယ်စင်ရှုမဝ

ရှားမီးခဲတွင် ရဲရဲငယ်ကင်
 အကျွန်ုပ်မမြင်ဝံ့ပါပြီတကား။
 ရွှေချိုးဖိုရယ်လေ၊ မယ့်လင်သား
 ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးထဲကလို
 ရဲရဲနီတဲ့ ရှားမီးလိုအချစ်မျိုးကိုပဲ လိုချင်ပါတယ်။
 အကင်ခံရခါမှ ခံရရောပါလေ။

* * *

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၂)

မနက်ဖြန် စာဖြေရမှာမို့ ရောက်ကတည်းက သူမကို
 စာကျက်ခိုင်းထားခဲ့တာ။

တီချယ်နှစ်ယောက်လုံး မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုသို့ သွားကြ
 ပေမယ့် သူမအတွက် စားဖို့၊ သောက်ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပေးခဲ့
 ကြသည်။

“သမီး စာပဲကြည့်နော်။ ဘာမှမလုပ်နဲ့။ ထားလိုက်။
 တီချယ်တို့ ပြန်လာမှ စီစဉ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချယ်”

“နားနားနေနေလည်း ကြည့်ဦး။ မေမေ့ကို လူနာစောင့် ခဲ့ရတာမို့ သမီးကြည့်ရတာ နားချည်နေတာပဲ။ လဲသွားဦးမယ်နော်။ ဆရာဇော်ရေး ကလေးကိုလည်း တစ်ချက်လောက် လှမ်းနားစွင့် လိုက်ပါဦး။ အစ်မတို့ မင်္ဂလာဆောင်သွားမလို့”

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ အစ်မတို့”

“ညနေတော့ပြန်ရောက်မှာပေါ့ကွယ်။ လူရင်းတွေလေ။ ကူပြီးညှပ်ပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားစရာ ရှိပေမယ့် ခဏပါ”

“အေး ... အေး”

တီချယ်နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်သွားသည်နှင့် ဆရာ သူမတို့တိုက်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ပြီး -

“ကိုယ် စာကူကျက်ပေးမလို့။ စာကို ကဗျာလေးတွေ လို သံစဉ်ထည့်ဆို၊ ကဗျာလို ကျက်တော့ မှတ်မိလွယ်တာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေ တဖိုင်းဒိုင်းခန့်နေရင်တော့ စာရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

ဆရာက လူငယ်ပီပီ အိမ်နေရင်းမို့ တောင်းဘိ ဒူးအုံ့ သရိုးကွာတာနှင့် စပိုရှပ်အရောင်နုနုလေး။ တကယ့်ကို ဆေး

ကျောင်းသားတွေထက် လန်းသေး၊ နုသေး။

“နှင်းယာ စာကျက်မလို့”

“အေးလေ သိသားပဲ။ တီချယ်တို့က ယုံကြည်လို့ အပ် သွားတဲ့နောက် ကိုကြီးကလည်း စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့။ အဖြောင့် တွေးစမ်းပါ ချာတိတ်ရယ်။ အကောက်မတွေ့စမ်းပါနဲ့”

တကယ်လည်း သူက ညှပ်ခန်းထဲမှာ ဣန္ဒြေရရ ထိုင်ပြီး နှင်းယာကို သူ့အနားသို့ ခေါ်သဖြင့် သူမ တရွေ့ရွေ့ ကပ်သွားရ ၏။

“ချာတိတ်ကို စာရစေချင်လို့ လာပြီးကူကျက်ပေးမှာ၊ တောင်တောင်အီအီတွေ မတွေးနဲ့။ ကိုကြီးနဲ့နှင်းယာ ပွင့်ဖြူမှာ တုန်းကတစ်ခါ၊ ကားထဲမှာတစ်ခါ ဖက်ပြီးနပ်ချပြီးပြီပဲ။ ဒီနေ့အဖို့ လုံလောက်သွားပါပြီ”

“အာ”

သူမ ခြေလှမ်းတွေ မှားသွားပြီး မျက်နှာလေး တွတ် တွတ်ရဲသွားတော့ ဇော်ရေးနွေ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိ သည်။

ဒီခွေးပေါက်လေးကို စရတာ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာ ပဲ။

၂၄၆

ကြယ်စင်ရှုစေ

အာခံတွင်းထဲသာ ငုံထားလိုက်ချင်ပါကော့တယ် ချစ်ရယ်။

“ကဲ ကဲ စာကြည့်၊ ကိုယ်ပေးတဲ့ကဗျာလေးတွေ လိုက်ဆို၊ ရှင်းပြမယ်”

သူမရဲ့ဖြေရမယ့်တာသာအတွက် စာ၊ ကဗျာလေးတွေ စပ်ပြီးပေးကာ စာကူကျက်ကာဖြင့် ထိုနေ့လေးဟာ ဖြူစင်စွာ ပြီးဆုံးတော့မည်။

နေ့လယ်စာ စားတော့လည်း အတူ၊ ညစာစားတော့လည်းအတူ။

ကောင်မလေးတော့မသိ၊ ဖော်ရေးနေ့အတွက်တော့ တကယ့်ကို လောကနိဗ္ဗာန်။

✱

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့အပြီးမှာတော့ နှင်းအသစ်ယာ စိတ်ကိုတင်းထားတာ လျော့မိလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ဘဝ စာလုံး မောပန်းခဲ့ရသမျှ လူကမဟန်နိုင်တော့လို့လားမသိပါ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို ၂၄၇

စာမေးပွဲခန်းထဲမှထွက်ပြီး သူမတို့ရဲ့ တိုက်တန်းလျားများ ဘက်သို့ လျှောက်လှာခဲ့ရင်း လမ်းတွေက ချာလည်လည်နေ၏။

သူမ မဟန်နိုင်တော့ပါလား။ ဘေးဘေးဘီဘီမှာ မည်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမည်လဲ။ မျက်လုံးတူရှုမှာတော့ လူရိပ်တွေ ဝေဝေဝါးဝါး မြင်နေရပါရဲ့။

နောက်ဆုံး သူမ လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်ကလေးဆီ မနည်း ဦးတည်သွားလိုက်ရပြီး သစ်ပင်ရိပ်ကိုမှီကာ လူက ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဖောချွေးတွေ ပြန်လာမိရ၏။

ငါ့ကို လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ တွေ့သွားကြမှာပါ။ တွေးလို့ပင် မဆုံးသေး။ သူမ သတိလစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

✱

“အင့် ... အင်း”

ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်နေသဖြင့် သူမ ချာချာလည်အောင် မူးနေဆဲ။

ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိသော်လည်း သက်သောင့်သက်
သာ၊ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတာတော့အမှန်။

“မေမေ ... မေမေ”

အရေးကြီးတော့လည်း မိခင်ကို တကြတာ သဘာဝပါ။

“မြယာ မြယာရေ”

နှင်းအသင်္ခယာ တိမ်တွေပေါ် ခိုစီးနေသည့် မြအသင်္ခ
ယာကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေမိသည်။

မြယာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သွေးတို့ဖြင့် စိမ့်ယိုစီးလွှမ်း
လျက်။

အို မဟုတ်ပါဘူး။

အနီရောင်တွေ ဝတ်ဆင်ထားတာပါ။

အနီရောင်တွေနှင့် ရဲရဲခက်ခက်လှနေသည့်မြယာက
အသူရကာယ် နတ်သမီးတစ်ပါးနယ်။

“မြယာရေ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်
မိတဲ့ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နင့်ရဲ့သွေးတွေ၊ ချွေးတွေနဲ့ ငါ့ဘဝကို
ပုံဖော်ထုဆစ်ပေးခဲ့ရသလားဟာ။ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“နာရီဝက်ထဲကြီးတာနဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ
တွေ၊ စေတနာတွေ ငါ့အပေါ် ပုံအောပေးခဲ့ရတာ မတန်ပါဘူး။

နှင့် ငါ့ကို စိတ်မနာလိုက်ပါနဲ့နော်”

အမှူးသမားတစ်ယောက်လို ရင်ထဲရှိတာတွေ အော်ဟစ်
ငိုယို ပေါက်ကွဲနေသည့် နှင်းအသင်္ခယာလေးကို ဇော်ရေးနေ
စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူ ကျောင်းကပြန်အလာ သူ့ကားရောက်သွားချိန်မှာ
သူမရဲ့အနားမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ၄-၅ ယောက်ဝိုင်းလို့။

သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကားရပ်လိုက်တော့ ကျောင်း
သူ ကျောင်းသားများက နေရာရဲ့ပေးကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နှင်းအသင်္ခယာ မူးလဲသွားတာထင်တယ် ဆရာ။
ဆေးခန်းပို့ရမလား”

“ပေး ပေး ဆရာခေါ်သွားလိုက်မယ်။ သူနေတာ
တီချယ် ဒေါ်သင်းသင်းသူနဲ့ ဒေါ်ဝင်းချယ်ရီဦးတို့နဲ့။ ဆရာက
သူတို့ဘေးခန်းမှာ”

“ဪ... ဟုတ် ဟုတ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ချီတင်
ပေးမယ်”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ဆရာပွေ့လိုက်မယ်”

သစ်ပင်ရင်းက မြက်ခင်းမှာ ခွေတီခွေခေါက် ဖြူဖတ်

၂၅၀ ◀ ကြယ်စင်ဖူးဝေ

ဖြူရော်လေး လဲနေသည့် နှင်းအသင်္ခယာကိုကြည့်ပြီး ဇော်ရေးနွေ
ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို ခံစားနေရတာ။

နှင်းယာကို ပွေ့ချီလိုက်တော့ ကျောင်းသားတွေက ကား
တံခါးပြေးဖွင့်ပေးကြသည်။

သူ နှင်းယာကို ကားပေါ်တင်ပြီး ခေါ်လာ။ နောက်
အိမ်ရောက်တော့လည်း တီချယ်တို့ပြန်မရောက်သေးသဖြင့် ကိုယ့်
တိုက်ခန်းသို့ပဲ ခေါ်လာခဲ့ရတာ။

နောက် ကိုယ့်အိမ်ရာပေါ်မှာပဲ သိပ်ထားကာ လိုအပ်
သည့် ကုသမှုတို့ကို ပြုလုပ်ထားပေးခဲ့ပါ၏။

ယခု သူကလေး သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်နှင့်
ကွက်စိပ်ဆရာလို လျှောက်ပြောရင်း မျက်ရည်ပါးပါး စီးကျနေ
တော့။

ဇော်ရေးနွေ ရင်ပွင့်မတတ် သနားမိပါသည်။ ရုပ်
ကလေးချောပြီး ဘဝကြမ်းလိုက်တာ ချာတိတ်ရယ်။

မင်းထက် ဘဝကြမ်းတာက မြအသင်္ခယာ။

အမှာမို့ ရုပ်ချင်းဆင်ကြ၊ တူကြပေမယ့် နှင်းအသင်္ခယာ
က နာမည်နှင့်လိုက်အောင် နူးညံ့၊ နှင်းပွင့်လေးလို့ ဖြူနုညနေ
သည်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၂၅၁

မြအသင်္ခယာကတော့ မုဆိုးတွေပေါသည့် မှော်ရုံတော
မှာ။

ခွေးဆိုးတွေကို ကြောက်သည့် ကြောင်ပေါက်လေးလို
အမွှေးတွေထောင်၊ အမြီးလေးထောင်ပြီး မာန်ဖီလို့။

ချစ်စရာ သနားစရာ မြအသင်္ခယာ။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့
ညှို့လက်ရုံးဆီမှ ဖုန်းဝင်လာပါရဲ့။

“မြယာကို ငါ ခေါ်ထားလိုက်ပြီ။ သူ့ကို ကွန်ပျူတာ
ရိုက်ခိုင်းထားတယ်။ ထမင်းချက်၊ အိမ်ရှင်၊ တော်တော် အသုံးဝင်
အောက်သက်ကျေတဲ့ ကောင်မလေးကွ။ မထင်ရဘူး”

“ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်မနေပါနဲ့ လက်ရုံးရာ။ ဒီလောက်
လည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“မင်းသာ မစားရတဲ့ စပျစ်သီးချဉ်နေတာ။ ငါ့ကောင်မ
လေးက တော်တော်လိမ္မာတာကွ။ ညှို့သည်တွေရှေ့ ငါ ဟောက်
ကြည့်တာ။ ဘာမှပြန်မပြောဘူးကွ”

“တော်ကြာမှ လူရှေ့ သူရှေ့ကိုင်ပေါက်နေလို့ နံရိုးကျိုး
နေပါဦးမယ်ကွ။ လူကြားမကောင်း၊ ကျော်မကောင်းတွေ ဖြစ်နေ
ပါဦးမယ်”

“သူတို့ဘဝလေးတွေ သနားစရာ။ မင်းကောင်းမလေး

၂၅၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကရော အိုကေရဲ့လား”

“နှင်းယာက ပိုပြီး နူးညံ့တာပေါ့။ မြယာက စုတ်ချက် ကြမ်းတယ်”

“ဘဝချင်းမှ မတူဘဲကိုး။ မြယာက အားလုံးအတွက် အနစ်နာခံတတ်တဲ့သူရဲကောင်း နှလုံးလှပိုင်ရှင်”

“ဒါကတော့ကွာ၊ အဆင်ပြေသလိုလုပ်ကြရတာပဲ”

ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည့် စကားတွေကို သတိရရင်း ဇော်ဇော နွေ သူကလေးကို ငေးကြည့်နေမိတာ။

နှင်းယာကတော့ တော်တော်ကြီးကို စကားတွေပြောပြီးမှ မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတာနှင့် ဆတ်ခနဲကြိုးထပြီး လူက ပြုံးပြုံးပြာပြာ။

“ဆရာ”

“ဘာတုံး၊ မင်းမူးလဲလို့ ငါ အိမ်ခေါ်လာရတာ။ ဆေး လည်း ထိုးပေးထားတယ်။ အရမ်းအားနည်းနေတာ”

“ဪ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ နှင်းယာ မှတ်မိပါပြီ”

မူးဝေနေတာမပျောက်သေးပေမယ့် ယခုလို လူပျို၏ အခန်းထဲရောက်နေတာတော့ သူမကြောက်ပါသည်။ ဆရာက ဘာမှ မဟုတ်တောင်မှ အများမြင်လို့ မတင့်တယ်။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၂၅၃

သည်တော့ သူမ ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး ထရပ်လိုက် သည့်အခါ လူကယိုင်သွား၏။ ဇော်ဇောနွေ ပြေးတွဲလိုက်ရသည်။

“ရ ရတယ် ဆရာ။ ဟိုဘက်ကို လိုက်ပို့ပေးပါနော်။ နှင်းယာ အဲဒီကျမှ အိပ်နေလိုက်မယ်”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း သတိတွေ။ ဘာတွေ လစ်နေ ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီမှာပဲ ဆက်နေလိုက်ပါလား။ ဘာလဲ ကိုယ့်ကိုမယုံလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်။ လူတွေ အထင်အမြင်လွဲမှား ရင် ဆရာ သိက္ခာကျမှာနိုးလို့ပါ”

“ကျ ကျ မထူးတော့ဘူး”

“ထူးပါသေးတယ် ဆရာရယ်။ နှင်းယာတောင်းပန်ပါ တယ်။ နှင်းယာကို နည်းနည်းလောက် လိုက်ပို့ပါနော်”

တစစတစ တောင်းပန်နေသည့် ကောင်မလေးအား သူ တစ်ဖက်တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ပို့ရပါသည်။

ညှိခန်းထဲမှာပဲ သူကလေးကို လဲလျောင်းအနားယူစေ ရင်း သူ ထိုင်စောင့်ပေးနေမိခဲ့။

* * *

အခန်း (၂၃)

တစ်ပတ်လောက်ထိ မြအသင်္ခယာ ပြန်မလာနိုင်တော့
ညှို့လက်ရုံး မျောက်မီးခဲကိုင်မိပြီ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း စက်
ပိတ်ထားတာများ။ ပြေးသာသွားလိုက်ချင်ရဲ့။

လူမမာများ ရောဂါသည်းသလား။

ပြေးသာသွားလိုက်ချင်တာပဲ။ လူကလည်း မအားလိုက်
တာ။ ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင်မသိ။

မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဆောင်းပါးရေးပေးရတာ
က တစ်မျိုး။ ဇာတ်ညွှန်းတွေ ခွဲပေးရေးပေးရတာကတစ်ဖုံ။

မြယာထံ သွားချင်ပေမယ့် သွားလို့ကိုမရ။ ယောက်ျား
တန်မဲ့ စောင့်မျှော်နေရသည့်အဖြစ်။

တစ်နေ့သားမှာတော့ သူ ညကြီးမိုးချုပ်မှ ခပ်ထွေထွေ
လေးနှင့် ကားကို ထိန်းမောင်းပြီးပြန်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ အထီးကျန်လွန်းလို့ပါ။

တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း သူငယ်ချင်း
များနှင့် တစ်ကိုယ်တော်လေလွင့်ခဲ့သူက သူကလေးနှင့်တွေ့တော့
လောကကြီးကို ငြီးငွေ့စရာလို့ မြင်ခဲ့ပြီ။

ညှပ်ခွံတစ်ခုကအပြန်မို့ ရီဝေဝေ။ ကားကို ခြံထဲသွင်း
မလို့ တံခါးဆင်းဖွင့်တော့ တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက မြအသင်္ခယာ။

ကိုယ့်ရဲ့ ခြံသော့နှင့်အိမ်သော့က သူမဆီမှာအပိုတစ်စုံ
လေ။

“မြယာ”

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကားကို ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်ဆဲ
သူမက ခြံတံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး ဘာဖြစ်လို့ ပိုပြီး တုန်ခါ ပိုပြီးမူးလာ
လေသည် မသိ။ သူ မြယာကို ကားနားမှာပင် ယိုင်တိုင်လှိုင်
စောင့်နေမိသည်။

၂၅၆ ◀ ကြယ်စင်ဖျူဝေ

သူရင်တစ်ပြင်လုံး အရိုင်းဆန်ဆန် ခုန်ပေါက်နေကြပါလား။ ဘုရားရော။

သူမကလည်း သူ့အနားသို့ ကပ်မလာဘဲ တိုက်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အထဲသို့သာ ဝင်သွားသည်။ အချိန်က ည (၈)နာရီ။

ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်ဆိုတာ ဒါလား။ ခွားရိုင်း သွင်းချိန်သာသာ။

“မြယာ”

သူ ညဉ့်ခန်းထဲထိ လိုက်သွားပြီး ရေငတ်သလို တစာစာ ခေါ်မိတော့ သူမက သူနှင့် ပဝါတစ်ကမ်း၊ လက်တစ်ကမ်းမှာ ရပ်၏။

“မေမေ နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းသွားပါပြီ။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခု ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့သလဲ”

“ဒေါ်လေးသိတာရှိပါတယ်။ သူ့နေပေးမယ်”

“ဪ... အင်း မြယာ ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေတာလဲ။ ကိုကိုကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရောပေါ့”

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၂၅၇

“ညနေ (၃) နာရီလောက်ကရောက်တယ်။ သူ့မေမေရော ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက်ရောက်မယ်။ ကိုကိုသွားကြုံရမယ်။ မြယာပါလိုက်ခဲ့ပါလား”

“စကားကို ပေါ့ပေါ့လေးမပြောနဲ့ဗျ။ သူ့သားကို ကလေးကချေမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတွေ့ရရင် ဘယ်မိခင်မဆို ရင်ကျိုးမှာပဲ”

“မြယာက ကလေးကချေလား။ ဒီလောက်အကောင်းစားမိန်းကလေး၊ အလိမ္မာတုံးလေးကို”

“မြယာ ဒီနေ့တော့ နားပြီ။ နောက်နေ့မှ ကွန်ပျူတာဆက်ရိုက်ပါမယ်”

သူ့ကို ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် လုပ်နေသည့် မြအသံခံယာကို ကြည့်ပြီး ညှို့လက်ရုံး မခံချင်စိတ်တွေပေါက်နေရသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကပဲ မိုင်ပေါင်း ကုဋေခရီးကို နှစ်ယောက်သားအတူ ကားလေးနှင့် သွားခဲ့ဖူးကြသေးသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြင်နာတွေ ပိုခဲ့ကြဖူးသည်။

မြယာကိုချစ်ရတာ ချောတိုင်တက်ရသလိုပဲ။ ယိပ်ဖျား

ရောက်သွားလိုက်၊ တိုင်ခြေရင်းပြန်ရောက်လိုက်။

သည်နေ့ညတော့ သည်ချောတိုင်ကို သူထိပ်ဖျားထိ အောင်တက်ပြီး အောင်ပန်းဆွတ်ခူးလိုက်ဦးမည်။ မေမေ မလာ ခင်ပေါ့။

ကိုယ့်လူကိုယ်ပိုင်အောင် လုပ်ထားမှ။

သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်ပြေးချင်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူဆွဲထားရမည်။ သူကတော့ ညွှန်ခန်းဆိုဟာကြီးပေါ်မှာ အဝတ်တောင်မလဲနိုင်ဘဲ ခြေပစ် လက်ပစ်။

“မြယာ ကိုကိုကို သံပရာရည်ချဉ်ချဉ်လေးတစ်ခွက် လောက် ဖျော်ပေးပါ။ ကိုကို အရမ်းမူးလို့ပါ”

ကောင်မလေး မီးဖိုဘက်သို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားတော့ သူ ဆိုဟာရည်ပေါ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲလျောင်းမိသည်။

အား ယခုမှ ပိုမူးလာပါလား။ ညွှန်ခန်းမှ ထွက်ခါစက ဒီလောက်မမူး။

ဘုရားရေ၊ အရက်မူးတာလား။

အချစ်မူးတာလား။

ကောင်မလေးရေ

ငါ ဒီတောင်က ကျော်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။

“အား”

ခေါင်းကိုနှိပ်ရင်း သူ ရင်ထဲ ပျို့လာသည်မို့ ဗွက်ခနဲ ထိုးအန်ချလိုက်မိတာ။ ညွှန်ခန်းကြမ်းပြင်။

သည်အချိန်မှာ ကောင်မလေးဟာ ပျာပျာသလဲ ပြန်ပြေး ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ့ကို ရင်ဘတ်ဖိ၊ အင်္ကျီပေါ်မှ နက်ကထိုင် လည်စည်းကိုလျှော့ ကြယ်သီးတစ်လုံး၊ နှစ်လုံးဖြုတ်။

သူမ တတ်သလောက် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေလေ၏။

“အား မူးတယ် မူးတယ်။ ကမ္ဘာကြီးချာချာလည်နေပြီ”

“နေဦးနော်၊ ကျွန်မ သံပရာရည်ဖျော်ပြီးပြီ။ သွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

မီးဖိုဘက်ပြန်ပြေးသွားပြီး သူမ သံပရာရည်ခွက်နှင့် ပြန်ရောက်လာပြန်၏။ သူ့ကိုထူပေးပြီး သံပရာရည်တိုက်တော့ သံပရာရည်က တစ်ဝက်လောက်ပဲ ဝင်ကာ မှောက်ကျသွား၏။

“အို ဒုက္ခပါပဲ”

ညွှန်ခန်းကြမ်းပြင်မှာလည်း အန်ဖတ်တွေ မကျုံးရသေး။ သူကလည်း ဒယ်ဒယ်ဒိုင်နှင့်၊ မြယာ စိုးရိမ်မိပေမယ့် သူ့ကို အခန်းထဲ ပို့ပေးဖို့တော့ စိတ်မကူး။

မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်မှ။

ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးလို့မဖြစ်။

သူမ ပထမဦးဆုံး အန်ဖတ်တွေကို အရင်ရှင်းရသည်။

ဒုတိယ သူ့ကို အဝတ်လဲပေးဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။ သံပရာ

ရည် မှောက်ကျသဖြင့် စုံရွဲသွားသည့် အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြတ် ပေးပြီး သူ့အခန်းထဲမှ တီရှပ်တစ်ထည်ကို လွယ်လွယ်ကောက်စွာ ပေးနေဆဲ။

သူက ဒုတိယအကြိမ် အန်ချလိုက်တော့ သူမ ခေါင်း ပေါ်။

“ဟင်း ... ချဉ်စုတ်နေတာပဲ”

အရက်သမားမယားတွေကို ပြေးပြီး မြင်ယောင်သနားမိ လိုက်ရင်း သူမ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းဘက် ပြေးရသည်။

တစ်ခါတည်း ခေါင်းလျှော်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး ပြန် ထွက်လာတော့ သူ့ကိုမတွေ့ရတော့။

အခန်းထဲရောက်သွားတာလား။ ဘယ်ရောက်သွားတာ လဲ။ သူမ သူ့ခိုးချောင်းချောင်းပြီး ဟိုချောင်း၊ ဒီချောင်း ချောင်း ရသည်။

သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲမှာလည်းမတွေ့ရ။ ဘယ်ရောက်သွား တာလဲ။ စာကြည့်ခန်းထဲ ပြေးကြည့်လိုက်တော့လည်း မတွေ့။

ကွန်ပျူတာခန်းထဲလည်း မမြင်။

အိပ်ရာထဲလည်း မရှိ။ နောက်ဆုံး သူမ အိမ်ရှေ့ထွက် ကြည့်လိုက်တော့မှ ကားနားမှာ မိုးရေထဲရပ်နေသည့်သူ့ကို တွေ့ လိုက်ရ၏။

“ဪ... အမူးသမားများ တော်တော်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာပဲ”

သူမ ထီးဖွင့်ပြီး သူ့ကိုသွားခေါ်ရသည်။

“ဘာထွက်လုပ်တာလဲဟင်”

“ကိုကို ကားထဲမှာ စာအုပ်ကျန်ခဲ့လို့ ထွက်ယူတာ။ ကားက အပေါက်ပျောက်နေလို့”

ဪ အပေါက်ပျောက်အောင် မူးရသလားကွယ်။ ဖြစ် မှဖြစ်ရလေ ဘတ်ဆဲလားကြီးရယ်။

“မိုးတွေရွာနေတယ်။ နေဦး ... ကျွန်မ ယူပေးပါမယ်”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မြအသင်္ခယာ သူ့စာအုပ်ကို ယူပေး ရသည်။ နောက် သူ့ကို တိုက်ထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာပြီး အဝတ်အစား လဲဖို့တင်မက ရေသုတ်ပေးဖို့ပါ လုပ်ပြန်၏။

သူမ သူ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်သွားယူနေစဉ် သူ့ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့၏။

ဘာပဲပြောပြော ဧည့်ခန်း မီးလင်းလင်းထဲမှာဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။

အဝတ်များကိုယူ၊ မျက်နှာသုတ်စောင်ပါယူပြီး သူမ ထွက်လာခဲ့တော့ ကိုယ်တော်က ဆိုဖာကိုမှီပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်။

သူမ အင်္ကျီချွတ်၊ ရေသုတ်၊ တီရှပ်တစ်ထည် ကောက် ဝတ်ပေးရသည်။ နောက် ဘောင်းဘီ။

ဘယ်ကိုင်ရဲမလဲ။ ခါးပတ်လည်း မဖြုတ်ရဲ။ သို့သော် ရေစိုသွားသည့် ဘောင်းဘီတွေကို ဒီအတိုင်းထားရင်လည်း အအေးပတ်မည် ထင်ပါသည်။

မြအသင်္ခယာ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်နေရ၏။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ... ရှင့်ဘာသာ ဘောင်းဘီလဲကြည့်ပါ လား။ ကျွန်မ ပုဆိုးယူလာတယ်”

“ရတယ် ... သိပ်ရ”

သူက ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထရပ်လိုက်ပြီး မသေမသပ်နှင့် ပင် ဘောင်းဘီ ခါးပတ်ဖြုတ်နေတော့ မြအသင်္ခယာ မကြည့်ရဲ။

သို့သော် သူက တော်တော်မှူးနေတာမို့ နောက်ခိုင်းသွားဖို့ လည်း စိတ်မချ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“အမယ်လေး”

သူက ဘောင်းဘီ ကိုရိုးကိုးယားနှင့် လဲတော့ ပြိုတော့ မလို ဖြစ်သွားသဖြင့် သူမအနားသို့ ရောက်သွားရသည်။

ပုဆိုးကို ကွင်းလုပ်ပြီးလှမ်းပေးပေမယ့် သူက မြယာ ဘက်သို့ ယိုင်ကျလာသဖြင့် ဖမ်းထိန်းရသေး၏။ ဒုက္ခပါပဲ ငါ တော့။

“ဆောရီး”

ခက်ခက်ခဲခဲနှင့်ပင် ပုဆိုးလဲပြီးတော့ သူမ ဘာဆက် လုပ်ရမှန်းမသိ။ သူ့ကို သူ့အခန်းထဲလည်း သွားပြီး မပို့ရဲ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရမှာလည်း မကောင်း။

သူ အခြေမကျသေးသဖြင့် သူမလည်း ကိုယ့်အခန်းပြန် လို့ မရသေး။

သူ့ကို မသိမသာလေးဖေးပြီး သူ့အခန်းဝထိတော့ ပို့ပေး မှထင်သည်။ တစ်ထစ်လျှော့ပြီး သူမ သူ့လက်မောင်းအင်္ကျီကို ဆွဲလိုက်၏။

“အခန်းထဲသွားမလား”

“သွားမှာပေါ့၊ ရတယ် ... ရတယ်၊ ကိုကိုဘာသာ သွားမယ်”

၂၆၄ - ကြယ်စင်ရှုမဝ

သူမ တွဲတာမခံဘဲ ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် သူ သူ့အခန်းထဲ
ရောက်သွားတော့မှ နောက်မှ စိုးရိမ်တကြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ
ဖေးမလိုက်ပါနေသည့် မြအသင်္ခယာ သက်ပြင်းချရသည်။

ကိုကိုရေ။

တောင်စွယ်နေမကွယ်ချင်တော့ဘူ။

ဘဝချင်း အလွှာချင်းခြားတဲ့အဖြစ်တွေမို့ မြယာ မြေနိမ့်

ရာ လုံ့အစိုက်မခံချင်တော့တာပါ။

ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးပဲ ကောင်းပါတယ်နော်။

အခန်း (၂၄)

မြယာ မီးဖိုဘက်မှာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေမိတာ ညို့၊
လက်ရုံးရဲ့မေမေ သည်မနက်လာမယ်ဆိုလို့ပါ။

ရင်ထဲမှာတော့ လေးလေးလံလံ။

ရှုပ်ရှင်တွေထဲကလိုပဲ ဂုဏ်ပကာသနအသိုင်းအဝိုင်းမှ
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပေါ့။

ဖောက်ဝင်ခန်းအရ သူသားအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ရောက်လာနေတဲ့ သူမကို အပျက်မလောက်ထင်။

ပါးတွေ၊ ဘာတွေ ရိုက်၊ နစ်နစ်နာနာတွေ ပြောပြီး

၁၆ ကြယ်စင်မျှဝေ

မိပေါ်မှ ကန်ချ။

ငါ အဲဒီအထိ စောင့်နေသင့်သလား။

သူများပါးရိုက်ပြီး နှင်မချခင်ပြေးရကောင်းမလား။

သို့သော် သူ့ကျေးဇူးတွေက အများအပြား။ သူမကို

ရဲတွင်းထဲကျမှစိုးလို့ ကယ်တင်တယ်။ အလုပ်ပေးတယ်။ မေမေ

ဆေးကုဖို့ ကြိုတင်ငွေ (၅) သိန်းပေးလိုက်တယ်။

ငါ့အလုပ်က ကွန်ပျူတာ ရိုက်တာပဲလေ။ ချက်တာ၊

ဂျွတ်တာ၊ အိမ်သန့်ရှင်းတာကတော့ မိန်းမမို့ မနေတတ်လို့ပါ။

လည်း စားနေတာပဲလေ။

သူ့ကိုတော့ ယုံကြည်သွားပါပြီ။

မူးနေတဲ့ကြားထဲကတောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်

သည့် သူ။ ပြတိုက်ထဲပို့ဖို့ကောင်းတယ်။

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပဲလေ။

သူကတော့ နံနက် (၈) နာရီလောက်ကတည်းကပင်

သူမေမေကို ကြိုဖို့ ထွက်ခွာသွားပါပြီ။ လေယာဉ်ကွင်းသို့သွား

လေပြီ။

ညက မူးခဲ့ပေမယ့် သည်မနက်တော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်

အစားလဲပြီး ထွက်လာလိုက်တာ အကြောအမော့။ ညက မူးတာ

သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း။

သနပ်ခါးလေးနှင့် ချည်ထည် အစိမ်းနုဝမ်းဆက်လေးနှင့်
မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့် သူမကို လာနှုတ်ဆက်ပုံက ရှက်
ကိုးရှက်ကန်း။

“ညက ကိုကို တော်တော်ဆိုးလား”

“ရှင်”

သူ ဘာတွေတွေးပြီး ရှက်နေပါလိမ့်။

အဲဒါပေါ့။ ကောက်ညှင်းက မစေ။ ဆန်ကြမ်းကစေး
ဆိုတာ။ရှက်ပြီးနှင်းဆီတစ်ပွင့်လို့ သူ ပန်းသွေးရောင်ထနေတော့
မြယာ မကြည့်ရဲတော့။ ကိုယ်ပါ အရှက်တွေကူးလာပြီး ရင်ထဲမှာ
တရှိန်းရှိန်း။ပြန်တွေးကြည့်တော့ ဖက်လဲတကင်းမရှိခဲ့ပေမယ့်
အထွေးထွေး အယုက်ယုက် ခွေးရောယုက်တင်။ ရှက်မယ်ဆို
ရှက်ရမှာပါပဲ။သို့သော် သူ့ရှက်နေတာက သည်လောက်မက။ ကေန္တ
ကိုယ်တော်ချော မူးမူးနှင့် အိပ်မက်တွေမက်ခဲ့တာဖြစ်မည့်

“ဆောနီးကွာ၊ မေမေ သဘောတူအောင်ပြောပြီး ကိုကို

၂၆၈. ကြယ်စင်မျှဝေ

မြယာကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပါမယ်။ ခုတော့ မေမေ့ကို သွားကြို
လိုက်ဦးမယ်”

သူဘာသာပြောပြီး ထွက်သွားသည် ညှို့လက်ရုံးကို
မြယာ ရှင်းချက်မထုတ်လိုက်ရပါ။ မန္တလေးမှလာမည့် သူမေမေ
ကိုသာ ရင်တမမနှင့် ကြိုဆိုနေရရုံ။

*

ကားဟွန်းသံကြောင့် မြအသင်္ခယာ အပြေးသွားပြီး ခြံ
တံခါးဖွင့်ပေးရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တဒိုင်းဒိုင်း။ တုန်တာရော၊
ခုန်တာရော။ သူမေမေနှင့်အတူ မည်သူတွေပါလာဦးမည်လဲ။

ခြံတံခါးပြန်ပိတ်ပြီး မြအသင်္ခယာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်
လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ အသက် (၆၀) ခန့် ချောချောခန့်ခန့်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပါ။

စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေအောင် ဝတ်ထား
ပြီး မျက်နှာကခပ်ထန်ထန်။

ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့လေ။ ငွေရှင် ကြေးရှင် ဂုဏ်ကြီး

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၂၆၉

ရှင်၊ သားရှင်။

သူမက ခေါင်းလေးညွတ် ခါးလေးညွတ် ပြုံးပြမိတာ
ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုပမာ။

ညှို့လက်ရုံးကတော့ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်။

“မေမေ ... ဒါ သားရဲ့ P.A။ သားရဲ့စက္ကယရီ
မြအသင်္ခယာတဲ့”

“ဘာဘွဲ့ရလဲ”

“ဘွဲ့မရသေးပေမယ့် ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်။ အိမ်မှုကိစ္စ
ချက်ရေးပြုတ်ရေးပါ အဆစ်လုပ်ကိုင်ပေးတယ်။ အဟဲ သားရဲ့
အိမ် အရင်နဲ့တူသေးရဲ့လားမေမေ”

“ကွန်ပျူတာက နင်ရောတတ်ရဲ့သားနဲ့”

“အာ မေမေကလည်း သားက အလုပ်တွေအများကြီး
ဇာတ်ညွှန်းခွဲတာ၊ ဆောင်းပါးရေး၊ ကဗျာရေးတာတွေ လုပ်ငန်း
စီစဉ်ရတာတွေမှ အများကြီး။ သူ့ကို ဝတ္ထုရေးခိုင်းတယ်။ သားက
ပါးစပ်ကရေးတယ်။ အသံသွင်းထားပြီး သူက ကွန်ပျူတာစီပေါ့”

ညှို့ခန်းထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အချေအတင်တွေ
ဆွေးနွေးနေဆဲ မြအသင်္ခယာ သူတို့အနားမှ ခေါင်းငုံ့ပြီးလွှက်ခွာ
လာခဲ့သည်။

၂၃၀ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မီးဖိုထဲမှာလုပ်ငန်းလက်စသတ်ခဲ့ပြီမို့ ကွန်ပျူတာခန်းထဲ
သို့ သူမ ဝင်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ဆက်လုပ်မည်။ ကိုယ်ဟာ
အိမ်အကူတစ်ယောက် မဟုတ်တာမို့ တိုက်ရိုက်တော့ တာဝန်မရှိ။

သူဟာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်မို့ သူမမေကို အလိုက်အထိုက်
ပြုစုပေးမည့်သဘောလောက်သာ။

တစ်မနက်လုံး ကွန်ပျူတာရိုက်နေလိုက်တာ အချိန်တွေ
ကိုတောင်မမှီလို့။

နေ့လယ် (၁) နာရီလောက်ကျမှ သူမအပြင်ထွက်လာမိ
တော့ သားအမိ (၂) ယောက်လုံး မတွေ့ရတော့။

မီးဖိုထဲဝင်သွားတော့ စားပွဲပေါ်မှာ စာတိုလေးတစ်စောင်။
ဖန်ပန်းအိုးနှင့်ဖိလို့။

“မြယာ
မေမေ့ကို အပြင်မှာကျွေးလိုက်မယ်။ မြယာ ပင်ပန်းမှာ
စိုးလို့ပါ။

ကိုကို”
အင်း အပျက် အပျက်နှင့် နှာခေါင်းပဲ သွေးထွက် ဆို
သလို။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲကွယ်။

✱

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၂၃၁

ညနေစာတော့ အိမ်မှာစားမည်ဆိုလို့ မြယာ စီစဉ်ပေးရ
သည်။

သူကလည်း မြယာရှိရာ ကွန်ပျူတာခန်းထဲသို့ ဝင်မလာ
တာကြောင့် ပြဿနာက မရှိသေး။ အခြေအနေတွေက သာသာ
ယာယာ။

ဒေါ်စိန်စိန်ဦးရှိနေတာကြောင့် မြယာ အနေအထိုင် ပိုပြီး
သိုသိပ်မိသည်။ ကိုယ့်ဘဝလေးအနည်ကျဖို့ မနည်းကြိုးစားနေ
ရသည်မို့ မည်သူ့အငြိုအငြင်မှလည်း မခံယူချင်။

အခိုက်အတံ့ပေါ့နော်။

သပြေနုချိန်မရောက်သေး။

အောင်စည်တွေလည်း မရွှမ်းနိုင်သေးခင်။ သူတို့ကြည်ဖြူ
အောင် အားလုံးလုပ်ကိုင်ပေးရမှာပါပဲ။

မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ မြယာ ထမင်းပွဲပြင်နေချိန်မှာ အနား
သို့ ဒေါ်စိန်စိန်ဦးရောက်လာပြီး စားပွဲထိပ်မှာထိုင်သည်။ နောက်
သူမကို (၈) သုံးလုံးစစ်ဆေးရေးဝင်သလို မေးခွန်းတွေ တရစပ်
မေးလေ၏။

“နာမည်က မြအသင်္ခယာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ”

“စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သတင်းက အတိအကျ။ မြယာ မျက်လွှာလေးချပြီး
ဖြေရတာပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအလုပ်လုပ်ရတာလဲ”

“ရှင်”

“သီချင်းဆိုတာ ပိုက်ဆံရတယ်မဟုတ်လား။ ဒီမှာ
ကွန်ပျူတာလာရိုက်တာ ဘယ်လောက်ရလို့လဲ။ ပြီး သားနဲ့ (၂)
ယောက်တည်းအတူနေရတာ မကြောက်ဘူးလား”

ကိုယ့်အိုင်ကြူကို စစ်ဆေးနေတာလား။ သိမ်ငယ်စိတ်နှင့်
ယင် မော့ကြည့်မိတော့ ဒေါ်စိန်စိန်ဦးအသွင်က တည်ငြိမ်သော
ရေကန်ကြီးနယ်။

“မြယာ မလွဲသာလို့သာ စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်း
ဆိုရတာပါ။ ဒီမှာ လုံခြုံမှုရှိပါတယ်။ ဆရာက လူကြီးလူကောင်း
တစ်ယောက်ပါ”

“လုံလောက်ရဲ့လား”

“မြယာရဲ့မေမေနဲ့ညီမကို ထောက်ပံ့လို့ရပါတယ်။ လုံ
လောက်ပါတယ်”

မြအသင်္ခယာ၏ ရာဇဝင်တွေကို အားလုံးသိထားပုံ။
သူမကလည်း မညာတတ်သူပါ။ အပြန်အလှန် မေးခွန်းတွေကို
မေးပြီး သူကျေနပ်တော့မှ ထမင်းစတင်စားတော့သည်။

ညှို့လက်ရုံးကတော့ ယခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေး။
ဘဝက ခါးမလို ချိုမလို။

အခန်း (၂၅)

ညနေ (၅) နာရီလောက်မှာ ညှို့လက်ရုံး အိမ်ပြန်လာတော့ သူကားထဲမှာ မိန်းကလေး (၃) ယောက် ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းတွေနှင့်။ မင်းသမီးပေါက်စ၊ မော်ဒယ်ပေါက်စတွေ။

ဘောင်းဘီတွေက ပေါင်ရင်းရောက်၊ အင်္ကျီတွေက လည်ပင်းဟိုက်။ နှစ်ဖွားအသည်းကတစ်ဝက် ပေါ်လှလှ။ လူတွေကလည်း ပုတ်လိုက်၊ ခတ်လိုက်၊ ဖက်လိုက်၊ လျက်လိုက်။

ညှို့လက်ရုံးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကာ။ အဲ ညှို့လက်ရုံးက ထိုင်နေတာပါ။ ကောင်မလေး (၃) ယောက်က

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၂၄၅

တော့ ကဲလွန်းအားကြီးလို့ ဒေါ်စိန်စိန်ဦးခမျာ သူသားကို ဝိုင်းပြီး ဗလက္ခာရများ လုပ်ကြမလား၊ စိုးရိမ်။

တစ်နာရီလောက်ကို ဆူညံ၊ ပူညံပြီးကျမှ သူတို့ပြန်သွားကြ၏။ သည်တော့မှ ဒေါ်စိန်စိန်ဦး မီးဖိုထဲမှ ထွက်ဝံ့သည်။

“သားရယ် ... မင်းနှယ် ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်”

“ခုခေတ်က ယိုသူရော မြင်သူရော မရှက်ကြတော့ဘူး မေမေရဲ့၊ မဆန်းတော့ဘူး”

“အမလေး အမလေး၊ ဒီလို ဆတ်စလူးတွေနဲ့တော့ နင့်ကို အငြိမခံနိုင်ဘူး”

“မေမေကလည်း မငြိပါဘူးဗျ”

သူ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ထုချေလွှာတင်နေဆဲ မေမေ စွေခနဲ အနားရောက်လာပြီး နှာခေါင်းကို ရှူကြည့်၏။ ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခနဲ လေတော့တာ။

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... နင်က အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ အကုန်စုံနေတယ်ပေါ့လေ။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ နင့်ကို စေ့စပ်ပေးခဲ့မှ ဖြစ်မယ်။ ငါလည်း နင့်ကို စောင့်ရှောက်အားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ... မေမေ အရမ်းတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊

၂၇၆ ◀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဘယ်သူနဲ့လဲ”

အရမ်းတွေမလုပ်နဲ့ဆိုသူက ဘယ်သူနဲ့လဲတဲ့။ တော်တော်
တရားကျစရာပါပေ။

“ဘာမှ အထွန့်မတက်နဲ့။ ငါ မပြန်ခင် စေ့စပ်ပစ်ခဲ့မယ်။
အဲဒီဟာလေးတွေပြောတဲ့ မွေးနေ့ပွဲဆိုတာရော နင်သွားဦးမှာ
လား။ ဒီနေ့ညဆို”

“ဪ... မေမေရယ်။ မသွားလို့ တော်မလားဗျာ။
ကိုယ်က သူတို့နဲ့လုပ်စားနေရတာ”

“ဘီယာတွေ၊ ရမ်တွေ အလှူပယ်”

“မေမေ ဘယ်သူပြော”

“မရှည်နဲ့။ နင်သွားရင် မြအသစ်ယာကို အထုပ်ကိုင်ရ
အောင် ခေါ်သွား”

“ခေါ်ချင်ပါဘူးဗျာ ပုံတုံးကြီး”

“ငည့်”

“ဗျာ အမေ”

“သွား... နင် ငါ့မျက်စိအောက်က ထွက်သွားစမ်း”
မေမေက မီးဖိုဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးတော့ သူ ကုပ်
ကုပ်ကလေး ဝင်ခဲ့ရသည်။ မေမေ တော်တော်ပေါက်ကွဲနေပြီ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၂၇၇

သူ့ကို နင်တွေ့၊ ဘာတွေနှင့်။

အင်း... စုဠလိပ်တော့ ရေထဲလွှတ်ပြီ။

✱

“အဲဒါပေါ့ သူခိုးကို ရွှေတိုက်စိုးခန့်တာ”

ကားပေါ်မှာ သူရသမတီမယ်တော်ပါလာသလို စံပယ်နဲ့၊
သနပ်ခါးရနံ့က သင်းသင်းလေး။

သူ့ရဲ့ ကောင်မလေးလေး။ သနပ်ခါးတွေ အဖွေးသာ။
စံပယ်တွေ အဝေသားနှင့်။

“ဒီတစ်ခါ သိုက်ကားတွေ၊ ဥစ္စာစောင့်ကားတွေ ရိုက်ရင်
မင်းသမီးမရှာရတော့ဘူး”

ကားမောင်းရင်း သူကလေးကိုစနေတာ။ ချည်ထည်
ပန်းနုရောင် ဝမ်းဆက်လေးနှင့် သိပ်လှ၊ သိပ်ယဉ်နေသည့်
ကောင်မလေး။

သူ့အသည်းတွေ တဆတ်ဆတ်ခါလို့။ ကောင်မလေးက
လည်း ဂျေဝင်တတ်သာ။ ညနေက problem ကို ဟတ်ထိနေပုံ။

သူဖြေရှင်းရပါ၏။

“ညနေက ဇာတ်လမ်းဆင်လာတာပါ မြယာရဲ့။ အဲဒီ ကောင်မလေးတွေကို ကိုကို အကူအညီတောင်းလာတာ။ မယုံဘူး လား။ ခုပဲ မေမေ မြယာကို စပိုင်ထည့်လိုက်တာကြည့်”

“မြယာကို တစ်နေရာရာမှာထားခဲ့ပေါ့။ ကိုကို တစ် ယောက်တည်းသွား။ ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်း အလွှာထဲ လည်း မဝင်ချင်ပါဘူး”

“မဝင်ရပါဘူးဗျာ။ အားလုံး အင်တွေချည်းပါ။ အိမ်မှာ မေမေရှိလို့ ကိုကို မင်းကို ခေါ်ထုတ်လာတာ”

“အင် ... ခု ဘယ်သွားမှာ”

“ဘုရားသွားမှာပါ။ ချစ်သူလှလှလေးနဲ့ ရွှေလက်တွဲပြီး ဆီမီးပူဇော်၊ ပန်းပူဇော်မယ်။ နောက် ရွှေလည်တွဲရပါစေလို့ ဆုတောင်းမယ်”

“မရသေးဘူး”

“ရမှာ။ ကိုကို ညနေက မေမေ့ကို ဟတ်ထိအောင် ကျပ်ပြီးပြီ။ အဲလို ဆတ်စလူးလေးတွေနဲ့ငြိမှာဆက်စာရင် မြယာ လို ကျောက်ရိုင်းဖွင့်လေးနဲ့ငြိကာမှ တော်ဦးမယ်လို့ ကိုကို idea ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“တော်ပါ ... ကိုကိုရား၊ မြယာက ဂုဏ်မရှိ သရေခရို စားသောက်ဆိုင်ကအဆိုတော်”

သူ ကောင်မလေးချွမ်းစပ်လေးကို ပိတ်ဖို့ကားကို လမ်း ဘေးသို့ ခေတ္တထိုးရပ်ရ၏။ လူရှင်းနေသည့် တစ်နေရာ။

ကောင်မလေးကို ဆွဲပွေ့ပြီး လေးနက်စွာ စကားဆိုမိ တာ။

“ချစ် ဖြူစင်တာ ကိုကို ယုံကြည်တယ်။ ခုခေတ် ဖြစ် ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတဲ့ အက်တိုးပစ် အပျိုစင်တွေထက် မြယာ အများကြီးဖြူစင်တာ ကိုကိုသိတာပေါ့။ ကိုကို ချစ်ကို တကယ် လက်ထပ်မှာ။ အိုကေ”

နောက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွားပြီး တကယ်ပင် သူမတို့ နှစ်ယောက် ဆုတောင်းခဲ့ကြတာ။

အခန်း (၂၆)

တကယ်ပါပဲ။

ဒေါ်စိန်စိန်ဦးတစ်ယောက် တစ်ပတ်လောက်နေသွားပြီး သည့်အခါမှာတော့ ညှို့လက်ရုံးကို မြအသင်္ခယာနှင့် စေ့စပ်၊ လက်မှတ်ထိုး၊ လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

ရှေးရှေးက ယောက်ျားတွေလိုပဲ။ ချွေးမလောင်း၏ အရည်အချင်းကို တစ်ပတ်တိတိ မသိမသာ အကဲခတ်နေချိန်မှာ ညှို့လက်ရုံးကလည်း မော်ဒယ်မမတို့ ရုပ်ရှင်ရူးမလေးတွေတို့နှင့် အညှီယင်အုံသလို တရုန်းရုန်းလုပ်ပြနေခဲ့တာ။

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ၂၈၀

ဘီယာလေး၊ ဘာလေးကိုလည်း အာစွတ်ရုံသောက်ပြရသေး။

အင်း ... အကျိုးဆက်အဖြစ် သူ မပြန်ခင် စေ့စပ်၊ လက်ထပ်၊ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့လေတော့တာ။

သူမရဲ့စေ့စပ်ပွဲသို့ မေမေက မကျန်းမာလို့ မလာနိုင်တော့ မြအသင်္ခယာ တစ်ဦးတည်းသော ညီမဖြစ်သူ နှင်းအသင်္ခယာကိုသာ လှမ်းမှာရသည်။

ကိုယ့်ဖက်က တစ်ယောက်တော့ရှိရဦးမှာပေါ့။

ဖုန်းကိုင်ပြီး နှင်းအသင်္ခယာ ဝိုင်နေတော့ ဖော်ရေးနွေ တစ်ဖက်ခန်းမှ ကူးလာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲ၊ ချာတိတ်နော် မလွယ်ဘူး”

“မြယာဆီကပါ”

“ဘာတဲ့လဲ။ ငွေမပို့နိုင်သေးလည်း မပူနဲ့။ ကိုယ့်ဆီက ယူသုံး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မြယာ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုလို့”

“ဟင် ... ဘာ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“စာရေးဆရာ ညိုလက်ရုံးနဲ့တဲ့”

“ဟေ”

ဒီကောင် ခြေသွက်လှချည်လား။ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိပေမယ့် ခုတစ်လော မဆက်ဖြစ်။

သူမေမေက သဘောတူသလား။ ဒါဆို ငါ့မေမေက ရော။

စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်မနေဘဲ စစ်ကိုအရင်တိုက် ကြည့်မှ အဖြေသိရမည်ထင်သည်။

ညိုလက်ရုံးရဲ့မေမေတောင် သူ့သားကို သဘောတူ သလား။ မတူသလား မေးကြည့်ဦးမှပါ။

“အစ်မယောက်ျားယူတာ ငိုဝံ့စရာလား။ နှင်းယာ ပိုပြီး တော့တောင် အဆင်ပြေဦးမယ်။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် ကြတာ ဓမ္မတာပဲလေ။ ကဲ နှင်းယာရော အချိန်တန်တော့ မပွင့် ဘူးလား”

“မပွင့်ပါဘူး။ နှင်းယာတို့ ချမှတ်ထားတဲ့ မိသားစု စီမံ ကိန်းလေး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားရတာ စိတ်မကောင်းလို့ပါ”

ပြောရင်းမှ နှင်းအသစ်ယာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာတော့

သူ ကောင်မလေးကို ခေါင်းလေးပွတ်ပြီး ချောရသည်။

“ဒါ ဓမ္မတာပဲကွာ။ ဒီလောက်ချောမောလှပပြီး လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးတွေ၊ ယောက်ျားမရဘဲနေမတဲ့လား။ နှင်းယာ လည်း ရမှာပဲ။ ကဲ ... ပြော ဘယ်တော့လဲ။ ဘယ်လိုသွားမှာလဲ။ ဘယ်ဟိုတယ်မှာလဲ။ ကိုကြီးလိုက်ပို့မယ်။ ဟိုကောင်ကြီးက ကိုကြီး သူငယ်ချင်းလေ”

တီချယ်နှစ်ယောက် ပြန်မရောက်သေးသည်မို့ ညနေ စောင်းလေးက သာသာယာယာ။

“မနက်ပြန်ရောက်အောင်လာပါတဲ့။ သန်ဘက်ခါ လက်မှတ်ထိုးမှာ။ မေမေကတော့ မသွားနိုင်တော့ဘူး။ လှမ်းပြီး ခွင့်တောင်း အကြောင်းကြားတယ်တဲ့”

“မိဘတွေမပါဘဲ ဆောင်ရမှာပေါ့။ နှင်းယာကျရင်တော့ ကိုကြီးက နှစ်ဖက်မိဘတွေရှေ့မှာ ဆောင်မှာ”

အပိုင်ပြောနေသည့် လူကြီးကို နှင်းအသစ်ယာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ မနက်ပြန်ခရီးသွားဖို့သာ အထုပ်အပိုးပြင်နေမိ တော့သည်။

၂၈၄ ◀ ကြယ်စင်များဝေ

ဖော်ရေးနေ့တစ်ယောက် တော်တော်အူမြူးနေမိတာ
မလွန်ပါ။ သည်ခရီးက မင်္ဂလာခရီးလေ။

ချစ်သူလေးကို တင်ဆောင်ပြီး မိုင်ပေါင်းကုဋေခရီးကို
မောင်းရတာ သူမှမပျော် ဘယ်သူပျော်မလဲ။

တီချယ်နှစ်ယောက်ကတောင် မယုံသင်္ကာတွေဖြစ်လို့။

“ဟဲ့ မောင်ဖော်ရေးလေး၊ နှင်းယာအစ်မ မင်္ဂလာဆောင်
မှာ သေချာပါတယ်နော်” တဲ့။ သူ့မှာ ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်တွေ
လုပ်ခဲ့ရသေး

နံနက် (၇) နာရီမှာ ထွက်ခဲ့သည့်ကား မကွေးမြို့က
ထွက်ထွက်ချင်းပဲ သူ တီးရှောတစ်ခုသို့ ဝင်သည်။

“ဆင်း တစ်ခုခုစားမယ်။ ဈေးလည်းဝယ်ဦးမယ်”

“ဒီမှာ ဆရာကိုသိတဲ့ လူတွေအများကြီး၊ တော်ကြာ
ဆရာကိုတစ်မျိုးထင်နေကြမယ်”

“ထင် ထင် လာပါ။ ရိုးရိုးသားသား စားကြ သောက်
ကြတာပဲ၊ တွေးမနေနဲ့”

သူ အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် နှင်းအသစ်ယာ တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ်နှင့် ဆင်းရသည်။ စားသောက်ပြီး ကားကို ဆက်မောင်း
ရသည်။ ဈေးမှာ တစ်ခါရပ်ပြန်ပြီး သူ့အတွက် သင့်တော်မည့်

အချစ်က တိမ်လို့ မြူလို့ ▶ ၂၈၅

ဝတ်စုံများဝယ်ရ၏။

“တော်ပါ ဆရာရယ် ... နှင်းယာအတွက် ပိုက်ဆံကုန်
ပါတယ်”

“ပိုက်ဆံဆိုတာ သုံးဖို့ထားတာပဲ ခင်ဗျားလေးရဲ့”

“ဆရာကလည်း ဆရာအတွက် သုံးတာမဟုတ်ဘဲ
နှင်းယာအတွက် သုံးတော့ ဖြန်းသလို”

“ဪ ... ခက်ပါ။ ကိုကြီးက ကိုယ့်အတွက် အားလုံး
ပြည့်စုံနေပြီလေ။ နှင်းယာအတွက်ပဲ သုံးချင်နေတာ”

ဝတ်စုံ (၃) စုံလောက်ဝယ်ပေးပြီး သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့
တော့ (၉) နာရီကျော် (၁၀) နာရီ။

“ဒီနေ့ထဲရောက်မှဖြစ်မှာနော် ဆရာ။ မနက်ဖြန်အမီ
ရောက်ရမှာ”

“စိတ်ချ၊ ရောက်အောင်သွားမှာ”

သူ လေလေးတစ်ချွန်ချွန်နှင့် ကားမောင်းနေတော့
ကောင်မလေးက စိုးစိုးရိမ်ရိမ်။

“ဆရာ ကားမောင်းတာ စိတ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သား
ရမှာ ဆရာကြည့်ရတာ”

“သိတယ် ကျောင်းအစ်မ၊ ဆရာကြီးမလုပ်နဲ့”

“ဟာ ... ဆရာ ဆရာ ရှေ့မှာကား”

သူမ သတိပေးသဖြင့် သူ ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ဆွဲချ လိုက်တော့ ကားလေးက မြေလမ်းလေးမှာ စောင်းကျသွားတော့ ရာ။

အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာမရပေမယ့်

စာရင်းချုပ်လိုက်တော့ ဆေးရုံမှာ နှစ်ယောက်အတူ တက်ရ၊ သူမာမီလိုက်လာ။ မကွေးမြို့ထဲက ပါးစပ်သတင်းအရ ရော ကား (၂) ယောက်အတူမှောက်ခဲ့တာကြောင့်ရော။

ဇော်ရေးနေ့၏သတင်းက ဟိုးလေးတကျော်ကျော်။ မဟုတ်ဘဲနှင့် ကျော်တာလား။ ဟုတ်လို့ပဲ ကျော်တာလားဆိုတာ တော့ ကာယကံရှင်တွေပဲ သိလိမ့်မည်။

လူကြီးမိဘတွေ၊ တီချယ်တွေ လိုက်လာပြီး ပြည်ဆေးရုံ မှာပင် မင်္ဂလာ ကတိကဝတ်တွေ ပြောကြ ဆိုကြရပေပြီ။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်၊ မိန်းမခိုးလာတာများ မသေ ကောင်း။ မပျောက်ကောင်း။ ဆေးရုံကဆင်းရင်တော့ တန်း

ပေးစားရမလားဘဲ”

“အား ကျွတ် ကျွတ်၊ ကောင်းတာပေါ့ မာမီရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်တော့မရ၊ နှစ်ယောက်ဖက်ပြီး ဝပ်လိုက်ကြသည့်အတွက် နဖူးကွဲရုံ၊ ခူးပြဲရုံ လောက်။

ပလာစတာလေးတွေနှင့်ပေါ့။

“ခွေးကောင် ... သေတာတောင် ခုံပေါ်က မျက်စိပစ် တုန်း”

“မျက်စိပစ်တာပါ မာမီရဲ့။ မာမီ ဘယ်လိုသဘောရ လဲ”

“ကလေးတွေရမှ မေးပါလား နွားလေးရဲ့။ ခိုးပြေးပြီး ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မိနေမှ ငါတို့သဘော မေးနေရသေးတယ်”

သူမာမီက မျက်စောင်းလေးချိတ်ရင်း ချစ်စနိုးဆူတော့ သူ ရယ်မောမိသည်။

နှင်းအသစ်ယာ၏ ဖြူစင်ရိုးသားသည့် ရုပ်ကလေးကို မြင်ပြီး ချစ်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နာမည်ကျော်ခဲ့သည့်အကူ တူ ပေးစားဖို့ စဉ်းစားလေသလား။ သူ မသိပါ။

သည်အချိန်မှာပဲ ညှို့လက်ရုံးထဲမှ ဖုန်းခင်းလာခဲ့တာ။

၂၈၈ — ကြယ်စင်များဝေ

“ဟေ့ကောင်ဖော်ကြီး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ။ ငါ
မင်္ဂလာဆောင် မလာနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဆော့နီးကွာ ခွင့်လွှတ်။ မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းယောက်ဖ
တင်မကဘူး။ မယားညီအစ်ကို တော်ရဦးမှာကွ”

“ဘယ်လို”

သူ ပလာစတာတွေ၊ ပတ်တီးတွေကိုမှ အားမနာ အခြေ
အနေအရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြလိုက်တော့ ညှို့လက်ရုံးလည်း ပျော်
သွားပုံရပါသည်။

“အမြှာညီအစ်မပီပီ တစ်ယောက်ကယောက်ျားရတော့
တစ်ယောက်ကလည်း အမိလိုက်တာပေါ့ကွာ။ ဟား ဟား ဟား
... ဒါဆို ငါ့မင်္ဂလာဆောင် မင်းတို့ (၂) ယောက် မလာနိုင်တော့
ဘူးပေါ့”

“ဆော့နီးပါကွာ၊ ဒီမှာ ပြည်ဆေးရုံမှာ နှစ်ယောက်အတူ
ဟန်းနီးမွမ်းထွက်နေရတယ်။ ပတ်တီးလေးတွေကိုယ်စီနဲ့”

“မွန်တာကိုးကွာ၊ ထိတာပေါ့”

ဇော်ရေးနေ ညှို့လက်ရုံးကို တိုးတိုးလေးဆဲပစ်လိုက်
တော့ ကြားလိုက်သည့် နှင်းယာလေးများ မျက်နှာလေးနီနီ။

တဖတ်သူများ ရှင်လန်းချမ်းမြေ့
ရယ်မောနိုင်ကြပါစေ